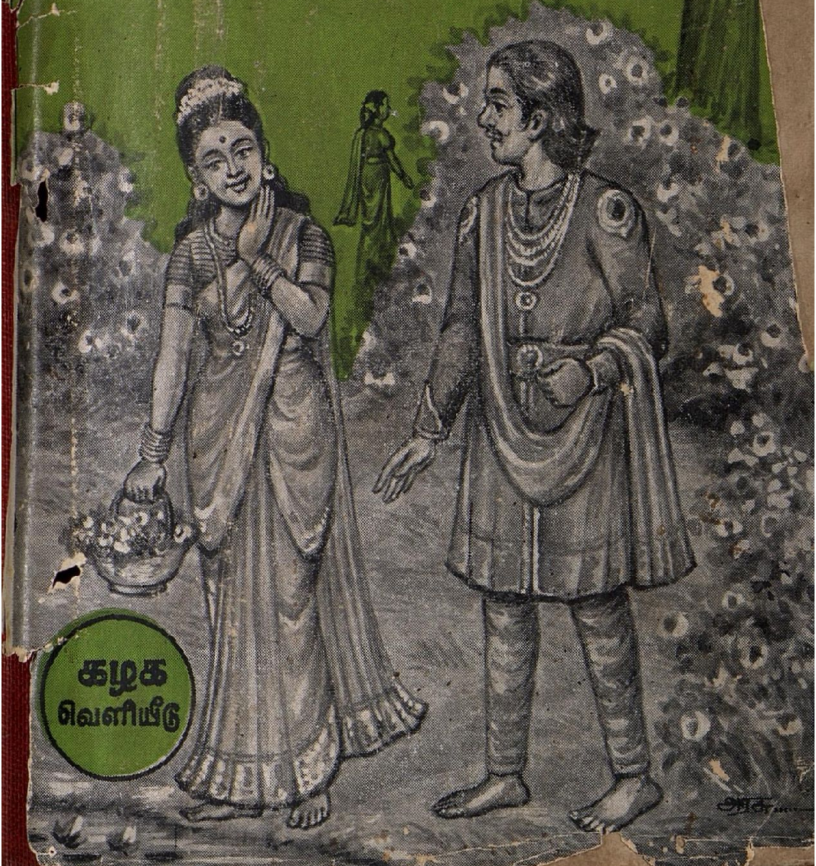
திருக்குறள்

நாடகம்

கழக
வெளியீடு

திருக்குறள் நாடகம்

(காமத்துப்பால்)

மயிலை சீனி கோவிந்தராசனார்

திருக்குறள் நாடகம்

(காமத்துப்பால்)

திருந்திய பதிப்பு

*

மயிலை செந்தமிழ்ப் பேரறிஞர்
சீனி கோவிந்தராசனார்

*

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1
1976

மயிலை சீனி கோவிந்தராசனுர் (1888)

1977 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : கஉசக

முதற் பதிப்பு : பிப்ரவரி 1977

THIRUKKURAL NATAKAM
(KAMATHTHU PAAL)

திருவரங்கனுர் அச்சகம், சென்னை-600018 (1/6)

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி

இந் நாடக நூல்

இதன் ஆசிரியர்

செந்தமிழ்ப் பேரறிஞர்

சீனி கோவிந்தராசனாரின்

இளவலும்

அவர்களிடமே இளமையில்

பாடங் கேட்டவரும்

கிறித்தவமும் தமிழும், பௌத்தமும் தமிழும், சமணமும் தமிழும்,

மகேந்திரவர்மன், நரசிம்மவர்மன், எழுவகைத் தாண்டவம்,

19 ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்கள்

முதலிய ஆய்வு நூல்களை எழுதியவரும்

தமிழ்நாடு வரலாற்றுக்குழு உறுப்பினரும்

புலவர் பெருமக்கள் பாராட்டுதலைப் பெற்றவருமாகிய

ஆய்வாளர்

சீனி வேங்கடசாமி

அவர்கட்கு உரிமையாக்கப் படுகின்றது.

பதிப்புரை

திருக்குறளில் அறத்துப்பாலும் பொருட்பாலும் ஆகியவை செய்வனவும் தவிர்வனவுமாக வாழ்வியல் இலக்கண முறையில் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், இன்பத்துப் பாலோ அவ்வாறு இலக்கண முறையாய் அமையாமல் நம் செந்தமிழ் மொழிக்கே சிறப்புரிமை வாய்ந்த அகப்பொருள் இலக்கணந் தழுவிய இலக்கிய முறையில் அமைந்துள்ளது.

உரையாசிரியர்களும் பிறரும் இலக்கிய மாந்தர் கூற்றுகளையும் நிகழிடம் முதலியவற்றையும் விளக்கி வரைந்துள்ளனராயினும், தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் முறையான புலமை நிரம்பியவருக்கன்றி ஏனைப் பொது அறிவினர் எளிதில் உணர்ந்துகொள்ள முடியாத நுட்பமும் அருமைப்பாடும் வாய்ந்து விளங்குவது இக் காமத்துப்பால்.

இத்தகு விழுப்பம் வாய்ந்த திருக்குறள் இன்பப்பகுதியை யாவரும் நன்குணர்ந்து களிக்கும் வண்ணம் செவ்விய நாடகமாக யாத்துள்ளார் திரு மயிலை சீனி கோவிந்தராசனுர் அவர்கள். இந் நாடகநூல் தனக்கு முன்னும் பின்னும் வேறு எவராலும் இம் முறையில் எழுதப்படாத தனிச் சிறப்புடையது. இவ் வாசிரியர் தொல்காப்பியம், இறையனுர் களவியல், திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் முதலிய விழுமிய பெருநூல்களிலும் அவற்றின் உரை விளக்கங்களிலும் காணப் பெறும் நுண்பொருள்களையும், உவமைகள் சொற்றொடர்கள் முதலியவற்றையும் பெரிதும் வியக்கத்தக்க வண்ணம் இந்நூலில் ஆங்காங்குப் பொருத்தமுறப் பொதித்து இழைத்துள்ளார்.

மறைத்திரு மறைமலையடிகளார் முதலிய பேரறிஞர்கள் பலராலும் பாராட்டப்பெற்ற திருவாளர் சீனி கோவிந்தராசனுர் அவர்கள் இந் நாடகநூல் வெளிவிடப் பெறுமுன்னரே

இறையடி சேர்ந்துவிட்டனர். இது தமிழ்நாட்டின் போகூழே யாகும். இவர்கள் 'மயிலை நான்மணிமாலை' என்னும் செய்யுள் நூலும், கலா சிந்தாமணியில் சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை களும் எழுதியுள்ளனர். அவற்றில் ஐந்து கட்டுரைகளும் இரு பாமாலைகளும் செந்தமிழ்ச் செல்வியின் 2, 3, 4, ஆம் சிலம்புகளில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இளமையிலேயே பெரும்புலமை வாய்ந்த இப்பெருமகனார் நீடு வாழ்ந்திருப்பின் எத்தனையோ விழுமிய செய்யுள் நூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்திருக்கும்.

பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்களும், இந் நூலாசிரியரும் திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளை அவர்க ளிடம் பாடங்கேட்ட ஒருசாலை மாணாக்கர்களாவர். இவர்தம் இளவல் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்களை அறியாதார் இலர். அவர்கள் கழக நூலாசிரியர்களில் ஒருவர்.

'திருக்குறள் நாடகம்' முதற்பதிப்பு 1923-ல் ஆசிரியர் மயிலை சீனி கோவிந்தராஜனார் அவர்களின் மாணவர் மயிலை ம. மாணிக்கவேல் முதலியார் அவர்களால் 'சிவகாமி விலாசம்' அச்சுக் கூடத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. அப் போது கழகம் சென்னை இலிங்கிச் செட்டித்தெரு, 306 ஆம் எண் கட்டிடத்தின் மாடியிலும் சிவகாமி விலாச அச்சுக்கூடம் கீழ்வீட்டிலும் இருந்தன. திரு சி மு நடேச முதலியாரும் அவர் தம்பி திரு சி மு கோவிந்தராச முதலியாரும் அச்சுக்கூட உரிமையாளர்கள் ஆவர். அவர்களுடைய மைத்துனரே திருக்குறள் நாடகப் பதிப்பாசிரியர்.

கழகம் தொடங்கிய 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' என்னும் இலக்கியத் திங்கள் இதழ் 1923 சனவரியில் மறைத்திரு மறைமலையடிகளார் அவர்களின் மாணவர் மணி திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்களை இதழாசிரியராகக்கொண்டு துவக்கப் பெற்றது. அதன் ஆருவது இதழில் இத் 'திருக்குறள் நாடகம்' பற்றிய மதிப்புரை வெளிவந்துள்ளது.

இந் நாடகத்திற்குக் கழக ஆட்சியாளர் தாமரைத் திரு வ சுப்பையா பிள்ளை அவர்களின் முயற்சியினால் மறைத் திரு மறைமலையடிகளார், பேராசிரியர் கா சுப்பிரமணியபிள்ளை, நாவலர் வேங்கடசாமி நாட்டார், மணி திருநாவுக்கரசு முதலியார், தணிகைமணி செங்கல்வராய பிள்ளை, பேராசிரியர் அனவரத விநாயகம் பிள்ளை, க ப மகிழ்நன் (சந்தோஷம்), பேராசிரியர் மு சி பூரணலிங்கம் பிள்ளை, கோவை சிவக்கவி மணி சுப்பிரமணிய முதலியார், பாப்ளிதுரை ஆகியோரிடம் மதிப்புரை வாங்கப்பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருக்குறள் நாடகம் இரண்டாம் பதிப்பும் சிவகாமி விலாச அச்சுக் கூடத்திலேயே 1927 ஆம் ஆண்டு அச்சிடப் பெற்றது. அதன் 3, 4 ஆம் பதிப்புகள் 1955, 1967 ஆம் ஆண்டுகளில் திருவல்லிக்கேணி 'ஸ்டார் பிரசுரத்' தாரால் வெளியிடப் பெற்றன. இப்போது இந்நூல் விற்பனைக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை யாதலால் இதனை வெளியிடும் வாய்ப்பு 51 ஆண்டுகளுக்குப் பின் கழகத்திற்குக் கிடைத்துள்ளது.

கழகத்தின்வழி அச்சிடுதற்கு இந்நாடகத்தின் முன்பதிப்புகளைச் சரிபார்த்தபோது காமத்துப் பாலிலுள்ள 250 குறட்பாக்களில் ஒன்றுமட்டும் விடுபட்டிருப்பது தெரிந்து அஃது உரிய இடத்தில் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டது. குறட்பாக்களிலும் உரைநடையிலும் காணப்பட்ட அச்சுப் பிழைகள் பல திருத்தப்பட்டன.

களவியலில் முதல்நாள் - இயற்கைப் புணர்ச்சி, இரண்டாம் நாள் - பாங்கற் கூட்டம், மூன்றும்நாள் - மதியுடம்பாடு, ஏழாம்நாள் - மடற்றிறம் என்று வரையப் பெற்றிருந்தது. அவ் வியலின் பிற்பகுதிகளில் வறிதே - நாள் என்று மட்டும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. இந் நாள்வரையறை முழுமையாக இல்லாமையானும் இடையிடையே தனிப் பகுதிகள் சில இருந்தமையானும், நிறைவு செய்தற்கு ஏற்ற இயையும் காணப்படாமையானும், நாடக அமைப்பை நோக்கியும் காட்சிகளாக முறையே அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

களவியல் கற்பியல் ஆகியனவும், இயற்கைப் புணர்ச்சி அறப்பிரிவு முதலியனவுமாகிய அகப்பொருட் குறியீடுகள் இந் நாடகத்தின் பகுப்புகளாக அமைந்துள்ளமையினால் அவைதமக்கு விளக்கம் இருப்பின் நன்றாம் எனக் கருதி அவற்றுக்குரிய விளக்கமும் எழுதிச் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கிறது. திருக்குறள் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசையும் இணைக்கப் பட்டுள்ளது.

தமிழ் கற்றார் யாவரும் படித்து இன்புறத்தக்க வண்ணம் இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டு வெளிக்கொணர வேண்டும் என்று 1923இல் தோன்றிய கருத்து இப்போது தமிழ்க் கடவுள் முருகன் திருவருளால் நிறைவேறியுள்ளது.

இந் நாடகநூலைப் பயில்பவர்க்குத் தவத்திரு அழகரடிக ளால் எழுதப்பெற்றுக் கழகவழி வெளிவந்த 'பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை' என்னும் நூல் கலைபயில் தெளிவும் கழிபேரின்பமும் தரும் என்பது அறிதற்பாலது.

ஒப்புயர்வற்ற திருக்குறளின் இன்பப் பகுதியை அகப் பொருள் இலக்கிய நாடகமாக நன்முறையில் எழுதியளித்த இந் நூலாசிரியருக்குத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் என்றும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

கழகப் புலவர் திரு இறைக்குருவனாரைக் கொண்டு அகப் பொருள் குறியீடுகட்கு விளக்கம் எழுதியும் மற்றும் பல திருத்தங்கள் செய்தும் இக் கழகப் பதிப்பு பொலிவுடன் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

அழியாச் செல்வமாகிய இந் நூல் பள்ளி கல்லூரி நூலகங் களிலும், பொது நூலகங்களிலும் இடம்பெறவும் மக்க ளிடையே பரவிப் பயன் தரவும் தமிழ்மக்கள் அனைவரும் முயல்வார்களாக !

திருக்குறள் இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் !

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

அணிந்துரை

[தவத்திரு அழகரடிகள்]

மயிலை திரு. சீனி. கோவிந்தராசர் இயற்றிய 'திருக்குறள் நாடகம்' என்னும் கழகத்தின் 5-ம் பதிப்பு நூல், பார்வைக்கு வந்தது.

திருக்குறள் இன்பப்பாலை இது நாடகமாக விளக்குகிறது. அறத்துப்பால் பொருட்பாலை விட, இன்பப்பால், நாடகமாய் அமைவதற்கு மிகவும் பொருந்தும்.

பிறவியில் அறிய வேண்டிய கருத்துக்களை 'அகப்பொருள்' 'புறப்பொருள்' என்று தமிழ்ச் சான்றோர் பகுத்துக்கொண்டனர். அகக் கருத்துக்களே புறக்கருத்துக்களைவிட, இருமையிலும் இன்பம் பயக்கும். புறக் கருத்துக்களைப் 'பொருள்' என்றும் அகக் கருத்துக்களை 'இன்பம்' என்றும் முன்னோர் குறித்தனர். இரண்டையும் அறத்தின் வழியே இவ்வுலகத்தில் முறையாக நடத்தினால், வீடுபேறு விளையும் என்பது கருத்து. அறவொழுக்கம் புறத்திலிருந்தே அரும்பவேண்டியிருத்தலின், அதையும் 'புறம்' எனவே கொண்டனர்.

'புறம்' 'அகம்' என்னும் இரு வகைகளில், அகத்துக்காகவே புறம் உள்ளது. இவ்வாற்றால் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பால் உறுதிப் பொருள்களில், 'இன்பம்' என்னும் பகுதியே முக்கியமும் முதன்மையும் ஆகின்றது. அதனால், தொல்காப்பியர் 'இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு' என்று கூறி, இன்பத்தை முதலில் வைத்து வரிசைப்படுத்தினார். சங்க நூல்களெல்லாம் பெரும்பாலும் அகப்பொருள்மேல் வருவனவாகவே உள்ளன. புறம் விரிவாக வந்து, அகத்திற்சுருங்குதல் இயல்பு. திருக்குறள் மறையிலும் இன்பப் பால் இருபத்தைந்தே அதிகாரங்களிற் சுருக்கமாய் வெளிவந்தன; என்றாலும் முப்பாலிலும் அது முக்கிய

மானது என்பதை, நூலின் முடிவில் வைக்கப்பட்டதிலிருந்தே அறிந்துகொள்ளலாம்.

அத்தகைய அகப்பொருள், காதலன்பாற் பெருகுவதாகும். 'அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை' என்று தொல்காப்பியரும் கூறினர். 'பாடல் சான்ற புலநெறி வழக்கமாக' இயற்கையில், இஃது அமைந்தது. ஒவ்வொருவரும் இதன் அடிப்படையில் உண்மையாக நடந்து, அவ்வுண்மையால் தூய்மையாகி, முன்னேற வேண்டியிருக்கிறது. ஏனைய உலகநலங்களெல்லாம் இந்நிலையில் அடங்கிவிடும்.

இக் காதல் அன்பு, உண்மையாகவும் ஒழுக்கமாகவும் பயன்படுத்தி வந்தால்மட்டும் உயர்ந்த முன்னேற்றத்தைத் தருவதாயிருத்தலின், 'ஞான சன்மார்க்க' மாகவும் நாடு உணர்ந்து பயன்படுத்தி வந்தது. மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்த திருககோவையார் இத்தகைய கருத்தமைந்தது.

அதோடு, இக் காதல் அன்புக்கு ஆண்மையும் பெண்மையும் பெரிய ஆக்கத்தைத் தருதலின் உயிர்களிலேயே ஆண் உயிர் பெண் உயிர் என்னும் வேறுபாடு இருத்தல், இதற்கு இன்றியமையாததாயிருக்கிறது. உடலில் காணும் ஆண் பெண் வேறுபாடு நிலையற்றது. ஆண் உயிரில் ஆண்மைப் பண்புகளும் பெண் உயிரில் பெண்மைப் பண்புகளும் அமைந்திருக்கும். பண்புகள் உடலில் அமைவன அல்ல; உயிருணர்வில் அமைவன! இரண்டு உயிர்களும் இவ்வாறு உயிர்ப் பண்புகள் நிறைந்து அவற்றின் சேர்க்கையாய் அன்பு செய்து வந்தால்மட்டுமே, அது மாட்சிமைப்படும்.

குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐந்து இடங்களில், கூடல், பிரிதல், இல்லிருத்தல், ஊடல், இரங்கல் என்னும் ஐவகை ஒழுக்கங்களாக அது நிகழும். இந்த ஐந்திணையையும் நினைந்துதான், 'ஐந்திணை மருங்கின் காமக் கூட்டம்' என்று முன்னோர் இதனை வழங்கினர்.

உயிரின் இயல்பு அன்பு; அன்பை வளர்த்துக்கொண்டு முன்னேறுதலே பிறவியின் இயல்பு. அன்பு வளரும்போது,

இந்த ஐந்திணைக் காமக் கூட்டம், இல்லறமாக மலர்கிறது. முடிவில், ஆண் பெண் இருபாலுமாக ஒருமையுற்ற உயிர்கள், அந்த அன்பின் மாட்சியினுல், வீடுபேறும் ஒருங்கே எய்துகின்றன.

இயற்கையில் தத்தமக்கே உரிய ஆண் பெண் உயிர்கள் காதலாற் சிறந்து பிறவிதோறும் இல்லறம் நடத்தி, இறைவன் திருவடி அடைந்து இவ்வாறு மாட்சிமைப்பட வேண்டியிருத்தலின், இந்த இயற்கை அமைப்பை யாரும் மீறுவதற்கில்லை இதனுல், இது. தலைவன், தலைவி, பாங்கன், தோழி, நற்ருய், உறவினர், ஊரவர், பெரியோர் முதலிய கூத்தராற், சுவையான செய்திகளுடன், நாடகப் பாங்காக அமைந்து வருதல் இயல்பாயிருக்கிறது. 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' முதன்மையும் பெற்றது.

அகம் என்னும் உயிர்த்திறமாகிய இந்த அன்பு முறைமையைத் தமிழகம் நன்கு உணர்ந்திருந்தது; அகத்தை உணர்த்தவே தமிழ் அமைந்தது. இக் காரணததால், 'தமிழ்' என்ருலே 'அகம்' என்றும், 'இனிமை' என்றும் பொருளாகித் தமிழ்மொழி முத்தமிழாகவும் பாகுபட்டது. இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழில், மூன்றும் கூடியது நாடக வழக்காகும். இயலும் இசையும் கூடி உரையாடலோடு நடிப்பும் சேர்ந்து ஒரு கதை தழுவி நாடகமாகின்றது. நாடகம் என்பதே 'முத்தமிழ்' எனவும் விளங்கியது.

சமயத் துறையில், ஆடற் பெருமான் என்னும் முழுமுதற் கடவுள், இயல்பில் திருவுள்ளத்தால் அசைவோனுவான். அதனுல், உலகமெல்லாம் செயலுறுகின்றன. முத்தமிழ் வித்தகனுக இறைவன் போற்றப்பட்டான்.

உயிரின் அன்பு நாடகமும் இறைவன் அசைவினுல், முத்தமிழ் நாடகமாய்த், 'தமிழ்' எனப்பட்டது. நாடக வழக்கில் உள்ள இத்தமிழே, உலகியல் வழக்கிலும் பயின்று, ஆண் பெண் உயிர்களோடு நிகழ்வதாயிற்று.

ஒவ்வோர் ஆணும் பெண்ணும் ஆண்மை பெண்மைகளை இங்ஙனம் இறைவன் அருளசைவாக நுகர்தற்குரியர்; நுகர்ந்து அவை கடந்த அம்மை அம்பலவாணரின் இணக்கம் உணரும் ஞானம் அடைந்து, வீடுபேறும் எய்துதற்குரியர். மற்றவர் முயற்சிகளெல்லாம் இவ்வியல்புக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்து உலகியல் நிகழ்தல் வழக்கம். ஆடற் பெருமானது நாடக அசைவிலேயே இவ்வாறு எல்லாம் நிகழ்கின்றன. ஆதலால், அகப்பொருள் என்னும் இன்பப்பாலை விளக்குவதற்கு நாடக முறைமையே சிறந்ததாயிற்று.

தெய்வத் திருவள்ளுவர் தமது மறைநூலில் இன்பப் பாலை நாடக முறைமையிலேயே விளக்கியிருக்கின்றார். கவிச் சுவையும் நாடகத் திறத்தில் மிகும். ஆதலின், இன்பப் பாலின் திருக்குறள்களெல்லாம் கவிச் சுவையிலும் சிறந் தனவா யிருக்கின்றன; கற்பனைத் திறத்துடனும் இலக்கியச் சுவைகளுடனும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கங் கொண்டு மிளிர்கின்றன.

இந் நுட்பங்களையெல்லாம் நன்குணர்ந்து, 'திருக்குறள் நாடகம்' எனப் பெயரமைத்து, இன்பப் பாலையே எடுத்து, இந் நூலாசிரியர் விளக்கியிருக்கின்றார்; இஃதொன்றி னாலேயே இவர் புலமைத் திறன் நன்கு தெரிகின்றது.

காதல் கொண்ட ஈருயிரும், களவு காலத்திலும் கற்புக் காலத்திலும் எவ்வெவ்வாறெல்லாம் நடந்துகொள்வார்களோ அந்த நெறிகளுக்கேற்றபடி, இந் நாடகநூலின் தலைப்புகள், திருக்கோவையாரிற்போல அமைந்திருக்கின்றன. திருக்குறள் அதிகாரத் தலைப்புகளும் குறட் பாக்களும் அத் தலைப்புக்களின் வழியில் அடங்கும் முறைமைகளும் இதிலிருந்து வெளிப் படுகின்றன.

தலைப்புகளுக்கேற்றபடி 'களம்' 'காலம்' 'நடமாடுவோர்' எல்லாம் ஆசிரியர் குறித்திருக்கின்றார். இன்பப்பால் திருக் குறள்களையும் நூலில் இடையிடையே சேர்த்திருக்கிறார்.

ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் ஏற்ற உரைநடைகள், நாடக முறையின் இயைபறிந்து நன்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'களம்' 'காலம்' 'நடமாடுவோர்' என்னும் பிரிவுகளைப் படைத்தமைக்கு ஏற்றவாறும், திருக்குறள் கருத்துகளுக்கு ஏற்ற முறையிலும் அங்கங்கும் இயைபுரைகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை தெளிவுக்கு உரியவை! அகப்பொருள் என்னும் அன்பு நெறிகள், இந் நாடக உரைகளில் விளக்கமாய் வருகின்றன. உரையாசிரியர்கள் கருத்துக்களோடு திருக்குறட் பாக்களின் கருத்துக்களையும் இனிது அறிவதற்கு இந் நாடகநூல் பெரிதும் உதவும்.

மேடையில் நடிக்கும் வகையில் ஒரு நூல் அமைவதும் திருக்குறள் மறைக்குத் தேவை. அந்நிலையில், பொது மக்களுக்கு ஏற்ற மிக எளிய நடையும், சுவை குன்றாமல் அமைந்து வரும் எல்லாருடைய வாழ்க்கைக்கும், தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும், அது நல்லது.

நல்ல தமிழ் நடையில், தனித்தமிழில், புலமைத் திறமாய், இந் நூல் இயன்றிருக்கிறது. உரையாடல்கள், நாடகப் பாங்கிற்கேற்பச் சுவை தருகின்றன.

நல்ல தாளில், அழகிய கட்டுக்கோப்பில், கழக வெளியீடாக இந் நூல் வெளிவந்திருப்பது மாட்சி; கழக வெளியீடாக வெளிவருவன எவையும், போற்றத்தக்கவாய் விளங்கும் என்பதற்கு இதுவும் சான்று.

சிறப்புப்பாயிரம்

ஸ்ரீ அப்பன் செட்டியாரவர்கள் மாணுக்கரும்,
மருத்துவாசிரியரும் தமிழ்ப் புலவருமான

திருவாளர் மா. வடிவேலு முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது

திருவளர் கயிலைச் சிவனருள் பெறீஇப்
பெருவளங் கற்பார் பெறமருந் தினுமுயர்
சால்பிற் றாகத் தந்தனர் குறள்நூல்
பால்மூன் றெனவே பகுத்தனர் பண்டைத்
தமிழர் அவைதாம் தனியறம் பொருளோ(டு)
அமர்கா மத்துப் பாலென அறைவன
இம்மூன் றினிலே இறுதிப் பாலும்
மம்மர் மண்ணில் வாழ்விருப் பினர்க்கும்
அதுவென் சுட்டை அறநீத் தவர்க்கும்
பொதுவாத் தோன்றினும் பொருட்பின் னிருத்தலின்
வீட்டின் முன்னர் விளங்கி யிருத்தலின்
அதனை யடைவான் அணித்தாம் நெறியெனக்
குதலை மொழிமலைக் கோன்மகள் பங்கர்
அருளா லறிவர் யாவையும் அவனருள்
புரிவா லார்தாம் புரிதொழில் ஒன்றிலை
தனியே யெனுமுறை தம்மும் ஓர்ந்தோர்
இப்பா லெப்பால் இயங்கும் புலவருந்
தப்பா நெறியிற் சாற்றுவர் நாடகத்
தமிழென அதனைத் தமிழ்மறை யாளர்
அமரியல் இசைத்தமி ழவைதுணை யாக
என்னைப் பெண்ணு இயற்றிய அருளொடு
அன்பைப் பெருக்கி அம்மயில் போற்றும்
நண்பைப் பெற்ற நன்னக ருள்ளான்
சண்பை யடிகள் தனியடி வணங்குந்

கண்பெற் றிலங்கு கந்தசா மிக்கோன்
மைந்த னாவான் மாணிக்க வேலெனும்
பைந்தார் வேளாண் பழமைக் குலத்தின்
தனக்குறு தமிழை ஈந்தருள் தன்மையன்
கனம்பயில் பொழினிறை கட்டழ குற்ற
மயிலைச் சீனி வாசநா யகனின்
பயிலற மகனாய்ப் பார்மிசை யுதித்தோன்
திருமயி லாப்பூர் திகழ்தர வந்த
சண்முகம் பிள்ளைத் தருமா ணாக்கன்
ஐந்திலக் கணமும் அவையமை சங்கநூல்
தந்திர முறையில் தவிரா துணர்ந்தோன்
கோவிந்த ராச குரவன் பால்சென்(று)
அக்குறன் ஆங்கவர் அமர்மாப் பெரியோன்
அருள்வண் மையனெனும் அக்குறி தோன்றத்
திருவள் ளுவனெனச் செப்பிடுந் தூயோன்
செய்த தாகமுன் செப்பப் பாலை
நாடக முறையின் நவின்றீ கென்ன
அன்னான் பெரிதுளம் அன்றே மகிழ்ந்து
பன்னாள் பயின்றும் பான்மையின் அமையாப்
பொருளிலக் கணத்தாற் பொருத்தி மிகவே
விருப்புடன் எவரும் மீக்கொளு மாற்றால்
காலமுங் களமும் கூத்தரு மௌவிக்
ஞாலத் துறுநர் கண்டு மகிழ
வெள்ளிய நடையில் விளக்கிக்
கொள்ளெனத் தந்தனன் குவலய மீதரோ.

மா. வடிவேலு முதலியாரவர்கள் மாணவரும்
சிறுமணவூர் முனிசாமி முதலியாரவர்கள் மைந்தருமான

திருவாளர் சிறு. முனி. நடேச முதலியார்

இயற்றியது

உலக முவப்ப ஒருநான் முனிவர்க்(கு)
ஆல நிழற்கீழ் அறநான் கீந்து
மயர்வற நந்தி மாமுனி தனக்கும்

உயர்சிவ நெறிமறை உய்யுமா றருளியும்
இருந்தனை மேனாள் இரீஇய இறைவனே
பொருதிரை யுடுத்த இருநில வரைப்பில்
தொல்லையின் மக்கள் தோன்றித் திகழும்
எல்லையின் மறைநெறி எழிலுற் றோங்கும்
வியனுல கெங்கும் மேயதாய்த் துணைதரும்
உயர்தனித் தமிழ்மொழி இருந்தொளிர்ந் திலங்கும்
ஒழுக்கமுஞ் சீர்மையும் ஓங்கிய தெரிப்பான்
எழுதொல் காப்பிய தொகைகணக் கெண்ணில
பல்கிப் பிறங்கு பல்வளத் தமிழகத்(து)
இல்லடை வான்புக் கினத்தினர் பல்லோர்
மேவா திழிமையின் மிளிர்தம் முறையினைத்
தாவாத் துன்புகூர் தாழுறு நெறியினைப்
பன்னாள் உறவால் பதிவுறக் காண்டலின்
முன்னாள் அருநெறி முற்றும் இழிந்தே
ஊழிவாய்த் துயர்புக் குழற்றுபு மக்களைப்
பாழிவாய் மீட்டுப் பழிச்சுதல் புரிதரச்
சகலர்க் கருள்கூர் சால்புறு வழுக்கான்
அகலத் தருமருள் அகற்றுதல் செய்வான்
திருவள் ளுவனெனுந் திருத்தகு பெயர்கொண்(டு)
ஒருமா முனிவன் உறுவடி வேற்றிங்கு
அறம்பொருள் இன்பம் அடைதகு வீடெனத்
திறம்பெறு நாற்பொருள் தெள்ளிதிற் றொகுத்து
நான்மறை இதனை நாடுமி னென்னத்
தேன்றரு பேரருள் நீதகல் பேறினான்
ஒளிசுவை ஊறுடன் ஓசை நாற்றமென்(று)
அளிதரு பெற்றி ஐம்புலன் களுமகிழ்
இருத்தல் பிரிதல் இரங்கல் ஊடுதல்
ஒருவா(து) இணைதலென்(று) ஒளிருங் காமப்
பாலினிற் பிறங்குவ பாங்குறத் தெரிக்கவும்
பொலிதரும் இன்பப் புதவந் திறக்கவும்
விழுமியோர் களிக்க விளக்கித் தருகெனப்
பரிதி வானவன் பாங்குறத் தோன்றும்

விரிகட லெழுதிரை விசும்புறக் காலும்
புன்னையங் கானம் புறமெலாந் தளிர்தரும்
தென்னஞ் சோலைகள் திங்காய் கொழிக்கும்
மேருகொ ளிறைவன் இடங்கொள் மலைமகள்
இருமுலை சுரக்கும் இன்னருட் டீம்பால்
இன்பவாய் மணக்கும் இருமறைக் குழவி
என்பு பெண்ணுக்க இனிதெழுந் தருளும்
அயில்விழி இறைவி மயில்வடி வேற்றுநீஇ
எயிலெரி இறைவனை ஏத்துபு நோற்குந்
துன்னிய பெருமான் தோற்றருள் கொழிக்கும்
நன்னர் வளமலி மயிலைநன் னாட்டில்
மல்லிகைப் பெருமான் மலரடி பரவி
எல்லையின் அரும்பணி என்றும் புரிவோன்
வள்ளுவர் வாய்மொழி வாய்ப்பப் போற்றி
உள்ளுவோ ரொண்கழல் உயரிய தன்மையன்
பெரியார்ப் பேணிப் பேரறம் இயற்றுவோன்
அரியபல் கலைகள் அரில்தப உணர்ந்தோன்
கலைபல கொழிக்கும் 'கலாசீந் தாமணி'
நிலைபல தெரிக்கு நிகழ்நன் னூல்பல
எவரு மோதி இருமையும் பெறுவான்
கவைதீர்ந் தொழுகப் பதித்து நல்குவோன்
உழுவித் துண்ணும் இருங்குடி வேளாண்
கெழுதகை யான்ற கேள்வியின் மிக்கான்
கந்த சாமிநற் காரா ளன்செய்
நந்தலில் வேள்வியான் நண்ணிய வரும்பெறல்
என்பா லன்பன் தன்பா லெளியன்
பொன்மக ளின்புகொள் பொற்புறு வாழ்வினன்
மாணிக்க வேலெனும் மாட்சிமை யாளன்
பணிமொழி யுடனே பாங்குற விழைந்தாங்(கு)
அவனிருள் கடிவான் அமர்ந்தருள் குரவன்
சைவசித் தாந்தத் தருங்கனி யுண்டோன்
இலக்கிய இலக்கண இருங்கடற் றிளைத்தோன்
பல்கலை யாவும் பயன்பெற வாய்ந்தோன்

உரைநடை இயற்றும் ஒப்பில் வழக்கினோன்
சொற்பொருட் சுவைமிகத் துகளற யாப்போன்
கற்பவை கற்றுக் கற்றவா றொழுகினோன்
மயிலைச் சண்முக மாண்பினன் மாணவன்
மயிலைவாழ் இறைவன் மன்கழல் சூடுவோன்
கோவிந்த ராச நாயகன் கோதிலான்
பேசிய காமப் பாலினைப் பெற்றிங்(கு)
ஆசி லின்புகூர் அகப்பொரு ளியையக்
காலங் களனே தலைவன் தலைவி
தோழன் தோழி சார்ந்தா ரென்றோர்
என்றித் தகையா வேற்ற பெற்றியால்
ஆன்றோர் வகுத்த ஆட்சி யானே
இன்பு மிக்குற இனியநன் னடையான்
இசைத்தனன் திருக்குறள் நாடகமெனவே
அதனை,
முதுமொழிக் குரவன் மொழிபிற ழாமல்
கதுமெனக் கற்றோர் களிப்புற மாறு
நிலைபெற வச்சில் நிகழ்த்தினன்
கலையி லெனக்கேள் கலைவல் லவனே.

மதிப்புரை

மறைத்திரு. மறைமலையடிகளார்

இது திருவாளர் மயிலை. சீனி கோவிந்தராசர் என்னும் தமிழறிஞரால் இயற்றப்பட்டதொரு தமிழ் உரை நூலாகும்; தம் ஆசிரியராகிய இதன் ஆக்கியோர்பாற் பேரன்பு பூண்ட திருவாளர் மயிலை. க. மாணிக்கவேல் முதலியாரால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டது. தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச்செய்த 'திருக்குறள்' என்னுந் தெய்வத் தமிழ் மறை எல்லாச் சமயத்தவரும் எல்லாச் சாதியினரும் எல்லா மக்கட் பிரிவினரும் 'இஃது எமக்குரிய வேதம், இஃது எமக்குரிய மெய்ம் மறை' எனத் தத்தந் தலைமேற்கொண்டு போற்றும் விழுப்பம் வாய்ந்ததென்பதும், அஃது அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருள் உண்மைகளை விரித்து விளக்குவதென்பதும் அறியாதாரில்லை. இவ் வரும்பெரு நூலின் இறுதிப் பகுதியாக 'இன்பத்துப்பால்' செந்தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பாய் உரிய அகப் பொருள் நாடக வழக்குப்பற்றிச் செய்யப்பட்ட தொன்றாகலின், அது, தொல்காப்பியப் பொருளிலக்கணம், நக்கீரனார் அருளிச் செய்த 'இறையனாரகப் பொருளுரை' மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த 'திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்' முதலான நூல்களைப் பயின்றார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு எளிதில் பொருள் விளங்குவதன்று. பரிமேலழகியார் அதற்கெழுதியிருக்கும் உரையுஞ் சுருக்கமாகவே யிருத்தலால் அவ்வுரைகொண்டும் அதன் பொருளை எல்லாரும் விளங்கல் ஏலாது. இவ்வாறாக எல்லாரும் அறிதற்கு அரிதாய்க் கிடக்கும் அவ்வின்பத்துப்பாலை எல்லாரும் அறிந்து கொள்ளுதற்கு எளிதாகும்படி வைத்து விளக்குதலே இந்நூலாசிரியரின் நன்னோக்கமாகும். அந்நோக்கம் ஈடேறுதற் பொருட்டு இவர் கைக்கொண்ட முறையாவது: இஞ்ஞான்று ஒரு நாடக அரங்கின்மேல் ஒரு தலைவனும் தலைவியும் அவர்தம் பாங்கன் பாங்கிமாரும் நேர் நேர் நின்று உரையாடி ஒரு நிகழ்ச்சியினைத்

தொடர்புபடுத்திக் காட்டுமாறுபோற் காட்டுவதேயாம். இவ்வாறு காட்டும் முறையில் இந்நூலாசிரியர் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவரா யிருக்கின்றார். இன்பத்துப்பாலிலுள்ள ஒவ்வொரு திருக்குறட் பாட்டின் பொருளையும் நாடகம் இயற்றுவோர் பேசும் முறையில் உரைநடைப் படுத்துகையில், அவ்வுரைநடையை அழகிய இனிய தெளி தமிழில் எழுதியிருக்கின்றார். அதனோடு திருக்குறட் பாக்களையும் விடாமற் காட்டிச் செல்கின்றார். அத் திருக்குறட் பாவின் கருத்துக்களை வரையும் இடங்களிற் பரிமேலழகியார் தம் உரைக் குறிப்புக்களையுஞ் சொற்களையும் ஆங்காங்கு இனிதாகப் பிணைத்திருக்கின்றார். சுருங்கச் சொல்லுங்கால் இந்நூல் 'திருக் குறள்' கற்பார்க்குப் பெரிதும் பயன்படுவதொன்றும். இதனை ஆக்கிய நுட்ப அறிவினர் தமது இளமைக்காலத்திற்றனே இம் மண்ணுலக வாழ்வு நீத்தமை தமிழ்மக்கள் மிக வருந்துதற்கு இடமாயிற்று. அவர் இவ்வுலக வாழ்வு துறந்தாற்போல அவ ரியற்றிய இவ்வரிய 'திருக்குறள் நாடக'மும் இறந்துபடாமல்; இதனைப் பதிப்பித்து வெளியிட்ட மாணிக்கவேல் முதலியாரின் நற்செயல் மிகவும் பாராட்டற்பால தொன்றாகும்.

பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம். ஏ., எம் எல்.

திருமயிலை சீனி கோவிந்தராசன் என்பார் இயற்றிய "திருக்குறள் நாடக" நூலானது திருக்குறட் காமத்துப்பாலினைக் கதைத் தொடர்புடைய ஒரு இனிய நாடக நூலாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது. இது தெள்ளிய செந்தமிழ் நடையில் யாவர்க்கும் இனிது விளங்கும்படி இயற்றப்பட்டுள்ளது. தனித் தமிழ்ச் சொற்களே பெரும்பாலும் இதன்கண் பயிலக் காண்கின்றேம். இதனைக் கற்பார் யாவரும் பண்டைத் தமிழ மக்களது உயரிய இன்ப வாழ்க்கையின் சிறப்பையும் திருக்குறட் காமத்துப்பாலின் ஒப்பற்ற பா நயங்களையும், உண்மைக் காதலின் இயற்கையையும் செவ்விய முறையில் உணர்ந்து மகிழ்வார்கள் என்பது திண்ணம். ஆதலான் தமிழ் மாணவர் யாவரும் இதனைக் கற்றுப் பயன் துய்ப்பாராக.

மகாமகோபாத்யாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

மயிலை சீனி. கோவிந்தராசன் என்பவ ரியற்றிய "திருக்குறள் நாடகம்" என்னும் நூலைப் படித்துப் பார்த்தேன். பெரும்பான்மை யோர்க்கு விளங்காத திருக்குறட் காமத்துப்பாற் பகுதியை இக் காலத்தார் எளிதிலறிந்துகொள்ளும்படி நல்ல கருவிகளைச் சார்த்தி அழகிய நடையில் இயற்றப்பட்டிருக்கும் இதன் அருமை மிகப் பாராட்டற்பாலது. புதிதாக ஒன்றனை இயற்றுவதைவிடப் பழைய நூல்களின் கருத்தை நன்கு விளக்கும்படி ஒரு நூலியற்றுவது சிறந்த புண்ணியமென்பது யாவரும் அறிந்ததே. கல்விமான்கள் இப் புத்தகத்தை வாங்கிப் படிப்பார்களாயின், திருக்குறளின் பெருமையை அறிந்துகொள்வதுடன் இதனைப் பதிப்பித்தவர்க்கும் மெத்த அனுகூலஞ் செய்ததாகும் என்பது எனது கருத்து.

திரு. மு. இராகவையங்கார்

"திருக்குறள் நாடகம்" என்ற நூலின் பிரதியொன்று அதன் பதிப்பாசிரியரால் அன்புடன் எனக்கு அனுப்பப் பெற்றதைப் படிக்கலானேன். திருவள்ளுவர் முப்பால்களுள்ளே காமப் பகுதியைக் காலங் களங்களும் பாத்திரங்களும் வகுத்துப் பலவியல்க ளாக்கி இந்நூலாசிரியர் எழுதியுள்ளார். அத் தமிழ்மறையின் அறத்துப்பால் பொருட்பால்களை அவாவுடன் தமிழ் மக்கள் கற்கு மளவு காமத்துப்பால் கற்கப்படுவதில்லை. "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும், பாடல்சான்ற புலனெறி வழக்கம்" என்று கூறப்படும் அப் பகுதி அகப்பொருள் இலக்கணங்களை நன்கறிந்த வர்க்கே இன்பம் பெரிதும் பயப்பதாகும். இதனுண்மை யறிந்து, அப் பகுதியையும் தமிழ்மக்களெல்லாம் எளிதின் அறிந்து மகிழ்தற் கேற்ற வகையால், பலவியல்பட வகுத்து ஒரு கதைபோலாக்கி இனிய எளிய வசன நடையில் அமைத்துதவிய இந்நூலாசிரியரின் மனப்பாங்கும் மதிநுட்பமும் அறிஞர் மிகவும் பாராட்டற்குரியன. காமத்துப்பால் 250 குறள்களும் பரிமேலழகரது உரை நுட்பங் களுடன் தலைவன் தலைவியர் கூற்றுக்களில் வைத்து மிகத்தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மாதிரியான நூல்களுள் இதுவே முதன்மை பெற்றது என்று சொல்லலாம். இதனாசிரியர், காலஞ்

சென்ற மயிலை சினி. கோவிந்தராசனார் என்பார். இந்நூற் பிரதி யொன்றை என் பார்வைக்கு அன்புடன் உதவிய இந்நூலாசிரியர் மாணவரும், இந்நூற் பதிப்பாளருமாகிய திரு. மயிலை க. மாணிக்கவேல் முதலியார் அவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றியறிதற் கடம் பாடுடையேன்.

பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியார்

திருக்குறள் என்னுந் தெய்வத் தமிழ் மறை நூல் அறம் பொருள் காமம் என்னும் முப்பகுதியினை உணர்த்துவதோடு வீட்டைப்பற்றியும் இலைமறைகாய்போல் விளக்குவதாகும். இந்நூல் தமிழ் மக்களேயன்றி மற்றையோரும் நன்கு உணர்தற் பொருட்டுப் பல்வேறு மொழிகளிற் பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இஃது ஒவ்வொரு வகுப்பினர்க்கு ஒவ்வொருவிதமாகக் கூறும் அற நூல்களைப்போல் அமையாது எவர்க்கும் ஒருபடித்தாய் அவ்வறங்களைத் திண்ணிதின் விளக்கவல்லது. ஆதலின் தமிழ்மக்கள் இந்நூலைப் பலவகையானும் போற்றக் கடவர்.

என் நண்பர் திருமயிலைக் கோவிந்தராசனார், திருக்குறள் நாடகம் எனப் பெயர் புனைந்து, காமத்துப்பாலுட்காணும் களவியல் கற்பியல் என்னும் இரண்டையும் படிப்பார் உள்ளத்துப் பதியும் வண்ணம் தெள்ளிதின் வரைந்துள்ளார். இடையிடையே அக்குறட்பாக்கள் விரவிவரத் தொடுத்திருக்கும் திறம் மிகப் பாராட்டற்பாலதாம். நாடகம் என்னும் பெயருக்கேற்பக் களமும் காலமும் கூத்தரும் இயைபுபடக் கோத்திருக்கும் அழகு மிகவும் இனிமையைத் தருகின்றது. தமிழ்நடை செவ்விதின் நடந்து செல்கின்றது. இவருக்குச் செய்யுளியற்றும் திறனும் உண்டென்பது இவரியற்றியுள்ள மயிலை நான்மணிமாலை என்னுஞ் சிறுநூல் நன்கு புலப்படுத்தும்.

இவரிடத்துக் கல்வி கற்றவரும், கலாசிந்தாமணி என்னும் பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியரும் ஆகிய மயிலை க. மாணிக்கவேல் முதலியார் என்பார் இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். ஆசிரியர்பால் தாம் கொண்டுள்ள ஆர்வத்திற்குச் செய்யற்பால பெருநன்றி இஃதேயன்றோ! முதலியார் அவர்கள், தம் ஆசிரியர் சிறுவயதிலேயே காலமானது கண்டு அவர்க்குச் செய்யுந்

தொண்டு இஃதேயாம் எனக் கொண்டு செய்துள்ள நோக்கம் பாராட்டற்பாலதாம். இவர் இந்நூலின் முகப்பிற் கூறுமாறே கோவிந்தராசனுர் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளை யெல்லாம் வெளியிடுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் புரிவாஞக.

பண்டித நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

நன்மக்களால் எய்தற்பாலவாய உறுதிப்பொருள் நான்கனுள் ஒத்த அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் கூடி நுகரும் இன்பம் ஒன்ருகும். இவ்வின்பிற்குச் சிறந்த காரணமாகிய அன்பு காதல் என்றுங் கூறப்படும். காதலானது மக்கட்கு உள்ளத்தின் சுருளை மெல்ல நெகிழ்த்து மலர்விப்பது; எப்பொழுதும் தேன்போல் இனிப்பது; எவ்வகை மாசுகளையும் துடைப்பது; செய்வினைத் திறங்களில் ஊக்கத்தை யெழுப்புவது; இம்மை யின்பமே யன்றி மறுமை யின்பமும் பயப்பது. மறமலியுலகமாகிய வன்கொடும் பாலையில் உழன்று திரியும் மாந்தர்கள் பருகியும் திளைத்தும் வெம்புத லொழியும் இன்ப வூற்ருவது இக் காதலே யாமென்க. இதனை 'ஆக்கி அளித்து அழிக்கும் கந்தழியின் பேருருவே' என்றும் ஆன்ருேர் கூறுப. பண்டைத் தண்டமிழ் வாணர் பலரும் இக் காதலின்பமாகிய அகப்பொருளைப் பாரித்துரைத்துப் போந்ததும் பேரின்பக் கடலிற் றிளைத்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான் முதலாயினுர் அகப்பொருட் கோவை முதலியன பாடியருளினதும், தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனுர் தமது தமிழ்மறையில் இருநூற்றைம்பது குறள் வெண்பாக்களால் இதனை விரித்துரைத்தமைத்ததும் முதலாயின நுனித்துணர்வார்க்கு இதன் சிறப்பு நன்கு புலனுகும். 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்' ஆகிய இவ்வகப்பொருள் இற்றை நாளிலே பிற சில மொழிகளிற் பெரிதும் போற்றப்பெறும் நாடகங்களின் சுவையினையும் பயக்கவல்லதாகும். திருக்குறள் நாடகம் என்னும் உரைநூல் இவ்வுண்மையை நன்கு விளக்குவ தொன்ருயுளது. திருக்குறளின் காமத்துப்பாலிலுள்ள பாக்களின் பொருளைத் தொடர்புபட இடையிடை ஏற்பன பெய்துவிரித்துரைத்து, களம், காலம், கூத்தர் என்னும் உறுப்புகளுடன் கூடிய நாடகமாகச் செய்யப்பெற்றிருக்கும் இந் நூலிலிருந்து இதன்

ஆசிரியராகிய சீனி. கோவிந்தராசனுர் அவர்களின் நுண்மா ணுழைபுலனும், படைத்துரை யாற்றலும், உரைநடை யெழுதுந் திறனும் நன்கு புலனுகின்றன. தமிழ்மக்களனைவர்க்கும் இந்நூல் ஒரு நல்விருந்தாகி இன்பமூட்டி நிலவற்பாலது என்பது என் உள்ளக்கிடை.

பேராசிரியர் மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார்

இலக்கணக் கடலைக் குடித்துச் செந்தமிழ்ப் புலமை நிறைந்து பாவலராகத் திகழ்ந்திருந்த திரு மயிலை சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் மாணவருள் ஒருவராகிய தமிழ்ப் புலவர் மயிலை சீனி கோவிந்தராசன் என்னும் அறிஞர் எழுதிய திருக்குறள் நாடகம் எனப் பெயரிய அரிய நூலைக் கண்ணுற்றேன். அது தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுர் அருளிச் செய்த காமத்துப்பாலை நாடகவுறுப்புக்களோடு இனிது விளக்குவதைக் காண்போர் ஒவ்வொருவரும் இன்ப மகிழ்ச்சி எய்துவர் என்பது ஒரு தலை; திருக்குறளிலே அமைந்திருக்கும் அதிகார அடைவும் செய்யுட்களின் வைப்பு முறையும் இவ்வாசிரியர் உரைகளால் நன்கு தெளியப்படும்; பரிமேலழகர் உரை நுட்பங்கள் ஆங்காங்குப் புலப்படும் வண்ணம் திருத்தத்துடன் எழுதப் பட்டுள்ளது; நடை சொற் சுவையிலும் ஓட்டத்திலும் இன்னிசையி லும் சிறந்து நிற்கின்றது. கோவை நாடகத் தமிழ் எனக் கூறப் படும் உண்மை இந் நூலின்கண் கண்கூடாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது; அகத்தமிழ் இன்னதெனை அறியாது மயங்குவார்க்கு இஃதொரு கலங்கரை விளக்கமாகக் கரையேற்ற வல்லது; கோவைத் துறைகள் நாடக வழக்கிலே அமைந்திருத்தலால் இந்நூல் ஊறிச்சுவைக்கும் இன்பத்தை ஊட்டிப் பல உயர்ந்த கருத்துக்களையும் மனேபாவனை களையும் பண்டைத் தண்டமிழ்மக்கள் ஒழுகலாற்றினையும் புலங்கொள விரித்துரைத்தலால் இதனை வாங்கிக் கற்றுப் பயனடைவார்களாக. புலமைத் தெளிவும் அறிவு நுட்பமும் வாய்ந்த இந்நூலாசிரியர் இளம் பருவத்திலேயே இம் மண்ணுலக வாழ்வைவிட்டு விண் ணுலகை அடைந்தது தமிழ்மக்கள் தவக்குறைவே யாகும். இவரால் எழுதப்பட்ட வேறு நூல்கள் உடனே வெளிவந்து செந்தமிழ் நன் மக்கட்கு விருந்து செய்கவென விழைகின்றேன்.

பேராசிரியர் மு. சி. பூரணலிங்கம் பிள்ளை

தாங்கள் அன்பார்ந் தளித்த திருக்குறள் நாடகத்தைப் பெற்றுப் படித்துக் களித்தேன். கடைசிப் பாலாகிய காமத்துப்பால் மக்கள் வாழ்க்கையில் முதற்பாலாதலின் அதனைத் திருக்கோவையாரைப் பின்பற்றிப் பற்பல தலைப்பின் கீழ் களவியல் கற்பிய லிரண்டையும் நாடகப் பாங்கில் காலம், களம், தலைவன், தலைவி, தோழன், தோழி, நற்றாய், செவிலி முதலானோர் கூத்தர்களாக விளங்க, குறள்களின் புதைபொருள்கள் வெளிப்படையாகத் துலங்கச் செஞ்சொலால் தனித்தமிழ் உரைநடையில் சிறுவர் சிறுமியர்க் கேற்ப அமைத் துதவிய திருவாளர் மயிலை சீனி. கோவிந்தராசருக்குத் தமிழுலகம் நன்றி பாராட்டுமென்பதில் ஐயமில்லை யென்றே கூறுவல். அன்னார் உரையிற் சிறந்த குரவர் புகழை நிலைபெறச் செய்வான் பொருட்டு அமிழ்தினு மினிய குறள் நாடகத்தை உலகினர்க்கு ஆக்கி ஈந்தனர் போலும். இவ்வருமருந்தன்ன நூற்பகுதியைச் சிறார் தீண்டத் தகாததென்று தொல்லைத் தெள்ளறிஞர் கொண்ட எண்ணத்தை மாற்றும் வண்ணம் பெருமை வாய்ந்த இந்நாடகத்தை மயிலை திருவாளர் க. மாணிக்கவேலு முதலியா ரவர்கள் நல்ல கடிதத்தில் பிழையறப் பதிப்பித்திருக்கின்றனர். சிறார், பெரியாரென்ற பாகுபா டின்றியும், ஆடவர், பெண்டிரென்ற வேறுபாடின்றியும் எவரும் படித்துய்யத் தக்க நெறியைச் சுவைபொருந்தக் காட்டு மித் நூலென்பது திண்ணம்.

சிவக் கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்

திருக்குறள் நாடகம் என்னும் நூலைப் பெற்று மகிழ்ந்தேன். ஆர்வ மிகுதியால் முழுதும் உடனே படித்தேன். திருக்குறட் காமத்துப்பாலை அறிவதற்கு இது மிகவும் பயன்படுமென்பது ஒருதலை. இதுகாறும் எழுதப்பெறாத புதிய முறையில் காலம் களம் கூத்தர் என்பனவாதி நாடக உறுப்புக்களை நலன்பெற அமைத்து இந்நூல் நன்கு எழுதப்பெற்றிருக்கின்றது காண வியந்து பாராட் டினேன். அகப்பொருட்டுறைகளையும் அவற்றை உள்ளுறையாகக் கொண்ட திருக்குறட்பாக்களையும் மாணாக்கர் எளிதின் அறிந்து கோடற்கு இஃது ஒரு பெருந்துணையாய் நிற்கும்.

தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை எம். ஏ.

[PERSONAL ASSIST TO REGISTRAR GENERAL]

கோவிந்த ராசர் குறள்நா டகநூலை
மாவிந்தை யாக வரைந்துளதை—மேவுந்தன்
பத்தி விளங்கப் பதிப்பித் துதவினர்காண்
வித்தைசெறி மாணிக்க வேல்.

அன்பர் திருவாளர் மயிலை, க. மாணிக்கவேல் முதலியாரவர்கள் பதிப்பித்த "திருக்குறள் நாடகம்" என்னும் அருமைவாய்ந்த நூலைக் கண்ணுற்றேன். "திருக்குறள் நாடகம்" என்னும் பெயரை யான் முதலிற் கேட்டபோது, இஃதென்ன புதுமை! திருக்குறளுக்கும் நாடகத்துக்கும் யாது சார்பு! என்னும் ஐயம் நிகழ்ந்தது. ஆதலின், இந்நூல் கிடைத்தவுடன் நிரம்ப ஆவலுடன் படித்தேன். படிக்கும்போதே நூலாசிரியரின் புலமையுந் திறமையும் நன்கு புலப்பட்டன. திருக்குறள் காமத்துப்பாலில் உள்ள குறட்பா ஒவ்வொன்றையும் அதன் பொருள் எவ்வழியில் எந்நிலையில் அமைத்தால் தெள்ளிதில் விளங்குமோ அவ்வழியில் அந்நிலையிற் பொருத்தி விளக்கிய நுட்பம் மிகவும் பாராட்டற்பாலதாயிருக்கின்றது. அதுபற்றி, இந்நூல் திருக்குறள் காமத்துப் பாலைப் பொருளுணர்ந்து படிக்க அவாவுவோருக்கு ஒரு சிறந்த விளக்கம்; திருக்குறள் என்னும் ஊற்றின் பெருக்கத்தை உலகத்கு ஊட்டும் ஓர் ஏற்றம்; பரிமேலழகருரைப்பொருள் நுணுக்கங்களை விரித்துத் தெள்ளிதிற் காட்டும் ஓர் ஆடி. பொருட் சிறப்பு இங்ஙனமிருக்க நூலின் நடையழகுஞ் சாலச்சிறந்து, கற்றோர் வியக்கவும் மற்றோர் நயக்கவும், பொன் மலர் நாற்றம் உடைத்தெனப் பொலிகின்றது. இத்தகைய அரிய நூலை அச்சிட்டுத் தமிழ் உலகுக்குதவிய அன்பர் மாணிக்கவேலருக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். "யாரே அழகுக் கழகு செய்வார்" என ஆன்றோர்கள் கூறியவாறு இந்நூலுக்கு மதிப்புரை வரைதல் மிகையாமென்க!

திரு. க. ப. (சந்தோஷம்) மகிழ்நன்

தமிழ்மக்கள் பெற்ற செல்வத்துட் பெருஞ்செல்வம் திருக்குறள். இத்திருக்குறளைத் தமிழுலகமேயன்றிப் பிறவுலகும் பரவிக் கொண்டது யாதுபற்றி எனின், இதில் எல்லோரும், எக்காலத்தும்

அறிந்து கைப்பற்ற வேண்டிய அரிய உண்மைகளை, ஒளிமினிர் கற்களைப் பைம்பொனிற் பதித்தது போல், தேர்ந்தெடுத்த நற் சொற்களில் பொதிந்து வைத்திருக்கிறது. திரும்பத் திரும்ப ஒருவனைத் தன்னிடம் இழுக்கும் நூல் எதுவோ அஃது உயர் நூலாகுமென்றுமேனாட்டு ஆசிரியர் விளம்புகின்றனர். இக்கருத்தை "நவில் தொறு நூல்நயம் போலும்' என்ற சொற்றொடரில் திருவள்ளுவர் அழகா யமைத்தது காண்க. திருக்குறளில் நயனும் பயனும் பயிலப் பயில மேன்மேலும் பொலிவு பெற்று விளங்கும். இப்பெற்றியுடைய நூல்களே உலகம் போற்றுதற்குரியன; பிற நூல்கள் சின்னாளிருந்து மறைவன. இவ்வரிய நூலைப் பலர் செவ்வனே கற்றுத் தெளிவதற்கு அதன் சொன்னடை ஓர் இடையூறு யுளதென்று சொல்லக் கேட்டதுண்டு. நல்ல பொருளுக்கு நல்லவிலை கொடுக்க வேண்டும். திருவள்ளுவர் எனும் புலவர் தலைவரது நட்பைப் பெறுதற்கு, அவர் மொழிகளை வழங்கும் முறையை வருந்திக் கற்பது பேருழிய மாகிவிடுமோ ?

அறம் பொருள் இன்பம் என்ற திருக்குறளின் முப்பகுதிகளுள், இறுதியதாகிய இன்பம் களவு, கற்பு என இருவகைப்படும். இவை தொன்னாள் முதல் தமிழர் பழகிவந்த வழக்கங்கள். காதலனுக்கும் காதலிக்கும் உள்ள இத்தொடர்புகளை நுணுகிப் பார்த்துச் சுவை பெற மொழிவதில் முன்னாட் புலவர் சால முதிர்ச்சி பெற்றுத் திகழ்ந் தனர். கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு முதலிய ஆன்றோர் செய்யுளில் காதலியின் கூடல், ஊடல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல் என்ற ஐவகை நிலைமைகளைத் தக்க இயற்கைக் காட்சியுடன் புணர்த்துப் 'பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல்' உள்ளம் புரண்டோட வரைந்து காட்டியிருக்கிறது. இவற்றைக் கற்பதால் வருமின்பம் இத்தன்மைத் தென்று கூறொணாது. இவ்வின்பவியலை விரிக்கப்புகுந்த புலவர் பெருமானாகிய வள்ளுவர், பெருகிய பொருளைக் குறுகிய மொழி களிலடைத்து வைத்திருப்பதால், அகத்திணைப் பாடல்களிற் பயிற்சி யுடையவர் மாத்திரம் அதை ஏற்றவாறு நுகர்ந்து மகிழக்கூடும். பலருமதை யறிந்து பயன் பெறுதற்பொருட்டு விளக்கவுரைகளுடன் இந்நூல் எழுதப்பட்டது. இதைக் கருத்துடன் பார்ப்பவர் பழந் தமிழரின் பெருந்தன்மையையும் நவில்தற்கரிய உளநுட்பத்தையும் கண்டு 'யாம் பெற்ற இன்பம்' பெறுவாராக.

Thiru. S. ANAVARATA VINAYAGAM PILLAI, M.A.,L.T,

[EX-CHAIRMAN OF MADRAS LEXICON & EX-CHAIRMAN OF CEYLON UNIVERSITY]

The *Tirukkural Natakam* by Mr. M. S. Govindarasanar is an attempt to put the third section of the *Tirukkural* viz. Kamathuppal in dramatic form so as to make it intelligible to the masses to whom this particular section presupposing a knowledge of the porul part of the Tamil grammar presents some difficulty. Although the author has rearranged the verses to suit his own purposes, the whole work may be said to be a lucid exposition of the section of the *Tirukkural* with which it deals. The prose versions of the *Tirukkural* which I know of have omitted this section since their aim was to present books suitable for school and college use. The *Tirukkural Natakam* is therefore, a welcome addition.

Rev. H. A. POPLY

[DT. SECRETARY FOR SOUTH INDIA Y. M. C. A.]

I have looked through your little book on *Tirukkural* which is an exposition of the Third part of *Kural*, Kamattuppal, in the form of dialogues between the young man and maid the husband and wife and between the wife and her maid. You have well brought out the meaning of the work in this way and I think that it is a very happy thing to have hit upon perhaps the ideal way of doing this.

This method makes the whole work very real and greatly adds to its charm as well as to its piquancy at times.

I should not presume to praise the Tamil style but it strikes me as being both simple and elegent. The style is neithir too classical nor is it too common to look poor beside the wondrous beauty of the original.

The book is well printed and neatly got up.

I am very glad indeed to let you have this little appreciation of your work.

(செந்தமிழ்ச் செல்வி) சிலம்பு—௩

"திருக்குறள் நாடகம்" காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் புலவர் மயிலை சீனி கோவிந்தராசன் அவர்களால் இயற்றப் பெற்றது." திருக்குறளின் காமத்துப்பால் பொருட் பகுதிகளை நாடகமாக அமைத்தெழுதிய இந் நூலாசிரியர் மதித்திறன் வியக்கற்பாலது. அகப்பொருள் இலக்கண நுட்பம் இந் நூலால் வெள்ளென அறியப்படும். ஒவ்வொரு திருக்குறளின் பொருளையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் பொருந்துமாறு அவற்றின் பொருளைக் கோவைப் படுத்திய நம் புலவர் தமிழகத்துக்குப் பின்னுஞ் சின்னாளிருப்பின் பெருநலம் விளைத்திருப்பார் என்னும் கவலை இதனைப் படித்தேற்குப் பெரிதாயிற்று. இதனை யாவரும் வாங்கிப்படித்து நன்மை பெறுக.

மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார்

நாடக உறுப்புகள்

1. கூத்தர்

1. தலைமகன்: அறிவு நிறை ஓர்ப்பு கடைப்பிடி என்னும் ஆண் குணம் நான்கும் அமைந்த ஆடவன்.

2. தலைமகள்: நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் பெண் குணம் நான்கும் பெற்ற மடவரல்.

இவ் விருவரும் பிணி மூப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங்கள் இல்லாமல் எந்த நாளும் ஒரு தன்மையராய் உருவும் பருவமும் குலமும் குணமும் அன்பும் முதலிய வற்றால் தம்முள் ஒப்புமை உடையவர்.

3. பாங்கன்: தலைமகனுக்கு உயிர்த் தோழன்.

4. தோழி: தலைமகளுக்கு உயிர்ப்பாங்கி.

2. களம்

கூட்டம் குறிஞ்சியிலும்; பிரிதல் பாலையிலும்; இல்லிருத்தல் முல்லையிலும்; இரங்கல் நெய்தலிலும்; ஊடியும் கூடியும் இன்பம் உண்ணல் மருதத்திலும் நிகழ்கின்றன.

3. காலம்

கூதிர், கார், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் ஆறுவகைப் பெரும் பொழுதும்; யாமம், விடியல், காலை, நண்பகல், மாலை என்னும் ஐவகைச் சிறுபொழுதும் விரவிய காலம்.

திருக்குறள் நாடகம்

(காமத்துப்பால்)

---

௧. களவியல்

௧. இயற்கைப் புணர்ச்சி

காட்சி : 1

களம் :—குறிஞ்சியில் ஒரு பொழில்
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு யாமம்.
கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள்.

[தன்னைத் தோழியர் பலரும் சூழ்ந்து வர, தலைமகள் தன்னில்லத்தை விட்டுப் பொழிலிடம் புகுந்தாள். அங்கே, பொழில் விளையாட்டு விருப்பினால், தோழியர் எல்லாம் நீங்கிச் சென்றார். செல்லவே, அதனிடத்தே தனியே நிற்கின்றாள் தலைமகள். தலைமகனும் தன்னைப் பற்பல தோழரும் சூழ்ந்து வர, குறிஞ்சியில் வேட்டையாட வந்தான். அங்கே வேட்டை விருப்பினால் தோழர் எல்லாம் நீங்கிச் சென்றனர். செல்லவே, தலைமகனும் தனியனாய் அவ்விடத்தே வந்து, தனியளாய் நின்ற தலைமகளைக் கண்ணுறுகின்றான். கண்ணுற்று, அவள் வனப்பு தன்னை வருத்துகின்ற வகையை வகுத்துச் சொல்லுகின்றான்.]

தலைமகன் : (அவள் உருவு முதலியன முன் கண்டறியாத சிறப்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றபடியால், அவளை

ஐயுற்று) ஆ! இக்கனவிய குழையை யுடையாள் யாரோ? இவள் எழுதலாகா உருவம் என்னை வருத்துகின்றதே! இவள்,—இவள் இச் சோலையில் வசிக்கின்ற ஒரு தெய்வ மகளோ? அல்லது இக்காவில் நிற்றலாலும், மயில்போலும் சாயல் உடைமையாலும் ஒரு மயில்தானோ? அல்லது, பெண் மக்களுள் ஒருத்தியோ? இவளை யாரெனத் துணியாமல், ஆ! என் மனம் மயங்குகின்றதே!—இல்லை. இவள் ஒரு பெண்மகளே ஆதல் வேண்டும். அல்லளாயின், என் உள்ளம் அங்கே ஓடுமோ? அவளும் எதிர்நோக்குவாளோ?

> **அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை**
> **மாதர்கொல் மாலும்என் நெஞ்சு.** 1081

(பெண்மகளே எனத் தெளிந்து அவள் நோக்கினால் வருந்தி) ஆ! என்ன அழகு! இவ்வகையான அழகினை உடையாள், தன்னுடைய அழகால் என்னை வருத்துவதே போதாதா? மேலும், குறிப்பு நோக்காலும் வருத்துகின்றாளே! இதுவும் வேண்டுமா? அந்தோ! இவள் என் நோக்கத்திற்கு எதிர் நோக்குதல், தானே தாக்கி வருத்துவதோர் அணங்கு, தாக்குவதற்குப் படையையும் கொண்டு வந்தாற்போல அன்றோ உள்ளது? இதற்கு என் செய்வேன்!

> **நோக்கினாள் நோக்கெதிர் நோக்குதல் தாக்குஅணங்கு**
> **தானைக்கொண் டன்னது உடைத்து.** 1082

ஆமாம்! இவள் தன்னுடைய அழகாலும் குணத்தாலும் எனக்கு இன்பமும் விளைக்கின்றாள்! அந்த இன்பத்தைக் காட்டிலும் மிகுதியாகத் துன்பமும் விளைக்கின்றாள். இதனால் இவள் நூலோர் சொல்லும் கூற்றமோ?—கூற்றத்தை முன்னெல்லாம் கேட்டே அறிந்தேன். அதைக் கண்டறியேன். இது

பொழுது அதைக் கண்டும் அறிந்தேன்! ஆம்; அது நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணங்களுடனே பெரியவும் போர் செய்தலுமுடைய கண்களை உடையதாய் அதோ! நிற்கின்றது.

பண்டுஅறியேன் கூற்றென் பதனை இனியறிந்தேன்
பெண்தகையால் பேர்அமர்க் கட்டு. 1083

ஆ! இவள் எவ்வளவு பெண்தகை உடையாள்! எவ்வளவு பேதைமை உடையாள்! ஆயினும் இவள் கண்கள் மட்டும் இவ்வளவு கொடியனவாக இருக்கின்றன! ஏனோ? ஆ! இவள் குணங்களுக்கும் அழகிற்கும்—பேதைமைக்கும் இக்கண்கள் தகுமா? இவை, தம்மைக் கண்டாரது உயிரை உண்ணும் தோற்றத்துடனே கூடி இவளுக்கு மாறுபடுகின்றனவே!

கண்டார் உயிருண்ணும் தோற்றத்தால் பெண்தகைப்
பேதைக் கமர்த்தன கண். 1084

என்னே! இந்த மடந்தையின் கண்கள்! இன்பமும் துன்பமும் இரண்டையும் செய்கின்றன!—என்னை வருத்துதல் உடைமையால் கூற்றமோ? என்மேல் ஓடுதல் உடைமையால் கண்தானோ? இயல்பாக வெருவுதல் உடைமையால் பெண்மானோ அறிகிலேன். இவள் கண்களின் நோக்கம் இந்த மூன்று தன்மையும் முதிர்ந்துடையன கண்டாய்!

கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கம்இம் மூன்றும் உடைத்து. 1085

அந்தக் கொடும் புருவங்கள் விலக்கின வாயின், அவற்றைக் கடந்து, இவள் கண்கள் எனக்குத் துயரைச் செய்யுமோ?—நான் நடுங்குவதற்கு ஏதுவாகிய துயரைச் செய்யுமோ? செய்யமாட்டா. இவள் கண்களுக்குப் பிரியா

கட்டா யிருப்பன அப் புருவங்களே! இருந்தும் பயன் என்ன? இயல்பாகவே கோடுதலுடைய புருவங்கள்!—செம்மைக் குணம் இல்லாத புருவங்கள்—அவையோ இக் கண்களைத் திருத்தமுடியும்? தமது நண்பரைக் குற்றத்திலிருந்து திருத்த விரும்புவோர், தாமும் குற்றமில்லாத குணமுடையராய் இருத்தல் வேண்டாமா? தாமே குற்றமுடையரானல், பிறரை எப்படித் திருத்த முடியும்?

கொடும்புருவம் கோடா மறைப்பின் நடுங்குஅஞர்
செய்யல மன்இவள் கண். 1086

(அவள் தோள் வனப்பினல் வருந்தி) ஐயோ! இம் மாதருடைய தோள்களின் வெம்மையும் பெருமையும், எத்தனை! அவற்றின் ஆற்றல் எத்தனை!—சாயாத் தோள்கள்! —அவற்றின்மேல் இட்ட துகிலே, அவை என்னைக் கொல்லாமல் காக்கின்றது. கண்ணை மறைத்துத் தடுக்கின்றது. அதுவே கொல்வதாகிய மதயானையின்மேல் இட்ட முகபடாத்தினை ஒத்திருக்கின்றது! அத்துகில் சிறிது மறைக்கா விட்டால், தோள்கள் என்னைக் கொன்றே விடாவோ?

கடாஅக் களிற்றின்மேல் கட்படாம் மாதர்
பட்அ முலைமேல் துகில். 1087

(அவள் நெற்றி வனப்பினல் வருந்தி) அது கிடக்கட்டும். என் பெருவலியெல்லாம் இவள் சிறு நுதலுக்கே தோற்றதே! ஓ! என்ன வியப்பு! எனக்கு நேராத பகைவரும் போர்க்களத்தே வந்தபின், என்வலியை நேர்ந்தார் வாயிலே கேட்டு அஞ்சுவாரே! அப்படி அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகிய என் மன வலியும் காய வலியும் எல்லாம் இவள் ஒள்ளிய நெற்றி ஒன்றிற்கே உடைந்தனவே! முழுதும் அழிந்துவிட்டதே! இது என்ன வியப்பு!

ஒன்னுதற் கோஓ உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணாரும் உட்கும்என் பீடு. 1088

(அவள் அணிவனப்பினால் வருந்தி) ஐயோ! இவளுக்கு ஏனோ இந்தப் பூணையெல்லாம் வீணே பூட்டினார்? வெளியே, இவள் பெண்மானைப் போன்ற மடநோக்கினை—மருண்ட நோக்கினை—உடையாள். உள்ளே, நாணம் என்னும் நற்குணத்தையும் உடையாள். இந்த நாணமும் நோக்குமே இவளுக்கு, ஒத்துமையுடைய அணிகளாக அமைந்துள்ளனவே! இன்னும் பொன்னாலும் மணியாலும் இவளுக்குப் பூண்களைப் படைத்தணிதல் என்ன பயன் உடைத்தோ?—அவையெல்லாம் இவளுக்குப் பாரம் ஆயின; எனக்குத் துயரம் ஆயின; அணிந்தார் அறிவிலர் ஆயினர்! அவ்வளவே! வேறென்ன?

பிணையேர் மடநோக்கும் நாணும் உடையாட்(கு)
அணிஎவனோ ஏதில தந்து. 1089

(இவ்வாறு இதுவரையும் தலைமகளுடைய அவயவத்தின் அழகினால் வருந்திய தலைமகன், இப்பொழுது அவள் குறிப்பினை அறியத்தொடங்கி) ஆ! காமம் போலச் சிறந்ததும் உண்டா? இது காய்ச்சப்படும் நறவைக் காட்டினும் சிறந்ததே ஆம்! காய்ச்சப்படும் நறவோ, தன்னை உண்டவரிடத்தே மிகவும் மகிழ்ச்சியைச் செய்யும். இக்காமம்போலக் கண்டவரிடத்தும் கூட மகிழ்ச்சியைச் செய்யுமா? செய்யாதே! —காமம் இவ்வளவு சிறந்ததாயினும் இதுவரையும் இவள் குறிப்பை நான் ஆராய்ந்து அறியாதபடியால் அக்காமத்தாலாகிய மகிழ்ச்சியைப் பெற்றிலேன். இப்பொழுதே பெறுகின்றேன்.

உண்டார்கண் அல்லது அடுநறாக் காமம்போல்
கண்டார் மகிழ்செய்தல் இன்று. 1090

(அவள் உள்ளக் குறிப்பினை அவள் நோக்கினால் அறிந்து) அம்மா! என் வருத்தம் தீர ஒரு வாயிலும் பெற்றேன். இனிப் பிழைத்தேன். இதோ! இவள் மையுண்ட கண்ணிடத்து உண்டாகிய நோக்கம் இது பொழுது என்மேல் இரண்டாகின்றது. பார்!—ஒரு நோக்கு இவள் மனத்தில் உண்டாகிய காமக் குறிப்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது; வெளிப்படுத்தி, என்னிடத்து நோய் செய்கின்றது. மற்றொரு நோக்கு இவளுக்கு என்மேல் நிகழ்கின்ற அன்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது! இதுவே என் நோய்க்கு மருந்தாகின்றது.

இருநோக்கு இவளுண்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு
நோய்நோக்கொன்று அந்நோய் மருந்து. 1091

ஆ! அ! இனி இவளை எய்தலாம்! அடையத் தடையே இல்லை! நான் பார்க்கின்றபோது நாணித் தலைதாழ்கின்றாள். நான் பாராதபோது என்னை உற்றுநோக்குகின்றாள்! இப்படி இவள் கண்கள் என்னைக் களவு கொள்கின்றன! இந்தச் சிறு நோக்கம்—நான் காணாமல் என்மேல் நோக்குகின்ற இந்த அழகிய நோக்கம், இவளுக்கு என்மேல் உள்ளம் இல்லாவிட்டால் உண்டாகுமா? இந்த நோக்கம் காமத்தில் செம்பாகம் அன்று—மெய்யுறு புணர்ச்சியின் ஒத்த பாதி அளவும் அன்று!— அதனினும் மிகும்.

கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம் காமத்தில்
செம்பாகம் அன்று பெரிது. 1092

(நோக்கினாலும் நாணினாலும் அறிந்து) என்னை நான் நோக்கா அளவில் என்னை அன்போடு நோக்கினாள். நோக்கி, ஏதோ ஒன்றை எண்ணி நாணங்கொண்டு இறைஞ்சினாள். இந்த நோக்கமும் நாணமும் ஆ! என்ன குறிப்பு!—இந்தக்

குறிப்பு எங்கள் இருவரிடத்தும் தோன்றிய அன்பாகிய பயிர் வளர அதனிடத்து இவள் வார்க்கின்ற நீரே அன்றோ?

நோக்கினாள் நோக்கி இறைஞ்சினாள் அஃதவள்
யாப்பினுள் அட்டிய நீர். 1093

(நாணினாலும் மகிழ்ச்சியினாலும் அறிந்து) ஆம்! ஐயமே இல்லை! நான் இவளை நோக்குங்கால், தான் என்னை எதிர்நோக்காமல் தலை இறைஞ்சி நிலத்தை நோக்குகின்றாள்! அதை அறிந்து நான் நோக்காக்கால், தான் என்னை நோக்கி வெளிப்படாமல் மெல்ல நகைக்கின்றாள்—தன்னுள்ளே மகிழ்கின்றாள்! இவள் உள்ளக் கருத்தை இஃது உணர்த்தவில்லையா?

யானோக்குங் காலை நிலன்நோக்கும் நோக்காக்கால்
தான்நோக்கி மெல்ல நகும். 1094

இன்னொன்று பார்! நேரே குறித்துக்கொண்டு என்னை நோக்குகின்றதே இல்லை! இல்லையாயினும் ஒரு கண்ணைச் சிறக்கணித்து—சுருங்கி—நோக்குகின்றாளே! இப்படி ஓரக் கண்ணால் தான் நோக்குவதும் நான் அறியாதபடி மறைத்துச் செய்கின்றாளே! வெளிப்படாமல் புறக்கண்ணால் என்னை நோக்கி நோக்கிப் பின் தன்னுள்ளே மகிழ்கின்றாளே! இஃதெல்லாம் இவள் உள்ளக் குறிப்பினை உரைக்க இல்லையா? இனி இவளை அடைதல் அரிதன்று!

குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால் ஒருகண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும். 1095

[இவ்வாறு தலைமகள் உள்ளக் குறிப்பினைப் பலவாற்றானும் அறிந்த தலைமகன் அவளைச் சார்கின்றான்; சார்ந்து அவள் தோள் தீண்டித் தோய்கின்றான்: தோய்ந்தபின், முயக்கத்தின் மகிழ்ந்து மொழிகின்றான்.]

ஓ! இந்த இன்பம் எங்கே உண்டு? கண்ணால் கண்டும், காதால் கேட்டும், நாவால் உண்டும், மூக்கால் மோந்தும், மெய்யால் தீண்டியும் ஐம்புலனாலும் — நுகரப்படும் இன்பங்கள் எத்தனையோ உண்டு. அவையெல்லாம் ஒரே காலத்தில் ஓர் இடத்தில் உள்ளன ஆகுமா? வேறு வேறு காலங்களில் வேறு வேறு பொருள்களால் அடையப்படுவன அல்லவோ? அவ்வாறே ஆயினும், அந்த எல்லா இன்பத்தையும், இதோ—இன்றே—இவளிடத்தே—ஒருங்கே—உண்டு விட்டேனே! ஆ! இவ்வகை இன்பம் வேறு எவ்விடத்தே உள்ளது? எங்கும் இல்லை! எங்கும் இல்லை!

கண்டுகேட்டு உண்டுஉயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்தொடி கண்ணே உள. 1101

(தன் நயப்பு உணர்த்த வேண்டி) ஆ! என்ன என்பேன்? இந்தப் பணிமொழியின் மணிவாயில் ஊறிய தேறலை என்ன என்பேன்! பால் என்பேனோ? தேன் என்பேனோ? பாலும் தேனும் கலந்த கலவை என்பேனோ? ஆம்! பாலும் தேனும் கலந்த கலவைதான்!—பாலின் சுவை ஒன்று! தேனின் சுவை ஒன்று! ஆயினும் இந்த இரண்டும் கலந்த கலவை இன்னதென்று அறியலாகாத இன்சுவை உடையது அன்றோ? இவள் எயிறூறிய நீரும் இன்னதென்று அறியலாகாத இன்சுவை உடையது அல்லவோ? அதனால் இது கலவையே ஆகும்.

பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயிறு ஊறிய நீர். 1121

(அவள் நலம் புனைந்து உரைக்கவேண்டி, அருகிருந்த அனிச்சப்பூவை நோக்கி) அனிச்சப்பூவே! மென்மையால்

நீயே மேலானாய்! உன்னுடைய மென்மைத் தன்மை ஒரு பூவிற்கும் இல்லை! நான் அதை நன்றாய் அறிவேன். ஆயினும், என்னால் விரும்பப்பட்ட இவள் இயற்கை இன்னதென்று அறிவாயா? நின்னைக் காட்டினும் மெல்லியல்! ஆம்! மெல்லியல் என்பதை இப்பொழுதே நான் தீண்டி அறிந்தேன்! ஆகையால் பூவே! நீ இனி 'உலகத்தில் நானே மெல்லியல்' என்னும் தருக்கினை ஒழிவாயாக.

நன்னீரை வாழி அனிச்சமே நின்னினும்
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள். 1111

[இவ்வாறு தன்னுடைய நலத்தைத் தலைமகன் புனைந்து உரைக்கக் கேட்டு—நிகழ்ந்தது தெய்வப்புணர்ச்சி யாகையால் இதுவரையும் தலைமகள் உணர்ச்சி அழிந்திருந்தாள்—முன்னைய உணர்ச்சி வரப்பெற்றாள். பெற்று, 'இவன் நம்மிடத்தே அழியாத அன்புடையனோ? நம்மைப் பிரிவானோ? பிரிந்தாலும் பின்னும் தலைப்பெய்வானோ?' என்று பலவாறு எண்ணினாள். எண்ணி முகம் வேறுபட்டு வாடுகின்றாள். அவ்வாட்டம் அறிந்த தலைமகன் அவளைத் தெளிவிக்கவேண்டி, தான் அவளைப் பிரிய அஞ்சுவதாகிய பிரிவச்சம் பேசுகின்றான்.]

ஆ! இந்த மடந்தையொடு நட்புகளை என்ன சொல்வேன்? இவளோடு என்னிடத்து உளவாகிய நட்புகள் உடம்போடு உயிரிடத்து உளவாகிய நட்புகள் தாமோ? ஆமாம்! அவையே ஆகும்! உடம்பும் உயிருமாகிய இரண்டும் தொன்றுதொட்டு வேற்றுமையின்றிக் கலந்து வருகின்றன. இன்பதுன்பங்களை இரண்டும் ஒக்க அனுபவிக்கின்றன. ஒன்றை ஒன்று இன்றியமையாதாகின்றது! அதுபோலவே, இவளும் என்னோடு பல பிறப்பினும் பயின்று வருகின்றாள்;

இன்பதுன்பங்களை ஒக்க நுகர்கின்றான் ; நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையாதவராகின்றோம்!—ஆதலால் இவளை நான் பிரியவும் பிரியேன் ! பிரிந்தாலும் நெடுங்காலந் தரியவும் தரியேன் !

உடம்பொடு உயிரிடை என்னமற் றன்ன
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு. 1122

[என்பது கேட்டு, தலைமகள் முகம் மலர்கின்றாள். பின்னர் இருவரும் பிரிகின்றார்கள்.]

காட்சி : 2

களம் :—தலைமகன் இல்லைச் சார்ந்த இடம்.

காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு காலைப்பொழுது.

கூத்தர் :—தலைமகன், பாங்கன்.

[இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகன், "உன்னைப் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேன், என்று சொல்லிப் பிரிந்தேன். என்னைக் காணாமல் எப்படி வருந்துகின்றாளோ அவள்!" எனத் தலைமகள் நிலைமையைத் தன்னுள்ளே நினைந்து முகம் வேறுபட்டு வாடி யிருந்தான். இருந்தானை, மறுநாள் 'சிற்றஞ் சிறுகாலை வந்து' அவன் உயிர்ப்பாங்கன் எதிர்ப்பட்டான். பட்டு, தலைமகனை அடிமுதல் முடிகாறும் நோக்கினான். நோக்கி, அவன் வேறுபாட்டு வாட்டத்தை வினவுகின்றான்.]

பாங்கன் : (தலைமகன் அருகே நின்று, அதிக ஆர்வத்தோடு) ஏடா! உனக்கு உற்றது என்ன? என்னே! தோளும் இப்படி மெலிந்தாய்! முகமும் புலர்ந்தாய்! அன்ப! உள்ளம் வாட வருத்துவது என்ன? எனக்கு உரைக்க ஒண்ணாதா?

தலைமகன் : (முகம் சிறிது மலர்ந்து) உனக்கு ஒளிப்பதும் ஒன்று உண்டா? தோழ! கேற்று—ஒன்று—நடந்தது. அது—சிற்றிடைச் சிறுமான் விழிச்சியார் ஒருவரைக் கண்டேன். கண்டேனுக்கு, என்னுடைய உள்ளம், பள்ளத்துப் பாயும் வெள்ளம்போல ஓடி இவ்வகை ஆயிற்று!

பாங்கன் : (நகைத்து) ஆயிற்று? பெருந்தகாய்! உன் பெருமை என்னே!—ஆ! உன் குணங்கள் எங்கே குடி

போயின?—செங்கண்மால் உலகத்துப் பேரின்பத்திற்கு நீ உரியவன் அல்லேயோ? ஐயோ! இந்தச் சிற்றின்பத்திற்கு இவ்வாறு ஆதல் ஆகுமோ...?

தலைமகன்: (பெருமூச்சு எறிந்து) ஏல! என்ன சொன்னாய்? அந்தச் செங்கண்மால் உலகம்—பேரின்பம், வருந்தாமல் பெறலாமோ? நமக்கு அது கிடைக்குமோ? காமோ, ஐம்புலன்களையும் அடங்கலும் நுகர்வோர். விரும்பும் மகளிர் மெல்லிய தோளின்மேல் மென்துயில் கொள்வோர். இந்தத் துயில்போல் அவ்வுலகமும் எளிதாக எய்தலாமோ? ஆகாது!—இந்த இன்பத்தை எல்லாம் இகழ வேண்டும்! யோகத்தானும் தவத்தானும் உடல் வருந்த வேண்டும்! அப்பொழுதே அதை அடையலாம்!—(இன்னும் ஒரு பொருள்) ஏல! நமக்கும் பேரின்பமா? அதுவும் இப் பருவத்திலா? இப்பொழுது நாம் ஐம்புலன்களையும் நுகரும் இல்லறத்தையும் உடையோம்! இளமைப் பருவத்தையும் உடையோம்! நமக்கு, நாமே விரும்பும் மகளிருடைய மெல்லிய தோளின்மேல் துயிலும் துயிலே இன்பம்! இந்தத் துயில்போல நீ சொல்லுகின்ற செங்கண் மால் உலகம் நமக்கு இனிதாகுமோ? ஆகாதே!

தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு. 1103

பாங்கன்: அப்படியானால், அதை விடு. நண்ப! உன்னால் காணப்பட்ட உருவம் எப்படிப்பட்டது? அதை எவ்விடத்தே கண்டாய்? சொல்லு.

தலைமகன்: (முகம் மலர்ந்து) ஏட! அவள் அழகை அத்தனையும் சொல்ல முடியுமா? முடியாது. ஆயினும் ஒருவாறு கேள். அவளுக்குத் தோள்கள், வேயைப் போல உருண்டு திரண்டு ஒள்ளியதாயிருக்கும்! மேனியோ மாந்தளிர்

போல மாமை நிறமாகும்! பல்லோ முத்தை ஒத்திருக்கும்! நறு நாற்றமே இயல்பாகிய நாற்றம்! ஆ! அவள் மையுண்ட கண்ணோ நெய்யுண்ட வேல்தான்! வேறென்ன சொல்வேன்? —அவளைக் குறிஞ்சிப் பொழிலிடத்தே கண்டேன்!"

முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்
வேலுண்கண் வேய்த்தோ ளவட்கு. 1113

பாங்கன் : அன்ப! சற்றே நீ ஆற்றியிரு நான் போய்க் கண்டு வருகின்றேன். (பெயர்கின்றான்.)

[அன்று மாமத்திலே, தலைமகன் குறித்த இடத்தை நோக்கிப் பாங்கன் சென்றான். சென்று, அவன் சொன்ன பொழிலையும் உருவத்தையும் கண்டான். கண்டு, அவற்றின் அழகினைப் புகழ்ந்துகொண்டே, தன்னை எதிர்பார்த்திருக்கும் தலைமகனிடம் திரும்பி வருகின்றான்.]

பாங்கன் : (தலைமகன் நேரே நின்று) ஏட! நீ குறித்த பொழிலில் போய்ப் பார்த்தேன்! ஆ! அதன் பசுமைக் கொடியும்—மாணிக்கப் பாறையும்—நிலவு மணலும்—நித்தில ஒளியும், என்ன அழகு! ஆம்! அது துறந்தாரையுங்கூட துறவு விடுக்கச் செய்யும்! அதில் நின்ற திருவுருவோ, என்ன சொல்வேன்!—அள்ளிக் கொள்ளும் பேரழகுடைய கொல்லிப் பாவையே! அவ்வளவும் கண்டு, ஆற்றிக்கொண்டு இவ்விடம் வந்து, இதுவரையும் இருந்தாயே! ஏட! உன் ஆண்மையே ஆண்மை! நான் அறியாமல் உன்னை இகழ்ந்தேன்!

காட்சி : 3

களம் :—குறிஞ்சியில் முன்னைநாள் கூடிய பொழில்
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகற்பொழுது.
கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள்.

[முந்தைய நாள்போலப் பொழிலிடத்தே தலைமகள் வந்திருப்பதைப் பாங்கனால் கேட்டறிந்த தலைமகன் அவ்விடம் சென்றான். சென்று அங்கே தனியளாய் நின்ற தலைமகளைத் தலைப்பட்டான். தலைப்பட்டும் அவள் உள்ளக் குறிப்பினை உணராமல், அவளைச் சார்தல் ஆகாமையால், அதை அறிய வேண்டி அவளுடைய நலத்தைப் புனைந்து நவில்கின்றான்.]

தலைமகன் : *மாணிழாய் ! இந்த நீலப்பூக்களைக் கண்டாயா ? எப்படி நிமிர்ந்து நிற்கின்றன பார்!—ஐயோ பாவம்! இவை காணும் தொழிலை உடையன அல்ல! உடையன வாயின், உன்னுடைய கண்களைக் காணக்கூடும். கண்டதும், 'இவள் கண்ணழகை நாம் ஒவ்வேம்' என்று கருதி, அந் நாணத்தினால் தலை கவிழ்ந்து நிலம் நோக்கும்—இவற்றிற்கு நாணும் இல்லை! காட்சியும் இல்லை! செம்மாந்து வானை நோக்கின, கண்டாயா ?*

காணின் குவளை கவிழ்ந்து நிலன்நோக்கும்
மாணிழை கண்ஒவ்வேம் என்று. 1114

[இவ்வாறு தன்முன்னே நின்று தன் கண்ணின் நலத்தைத் தலைமகன் புகழக்கேட்ட தலைமகள் நாணங் கொண்டு, கையினால் தன் இரண்டு கண்ணையும் புதைத்தாள். புதைக்கவே, 'இனிச் சாரலாம்' என்று குழலைத் திருத்திக் கூட்டம் பெற்றான். பெற்றபின், அவளை ஆயத்திலுள்ளே அனுப்பிவிட்டு அவள், தனைனக் காணாதே தான் அவளைக் காண்பதோர் இடத்தே நின்றான். நின்று, அவளால் தன் காமத்தீ வெளிப்படுதலினால், அத்தீயை அவள் தந்ததாகக் கருதி வியக்கின்றான்.]

ஆ! இத் தீயை எங்கிருந்து பெற்ருள்? எனக்குத் தர இவள் எவ்விடம் பெற்ருள்? எந்த உலகத்திலிருந்தோ?—தன்னை அகன்ருல் சுடுகின்றது! (கூடாத துன்பம், கூடிய இன்பம்) இவ்வகைத் தீயும் இவ்வுலகத்தில் உண்டா? இல்லையே! எனக்காக இதை எங்கிருந்து பெற்ருளோ?

நீங்கின் தெறூஉம் குறுகுங்கால் தண்ணென்னும்
தீயாண்டுப் பெற்ருள் இவள். 1104

[இவ்வாறு அவள் பிரிவு, தன்னை வருத்தும் வகையைச் சொல்லிக்கொண்டே பெயர்கின்ருன்.]

இப் பாங்கன் கூட்டம் மிகமுதாயின் இடம் தலைப்பாடு மிகமும்.

௯. இடம் தலைப்பாடு

காட்சி : 4

களம் :—குறிஞ்சியில் முன்னை நாள் கூடிய பொழில்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு யாமம்
கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள்.

[‘என்னே! நேற்று நான இவளை எய்தியது தெய்வத் தானே! அத்தெய்வமே இன்றும் கைகொடுக்குமாயின் காண்பேன’ என எண்ணி, முன்னைநாள் தலைமகளை தலைப் பெய்த தனியிடம் நோக்கிச்சென்று அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலிடம் போய்ப் புகுந்தான் தலைமகன். புகுந்தானுக்கு அப்பொழில் பெரிதும் துணையாகி, தான்கொண்டிருந்த ஆற்றாமை தணிந்தான். என்னெனில், இனியவரோடு எதிர்ப் பட்ட இடம் கண்டாலும் அவ் இனியவரைக் கண்டாலே போன்று இன்பம் பயபபது இயற்கை அன்றோ? இஃது இருக்க.

[தலைமகளும், முன்னை நாள் போலத் தன்னைத் தோழியர் பலரும தொடர்ந்துவர, அப்பொழிலிடம் வந்து புகுந்தாள். அங்கே தோழியர் எல்லாம் விளையாட்டு விருப்பினால் நீங்கி வேறு வேறிடம் சென்றார். செல்ல, தலைமகள் ஒருத்தியே ஆயினாள். ஆகி “நேற்று ‘நின்னைப் பிரியேன்; பிரியினும் தரியேன்’ என்று சொல்லிப் பிரிந்த என் அன்பர் எவ்வழி வருவாரோ?” என நாற்புறமும் நோக்கி நின்றாள் அது பொழுது தலைமகன் ‘அவளைச் சார்தற்கு இதுவே சமயம்!’ என்று அவளை நோக்கிச் சென்று சார்ந்து கூடினான். பின்னர் கூட்டத்தில் மகிழ்ந்து கூறுகின்றான்.]

தலைமகன் : அணியிழாய்! நோயும் நீயே ஆனாய்! அந் நோய்க்கு மருந்தும் நீயே ஆனாய்!—இரவெல்லாம் உன்னையே நினைந்து வருந்தினேன். அவ்வருத்தம் எந்த மருந்தாலும் எளிதாகத் தீரப்பெற்றேனா? இதோ உன்னை இடம் தலைப்

பட்டே தீர்ந்தேன்! நேற்று நீ கொடுத்த பிணியை இன்று நீயே கெடுத்தாய்! இஃது என்ன வியப்பு! பிணியும் தானே ஆகி, அப் பிணியைத் தணிப்பதும் தானே ஆகும் ஒரு பொருளும் உலகத்தில் உண்டா? வாத முதலிய பிணிகளுக்கு மருந்தாவன அவற்றிற்குக் காரணமாயினவா?! அல்லவே! அவற்றிற்கு மாறாகிய இயல்பையுடையன அல்லவோ மருந்து?

பிணிக்கு மருந்து பிறமன் அணியிழை
தன்நோய்க்குத் தானே மருந்து. 1102

(அவள் நலம் புனைந்து உரைக்கவேண்டி, தன் நெஞ்சை நோக்கி) நெஞ்சே! உனக்கு என்ன அறிவு? மலர்களைக் கண்டால் இன்னும் மயங்குகின்றாயே?—இவள் கண்களைக் காணாதபோது இவற்றோடு ஒருபுடை ஒக்கும் மலர்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தாய்; இப்பொழுது இவள் கண்களின் நலம் முழுதும் நன்றாய்க் கண்டறிந்தாய்! கண்டறிந்தும் தாமரை, குவளை முதலியன எல்லாம் இவள் கண்களை ஒக்கு மென்று கருதலாமோ? அப் பூக்கள், பலராலும் பார்க்கப் படுவன! இவள் கண்களோ நான் ஒருவனே காணப்பெற்றன! சீ! இவற்றை அவை ஒக்குமோ?

மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே இவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கும் என்று. 1112

[இவ்வாறு தலைமகள் நலத்தைப் புனைந்து உரைத்து அவளிடம் தனக்குள்ள அன்பினை அறிவித்து அவளை ஆயத்துள்ளே அனுப்பினான் தலைமகன். அவளும் நீங்கிச் செல்கின்றாள். அதுபோது தலைமகன் தன் காதலின் சிறப்பினைக் கட்டுரைக்கின்றான்.]

என் கண்ணிலே — கருமணியிலே — உறையும் பாவாய்! நீ அவ்விடம் விட்டு அகன்று வா! வராவிட்டால், என்னால் விரும்பப்பட்ட இவளுக்கு—இந்தத் திருநுதலை உடையாளுக்கு—இருக்க இடம் இல்லையாம்—இவளை நான் அணுமளவும் இமையேன்! இவள் ,புறத்தே போகத்தக்கவளும் அல்லள்! என் கண்ணுள்ளே இருக்கத் தக்கவள்! இருக்குங் கால் உன்னோடு ஒருங்கு இருக்க இடம் போதுமா? போதாது! ஆகையால், பாவாய்! உன்னைக் காட்டினும் சிறந்தாள் இவள்! இவளுக்கு அவ்விடத்தைக் கொடுத்து நீ அப்புறம் வா!

கருமணியிற் பாவாய் நீபோதாய் யாம்வீழும்
திருநுதற்கு இல்லை இடம். 1123

(பெயர்கின்றான்)

---

௪. மதி உடம்பாடு

காட்சி : 5

களம் :—குறிஞ்சியில் ஒரு தினைப்புனம்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி, தலைமகள்.

[கள்ள ஒழுக்கத்தைக் கையகலாத தலைமகன் பின்னும் தலைமகளைத் தலைப்பெய்ய வேண்டி, அதற்கு உதவியாகும்படி அவள் உயிர்த் தோழியை நாட நினைந்தான். நினைந்து, தினைப்புனத்திலே தோழியும் தலைமகளும் ஒருங்கிருந்த செவ்வி அறிந்து, தன் கையில் தழையும் மாலையும் தாங்கி, அவ்விடம் சென்று நின்றான். நின்றும், தன்குறை இன்னதென்று எடுத்துத் தோழிக்கு வெளியிட வில்லை. தான், அவளை இரந்து பின்னிற்கவும் கரந்த மொழியால் தன் கருத்தறிவிக்கவுமே எண்ணினான். 'என் கையம்பால் மெய் வெம்பியது, ஒரு கலைமான் இங்கு வந்தது, அதைக் கண்டீர்களோ?' என்றான். 'பன்றி ஒன்று சென்றது, பார்த்தீர்களோ?' என்றான். 'உங்கள் ஊர் எது? அவ் ஊருக்கு வழி யாது?' என்றான். 'இத்தழையும் பூவும் நல்லன' என்றான் 'உங்களுக்கு இடை இல்லையோ?' என்றான். அவன் வினவிய இத்தனை வினாவுக்கும் தோழியாவது தலைமகளாவது வாய் திறவாமல் வாளா இருந்தனர். இருக்கவே, பின்னும் அவன் 'நீங்கள் வாய்திறந்தால் உங்கள் வாய் முத்தம் சலக்கென உதிருமோ?' என்றான்.

[இவ்வாறு தலைமகன் வம்புரை மொழியக் கேட்ட தோழி அவனை ஐயப்பட்டுத் தன்னுள்ளே ஆராய்கின்றாள்.]

தோழி : என்னே! தழையும் பூவும் கையில் ஏந்தினான்! வேட்டையைக் கொண்டாடுகின்றான்! அவ்வேட்டைக் குரிய வில்லையும் அம்பையும் காணோம். இவன் பேசும் பேச்சோ,

இரண்டிற்கும் பொருத்தமில்லாதிருக்கின்றது. —இவ்விடம் விட்டும் அகலான்! நம்மிடம் பேசாமலும் போகான்! பாவம்! ஏதோ குறை உடையவன் போலக் காணப்படுகின்றான். அதுவும் நம்மிடத்தே தானோ? (தலைமகளைப் புறங்கண்ணால் நோக்கி) என்னே! இவள் களிப்பு! இவன் வரவு கண்டு முகம் மலர்ந்தாள்; வாய்மொழி கேட்டு அகம் மகிழ்ந்தாள். என்றும் இல்லாத எழிலும் இதோ! இவள் முகத்தில் விளங்குகின்றதே! (தலைமகனையும் தலைமகளையும் நோக்கி) ஆ! இஃதென்ன! இவ்விருவரும் புதுவோர்போல—முன்னறியாதார்போல—ஒருவரை ஒருவர் பொது நோக்கால் நோக்குகின்றார்கள்! நோக்கி, உள்ளத்திலே மகிழ்கின்றார்கள். கள்ளை மறைந்து உண்டவர் மகிழ்ச்சிபோல வெளிப்படாமல் மகிழ்கின்றார்கள்! இப்படி ஒருவரை ஒருவர் நோக்குவதும் உள்ளத்திலே மகிழ்வதும் இவர் இருவரிடத்தும் இருக்கின்றனவே! இச்செய்கை காதலரிடத்தே காணப்படுவது அன்றோ? இவரும் காதலை உடையர்தாமோ? ஆம்! காதலை உடையரே ஆவர்!

ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்
காதலார் கண்ணே உள. 1099

ஆ! இதோ! பார்! ஒருவர் கண்களோடு ஒருவர் கண்கள் நோக்கால் ஒக்கின்றன! இனி வாய்ச் சொற்களால் வரும் பயனும் உண்டோ? இவர் கண்கள் காதல் நோக்கினை உடையன! இவர் பேசுகின்ற பேச்செல்லாம் மனத்திலே தோன்றுவன அல்ல. வாயளவில் தோன்றுகின்ற வெறுஞ் சொற்கள். இச்சொற்களும் ஒருபயனை உடையனவா?

கொள்ளப்படுவனவா ? அல்ல ! அல்ல!—மெய்யாக இவன் புனம் காப்பவனும் அல்லன்! இவன் வேட்டம் செல்பவனும் அல்லன் ! இதுவரையும் இவன் பேசிய தெல்லாம் வம்பு மொழியே! நம்புவன அல்ல !

கண்ணொடு கண்இணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல. 1100

[இவ்வாறு அக் காதலர் இருவரின் உள்ளக் கருத்தையும் அவர் கண்ணின் குறிப்பினால் கண்டு தெளிகின்றாள் தோழி.]

௫. மடல் திறம்

காட்சி : 6

களம் :—குறிஞ்சியில் ஒரு தினைப்புனம்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி.

[*கரந்த மொழியால் தன் கருத்தறிவித்துப் பிரிந்த தலைமகன், தோழிக்குத் தன் குறையைக் கூறி இரக்கும் பொருட்டு, அவள் காக்கின்ற தினைப்புனத்திலே பல நாளும் போய்ப் புகுந்தான். புகுந்தானாக, அவள் நாணம் உடையவளாதலால் சொல்லாடாமல் இருந்தாள். இருக்கவே, அவனுக்கு நாளுக்கு நாள் ஆற்றாமை பெருகிற்று. பெருகிப் பெருகி, 'இவன் ஆற்றாமை இதன் மேலும் பெருகும் வகை இல்லை' என்று சொல்லும்படி பெருக்கத்திற்கு ஓர் எல்லையில் வந்து நின்றது. அவன் ஆற்றாமைப் பெருக்கத்தாலும், அவ்விடம் பலகாலும் வந்து திரியும் பழக்கத்தாலும் தோழிக்கும் நாளுக்கு நாள் நாணம் சுருங்கிற்று. சுருங்கிச் சுருங்கி, 'இவள் நாணம் இதன் மேலும் சுருங்கும் வகை இல்லை' என்று சொல்லும்படி சுருக்கத்திற்கு ஓர் எல்லையில் வந்து நின்றது. அந்த நிலையிலே, தலைமகன் அவளிடம் சென்று நின்று தன் ஆற்றாமையினாலே அழுகின்றான்.*]

தலைமகன் : நங்காய்! இன்று நாளை என்று எத்தனை நாள் கழிந்தன? என் குறை இன்னும் முடிந்ததா? இக்காரியம் உன்னால் முடியுமென்று இதுவரையும் இங்கே வந்து முயன்றேன். இன்றே முடியாமை அறிந்தேன். இனி இழிந்த செய்கை செய்தாவது ஆம்! மடல் ஊர்ந்தாவது முடிப்பேன்.—துன்புற்ற ஆடவருக்குத் துணையாவது மடலே அன்றோ? அரியவராகிய மகளிரோடு ஆடவர் இன்பம் உண்ணுவர்; பின்னே அவ்வின்பம் பெறாமல் வருந்துவர்

அப்படி வருந்துவோருக்கு அருந்துணையாவது மடலே ஆகும். ஆமாம்! அவருக்குப் பனை மடலே பழமையான துணை! நெடுங்காலமாக இதுவே துணையாகி வருகின்றது!—எனக்கும் இன்று இம் மடன்மாவே துணையாகின்றது. அதைக் கொண்டே, நங்காய்! இழந்த இன்பத்தை நான் அடைவேன்.

காமம் உழந்து வருந்தினர்க்கு ஏம
மடல்அல்லது இல்லை வலி. 1131

தோழி : *அதைக் கொண்டா அடையப் போகின்றீர்? ஐய! மடல் ஊர்தல் மற்றெல்லோருக்கும் முடியும். உமக்கும் அது முடியுமா? நீர் நாணம் உடையவர் அல்லரோ?*

தலைமகன் : *ஆம். உடையேன்தான்! முன்னெல்லாம் அந்த நாணமே நடுவே நின்று என்னை மடல் ஏறாமல் மறித்தது. இப்பொழுது உடம்பும் உயிரும் ஒருங்கிருந்து கொண்டு அந் நாணத்தையும் அகற்றிவிட்டது! இந்த நாணம் அகலு முன்னமே என் நாற்குணமும் அழிந் திருந்தேனே! அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்னும் ஆடவர் நாற் குணமும் என்னைவிட்டு அப்பொழுதே அகன்றுவிட்டனவே! இப்பொழுது எனக்கு உள்ளனவெல்லாம் உடம்பும் உயிருமே! இவையும் ஒன்றை ஒன்று நீங்காதபடி தமக்குத் துணையாகிய மடன்மா ஏற எண்ணுகின்றன.*

நோனா உடம்பும் உயிரும் மடல்ஏறும்
நாணினை நீக்கி நிறுத்து. 1132

தோழி : *அவை எண்ணினும் உமக்கு அது ஆகாது! ஐய! இழிவான செயலைச் செய்யாமல் விலக்குவதாகிய நாணமும் உடையீர். ஒன்றற்கும் தளராமல் நிற்றலாகிய*

ஆண்மையும் உடையீர். இவ்விரண்டும் உடைய உமக்கு மடல் ஏற எப்படி முடியும்?

தலைமகன்: நல்லாய்! இன்றும் அவற்றை உடையேனோ? உடையேனாயின் முடியாதுதான். நீ சொல்லு கின்ற நாணமும் நல்லாண்மையும் முன்னெல்லாம் உடையேன். அவை காமத்தால் நீங்கி விட்டன. இன்று காமம் மிக்கார் ஏறுகின்ற மடலையே உடையேன்! ஆம் அஃது ஒன்றையே உடையேன்! நான் கருதியது இன்று கடிதிலே முடியாதா?

நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றுடையேன்
காமுற்றார் ஏறும் மடல். 1133

தோழி: என்ன! ஐய! நாணமும் நல்லாண்மையும் காம வெள்ளத்தால் நீங்குவனவா? அல்லவே? அவை அல்லவோ இதற்குப் புணை?

தலைமகன்: அல்ல. நான் காமமாகிய கடிய புனலைக் கடப்பதற்கு அவற்றையே கொண்டேன். அந்த நாணத்தையும் ஆண்மையையும் புணையாகக் கொண்டேன். நான் கொண்ட புணை நின்றதா? அந்தப் புணையை இந்தப் புனலே என்னிடத்திலிருந்து பிரித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. ஆதலால், இப்புனலுக்கு அவை புணை ஆகுமா? ஆகா.

காமக் கடும்புனல் உய்க்குமே நாணொடு
நல்லாண்மை என்னும் புணை. 1134

தோழி: அது கிடக்கட்டும். இவ் ஆற்றாமையும் மடலும் உமக்கு எப்படி வந்தன? ஐய!

தலைமகன்: வந்த வகையை நீ அறியாயா? நங்காய்! உன் தோழியே தந்தாள்; தொடலைக் குறுந்தொடி உன்

தோழியே தந்தாள். மாலைப் பொழுதிலே அனுபவிக்கும் துயரினை முன்னே அறிவேனா? அல்லது, அத் துயருக்கு மருந்தாகிய மடலினை முன்னே அறிவேனா? இப்பொழுதே எனக்கு உன் தோழியே தந்தாள்; அவள் கொடுத்த துயரினை நீ நீக்கலாகாதா?

தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள் மடலொடு
மாலை உழக்குந் துயர். 1135

தோழி : (புன்னகையோடு) ஐயோ! என்ன செய்வீர்? மடல் ஊரும் பொழுது இன்றைக்குக் கழிந்ததே, நாளை...!

தலைமகன் : நாளையா? நல்லாய்! உன் பேதைக்கு—உன் தோழி காரணமாக—என் கண்கள் ஒருகாலும் உறங்குதலைப் பொருந்தா. இரவும் பகலும் எல்லா நேரமும் விழித்தே இருக்கின்றன. அதனால் எல்லாரும் உறங்கும் இடையாமத்திலும் நான் இருந்து மடல் ஊர உள்ளுவேன். எனக்கும் மடல் ஊரும் காலம் என்பது ஒன்று உண்டா? இல்லை—நங்காய்! குறை முடிப்பது நாளை என்ன வேண்டா.

மடலூர்தல் யாமத்தும் உள்ளுவேன் மன்ற
படல்ஒல்லா பேதைக்குஎன் கண். 1136

தோழி : ஐய! மகளிரே பேதையர்; அவரே கண் உறங்காமல் கவலுவர். நீங்கள் அறிவுடைய ஆடவர் அல்லரோ? ஆற்றியிருக்க வேண்டாமோ?"

தலைமகன் : ஆற்றியிருக்க ஆடவருக்கும் ஆகுமா? பெண்களே கடல்போன்ற கரையற்ற காமநோயினை நுகர்வார்! நுகர்ந்தும், மடல் ஊர்தலைச் செய்யாமல் ஆற்றியும் இருப்பார்! அவர் பிறப்புப்போலப் பெருந்தக்க பிறப்பும் உண்டோ?

அவர் பிறப்புப்போல மிக்க தகுதியினை உடைய வேறு பிறப்பும் உலகத்தில் உண்டா? இல்லை. நான் ஆணாகப் பிறந்தும், பெண்ணிடத்தே உள்ள அடக்கமும் என்னிடத்தே இல்லை ஆயினேன். நங்காய்! நீ அதை அறிய இல்லையே!

கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல். 1137

[இவ்வளவில் பொழுது மறைந்தது. தோழியை அழைத்துப் போக அத் தினைப்புனம் நோக்கி ஆயமும் வந்தது. அதுகண்டு, தலைமகன் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்கின்றான்.]

௧. சேட்படை

காட்சி : 7

களம் :—குறிஞ்சியில் ஒரு தினைப்புனம்.
காலம் :—கதிர்க்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி, தலைமகள்.

[பலநாளும் தன்னிடம் வந்து இரத்தலும் குறையுறுத்தலும் செய்து ஆற்றாமைச் செல்கின்ற தலைமகனைக் கண்டு தோழி மனம் இரங்கினாள். இரங்கிய பின், தலைமகளிடத்தும் அவன் குறையை எடுத்துச் சொல்லி, அக்குறையை அவள் நயக்கும்படியும் செய்தாள். செய்து, தன்னாலாகிய கூட்டத்தைக் கூட்டவும் விரும்பினாள். விரும்பினவள், தனது முயற்சியின் அருமையும், தலைமகளது பெருமையும் தலைமகன அறியவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அறிந்து தலைமகளை அவன் விரைந்து வரைந்து (மணந்து) கொள்ள வேண்டுமென்றும் எண்ணி, 'இதற்கு யாது செய்வோம்? எனறு ஆராய்ந்திருந்தாள்.

[அதுபொழுது கண்ணியும் தழையும் கையில் ஏந்திக் கொண்டு வழக்கம்போலத் தலைமகன் அவ்விடம் வந்தான். வந்தவனைத் தோழி கடுகடுத்து நோக்கிக் கண்ணோட்டமின்றிக் கடிகின்றாள்.]

தோழி : இவ்விடம் பெண்கள் இருக்குமிடம்; காவல் மிகுதி உடையது. நீங்கள் இங்கே வரலாகாது. எம் அண்ணன்மார் திண்ணியர்; கொடியவர். உங்களைக் கண்டால் ஏதம் செய்வார். எங்கள் அன்னையும் முனிவாள். இங்கே நில்லாதீர். போய்விடுங்கள்.

தலைமகன் : (அவள் சொல்வதைக் கேளாதவன்போல நின்று, தன்னுள்ளே) "காவலாம்! கொடியராம்! முனி

வாளாம்! இஃதென்ன? ஆ! இவள் என்னிடம் மிகவும் பரிவுடையவள். இல்லையானல் இவ்விடத்தின் தன்மையை எனக்கு உள்ளபடி உரைப்பாளா? ஆம்! பரிவுடையவளே! இவ்வளவு பரிவுடையவள் என்குறை முடித்துத் தர மாட்டாளா? தருவாள்! தடை இல்லை! இவள் கடுகடுத்த மொழியின் கருத்தைநான் அறிவேன்! என் குறை முடிக்கவே என்னைச் சேட்படுத்துகின்ருள்—இரக்க மின்றி அகற்று கின்ருள். அகத்தே அருளுடையவள்! புறத்தே மட்டும் அயலார்போலக் கடுஞ்சொல் சொல்கின்ருள்!—இச் சொற்கள் நன்மையைத் தருமென்று நான் அறியேஞ?

உருஅ தவர்போல் சொல்லினும் செருஅர்சொல்
ஒல்லை உணரப் படும். 1096

பின்னே இனிதாகி முன்னே இன்ஞதாகும் சொல்லைச் சொல்லுவர்; நெஞ்சிலே சினவாதிருப்பார்; இருந்தும், வெளியே சினந்தார்போலச் சீறி நோக்குவார். இவை யாருடைய செய்கை? யான் அறியேஞ? அன்பாய் இருந்தும் அயலார்போல நடிப்பவர் செய்கை அல்லவா? இச்செய்கை——இக்குறிப்பு—உள்ளே ஒரு பயனைக் குறித்துச் செய்யப்படு கின்றன. இவை இவருக்கு இயல்பல்லவே! இவற்றுக்கு நாம் அஞ்சவேண்டுமோ?

செருஅச் சிறுசொல்லும் செற்ருர்போல் நோக்கும்
உருஅர்போன்று உற்ருர் குறிப்பு. 1097

[இவ்வாறு தன்னுள்ளே நினைந்துகொண்டு, பேச்சின்றிப் பித்தன்போல நின்ற தலைமகனை நோக்கித் தலைமகள் மகிழ்கின்ருள். அவள் மகிழ்ச்சியைக் கண்ட தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லுகின்ருன்.]

தலைமகன்: ஆ! என் அசைந்த இயலாள்! இவள் நகையிலே ஒன்று நான் அறிகின்றேன்! அது வாய்விட்டுச் சொல்லு

வதா? 'தன்னை அகற்றுகின்ற சொல்லுக்கு ஆற்ருது கின்ருன்! ஐயோ! பாவம்! எப்படி இரந்து நோக்குகின்ருன்!' என்று பலவாறு என் பணிந்த பார்வையைப் பார்த்துப் பசக்கின்ருள்! உள்ளம் நெகிழ்கின்ருள்! பின்பு, உள்ளே மெல்ல நகுகின்ருள்! இந்த நகையினிடத்தே ஒன்று தோன்றுகின்றதே! அந்த நன்மைக் குறிப்பு இனிப் பழுதாகுமா? ஆகாது!

அசையியற்கு உண்டுஆண்டோர் ஏர்யான் நோக்கப்
பசையினள் பைய நகும். 1098

[இவ்வாறு தன் எண்ணத்தில் மூழ்கித் தலைமகன் நிற்கின்ருன்; தலைமகள் சற்றே விலகிச் செல்கின்ருள். அதுபொழுது தோழி, தலைமகனைப் பார்த்து அறவுரை மொழிகின்ருள்.]

தோழி: ஐய! இனி இவ்வொழுக்கத்தை மறந்து விடுங்கள். இவளை இப்பொழுதே மணந்து கொண்டு வாழுங்கள்—இல்லத்திலிருந்து இல்லறம் நடத்துங்கள். இதுவே, உலக அறநெறி. எல்லா இன்பமும் எஞ்சாமல் அடையலாம்.

தலைமகன்: "அரிய மாமை நிறத்தையுடைய அரிவை—உன் தோழியின் முயக்கம் இவ்வுலகத்தின்பம் ஒன்றை மட்டுமோ தருகின்றது? பேரின்பத்தையும் தருகின்றதே!—இல்லத்தில் இருந்து முயற்சியினுலே பொருளைத் தேடுவர்; தேடிய பொருளைத் தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, சுற்றங்களுக்குப் பகுத்துத் தாமும் உண்ணுவர்; இதுவே, இல்வாழ்வார் இயற்றுகின்ற அறம். இவ்வறத்தால் அவர் அடைவது துறக்கத்தின்பம். இவ்வின்பத்தையும் உன் தோழி முயக்கமே அளிக்கின்றதே! இன்னும் மணக்கவும் வேண்டுமோ? கங்காய்!

தம்மில் இருந்து தமதுபாத்து உண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு. 1107

தோழி : ஐய! நீங்கள் இருவரும் ஒத்த அன்புடையோர். உங்களுக்கு ஒருபொழுதும் இடைவிடாத முயக்கம் அன்றோ இனிது? அம்முயக்கம்....!

தலைமகன் : நல்லாய்! நீ சொல்லுகின்றது ஒக்கும்! ஒருவரை ஒருவர் விழைகின்றவராகிய இருவருக்கும் காற்றாலும் இடையறுக்கப்படாத முயக்கம் இனியதே! ஆனால், இங்கே இருவர் இல்லையே! காக்கையின் கண் இரண்டிற்கும் கண்மணி ஒன்றே ஆயினாற்போல உடம்பு இரண்டும் உயிர் ஒன்றும் அல்லமோ நாங்கள்? அதனால், மணத்தல் வேண்டுமோ?

வீழும் இருவர்க்கு இனிதே வளியிடை
போழப் படாஅ முயக்கு. 1108

தோழி : வேண்டாமா? ஐய! மணந்து கொண்டால் மறைத்தல் வேண்டா. இடையறாமல் கூடி வாழலாம். இடையறவு இல்லாத கூட்டம் இன்பப்பயன் உடைத்தன்றோ?

தலைமகன் : உடைத்தோ, அன்றோ, அஃது எங்களுக்கு வேண்டா. மணந்துகொண்டு காமத்தை இடைவிடாமல் எய்தியவர் பெற்ற பயன்கள் என்ன? ஊடலும் உணர்தலும் கூடலும் தானே?—இவையன்றி வேறு உண்டா? ஆடவர் பரத்தையரிடம் பிரிவார். அதை அறிந்து மகளிர் ஊடி நிற்பார். அவ்வூடலைத் தவறு செய்த ஆடவர் தாமே, தமது தவறின்மை கூறி அளவறிந்து அகற்றுவார். பின்பு அவ்விருவரும் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடுவார். இவ்வளவுதானே மணந்தவர் பெற்ற பயன்? நங்காய்! அப்பயன் எங்களுக்கும் வேண்டுமோ? இருதலைப் பறவையின் ஓருயிராகிய எங்களுக்கும் வேண்டுமோ? உழுவல் அன்புடைய எங்களுக்கும் வேண்டுமோ?

ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவைகாமம்
கூடியார் பெற்ற பயன். 1109

எ. பகற்குறி

காட்சி : 8

களம் :—குறிஞ்சியில் ஒரு பொழில்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

[சேட்படுத்தியும் செல்லானாகிய தலைமகன் பின்னும் பின்னும் தோழியைச் சார்ந்து, தன் குறை முடித்துத் தரும்படி இரந்தான். அவன் இரத்தலைக் கேட்டு, அவள் மனமிரங்கினாள். இரங்கி, 'இன்ன இடத்து வருக' என்று அவனைக் குறிப்பினால் உணர்த்தினாள். அவனும், அவள் குறித்த இடம் சென்றிருந்தான்.

[தலைமகனுக்குக் குறியிடம் கூறிப் பிரிந்த தோழி, தலைமகளிடம் போய், அவளைப் பொழிலிடம் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, 'அன்னாய்! நான் போய் உன் குழலுக்கு மலர் கொய்து வருவேன். அவ்விடம் உன் மெல்லடி பொறாத கல்லிடம். உன்னால் வரமுடியாதது. நான் திரும்புமளவும் நீ இவ்விடம் நிற்க' என்று சொல்லி நீங்கினாள். நீங்க, தலைமகள் தனியே நின்றாள். நின்றவளைத் தலைமகன் எதிர்ப்பட்டுச் சார்ந்தான். சார்ந்தும், குறிப்பறியாமல் அவளைத் தீண்டுதற்கு அஞ்சி, அவள் நலத்தைப் புனைந்து நயக்க உரைக்கிறான்.]

தலைமகன் : (அவள் பூவணியைக் கண்டு) அந்தோ! இஃதென்ன! எவ்வளவு பேதை இவள்? தன் மென்மையைத் தானே அறிய இல்லை — கொஞ்சமும் அறிய இல்லை! ஐயோ! அனிச்சப்பூவை மூகிழ் களையாமல் முடித்திருக்கின்றாளே! ஆ! இவள் இடை தாங்குமா ?—இந்த மூகிழ்ப்பாரம் பொறாமல், இதோ! இடை முரிந்தது முரிந்தது! ஆம் முரிந்தேவிடும்!

முரிந்தால் அதற்குச் செத்தார்க்குக் கொட்டும் நெய்தற் பறையும் வேறு வேண்டுமோ? வேண்டா. இடை முரியும் ஒலியே பறை ஒலியும் ஆகுமே!

> அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுசுப்பிற்கு
> நல்ல படாஅ பறை. 1115

[தன் முன் நின்று, தன் நலத்தைப் பாராட்டக் கேட்ட தலைமகள் நாணம் வந்து முகம் புதைத்தாள். 'உன்முகம் புதைத்தால் என் அகம் பதைக்குமே!' என்று சொல்லிச் சூளுறுவான்போல அவள் தோளைத் தீண்டித் தலைமகன் தழுவினன். தழுவிய பின், புணர்ச்சியின் மகிழ்ச்சியைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றன்.]

தலைமகன் : பூங்குழலாய்! உன் பொன்னந் தோள்களை என்ன சொல்வேன்? எப்பொழுதும் பெற்றுத் தழுவினும் இன்பம் செய்கின்றதே! புதியனபோல நெஞ்சம் பிணிக்கின்றதே! ஆ! என்ன இன்பம்! என்ன இன்பம்!—மிகவும் இனியவாகிய இன் பொருள்கள் நமக்கு; இந்த இன் பொருள்களை நாம் எய்தப்பெற இல்லை; ஆனல் அவற்றின்மேல் விருப்பம் மிகுந்திருக்கின்றோம்; அந்தப் பொழுதிலே, அந்தந்தப் பொருள்களே வந்துவிட்டால், ஆ! அது எவ்வளவு இன்பம் செய்யும்! அந்த இன்பத்திற்கு எல்லை உண்டா? அதுபோல அல்லவோ உன் தோள்கள்!

> வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே
> தோட்டார் கதுப்பினுள் தோள். 1105

பேதாய்! உன் தோள்கள் அமிழ்தினுல் செய்யப் பட்டனவோ? என்ன! உன்னைத் தீண்டத் தீண்ட என் உயிர் தளிர்க்கின்றதே! இன்பத்தால் தழைக்கின்றதே! ஆம். உண்டால், உயிர் தளிர்க்கச் செய்யும் அமிழ்தம் ஒன்று

உண்டு. உன் தோள்கள், இதைக் காட்டினும் இனிமையான அமிழ்தத்தினாலே செய்யப்பட்டுள்ளது! தீண்டினால், உயிர் தளிர்க்கச் செய்யும் அமிழ்தத்தினாலே செய்யப்பட்டுள்ளன அல்லவா? அல்லாவிட்டால், என் வாடிய உயிரைத் தளிர்க்கச் செய்யுமோ ?

உறுதோறு உயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால் பேதைக்கு
அமிழ்தின் இயன்றன தோள். 1106

[இவ்வாறு தன் ஆராமைபற்றிப் பாராட்டிய தலைமகன் அவளைப் பிரியக் கருதித் தன் காதற் சிறப்பினைக் கட்டுரைக்கின்றான்.]

ஆயிழாய்! கூடும்போது, எனக்கு நீ வழி நிற்கின்றாய்! வேற்றுமை யின்றி விரவுகின்றாய்! நீங்கும்போது, வருத்தம் செய்கின்றாய்! அதனால் நீயும் நானும் உயிரும் உடம்பும் தாமோ? உயிருக்கு உடம்போடு கூடியபோது வாழ்தலும் உண்டு; உடம்போடு நீங்கியபோது சாதலும் உண்டு. வாழ்வையும் சாவையும் நீயே எனக்குத் தருகின்றாய்.— உன்னைப் பிரிந்தும் ஆற்றுவேனோ? ஆற்றேன்! ஆற்றேன்!

வாழ்தல் உயிர்க்கன்னள் ஆயிழை சாதல்
அதற்கன்னள் நீங்கும் இடத்து. 1124

[பெயர்கின்றான். தனியளாய் நின்ற தலைமகளிடம் தோழி வந்து தான்கொண்டுவந்த மலர்களைக் காட்டி, அவளை அழைத்துக் கொண்டு அகல்கின்றான்.]

௮. இரவுக்குறி

காட்சி : 9

களம் :—குறிஞ்சியில் தலைமகள் இல்லைச் சார்ந்த ஒரு பொழில்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஓர் இரவு.
கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

[பகற்குறி புணர்ந்து விலக்கப்பட்ட தலைமகன், பின்னும் அக் களவொழுக்கத்திலேயே விருப்பம் வைத்து, தோழியை எதிர்ப்பட்டு, 'நங்காய்! இன்றை இரவு நான் உங்கள் சீறூர்க்கு விருந்து வந்தேன். என்னை ஏற்றுக் கொள்ளாயோ?' என்று வேண்டினான். அது கேட்ட தோழி, 'ஐய! இரவிலே எங்கள் ஊரார் சந்தனச்சாந்து அணிவார்; சுனைக் குவளை சூடுவார்; வேங்கைப் பொழிலிலே விளையாடுவார். அவர்களைப் போலக் கோலம் செய்துகொண்டு வாருங்கள். அப்பொழுது உங்களை ஒருவரும் ஐயப்படார்!' என்று குறியிடம் கூறினாள். அவனும், அவள் சொன்னபடியே அணிந்தும் சூடியும் அவ்விடம் சென்று நின்று, தன் வரவினைத் தோழியும் தலைமகளும் அறியும்படி மயில் எழுப்பினான். அவன் மயில் எழுப்பக் கண்ட தோழி, தலைமகளை நோக்கி, 'அன்னாய்! மயில் எல்லாம் துயில் ஒழிந்து அகவுகின்றது. இதற்குக் காரணம் கண்டுவருவோம், வா!' என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு பொழிலிடம் வந்து புகுந்து, 'அம்மா! உன் குழலுக்கு மலர் தருவேன்; இங்கே நில்லு' என்று அவளை அவ்விடமே நிறுத்திவிட்டு அகன்றாள். அகல, தனியே நின்ற தலைமகளைத் தலைமகன் தலைப்பட்டுத் தழுவினான். தழுவிய பின், அவள் மடியின்மேல் தன் முடியை வைத்துச் சாய்ந்து கிடந்து, அவள் நலம் புனைந்துரைத்து நயக்கின்றான்.]

தலைமகன் : (வானத்தை நோக்கி, தலைமகள் முகத்தையும் நோக்கி) என்னே! இந்த வானத்து மீன்கள் அவ்வளவுக்கும்

அறிவே இல்லை! அங்கும் இங்கும் அலைகின்றன, பார். தங்கள் நிலையிலே நிற்கின்றனவா? மடந்தாய்! உன் முகத்தைக் கண்டு தங்கள் மதியமென்றே மயங்கிவிட்டன! ஆம்! அதனாலேதான் ஓர் இடத்திலே நிலையாமல் ஓடித் திரிகின்றன! அந்த மதியத்திற்கும் உன் முகத்திற்கும் வேறுபாடு பெரிதாய் இருக்கவும், 'இது மதி; இது முகம்' என்று அறியமாட்டாமல், ஆ! இந்த மீன்கள் அலைகின்றனவே!—ஆமாம்! கலங்காமல் ஓர் இடத்தே நிற்பனவானால் 'இது மதி; இது முகம்' என்று அறிய முடியும். இம் மீன்கள், ஓர் இடத்தே நில்லாமல் இயங்குவன அல்லவா? இவையும் இந்த வேறுபாட்டை அறியமுடியுமா?

மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா
பதியிற் கலங்கிய மீன். 1116

ஏ! அறிவே இல்லை—சிறிதும் இல்லை இம் மீன்களுக்கு! இவற்றின் மதியமானது குறைந்த கலைவந்து நிரம்பியே—நிறைந்த பின்பேதான் விளங்கும்! மேலும், அது ஒரு மறுவையும் உடையது! அதன் அழகு அவ்வளவு!—மாதே! உன் முகத்திற்கு மறு உண்டா? தேய்தல் உண்டா? அல்லது வளர்தல் உண்டா?—கறையுடைய மதியத்தைக் கண்டு, மறுவில்லாத உன் முகத்தோடு மருண்டு, கலங்கித் திரிகின்றன கண்டாயா? ஓ! என்ன மடமை!

அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப் போல
மறுஉண்டோ மாதர் முகத்து. 1117

(வானத்து மதியை நோக்கி) ஏ! மதியே! இவள்முகம் போல ஒளிவீச உன்னால் முடியுமோ? முடியுமானால், என் காதலை நீயும் பெறுவாய்!—இம் மாதின் முகம் மறு ஒன்றும் இல்லாமல் ஒழுகும் அழகு உடையது! என்னை மகிழச் செய்

கின்றது! என் அன்பை அடைகின்றது! ஏ! ஏ! மதியே! நீ மறுவையும் உடையாய்! என்னை மகிழவும் செய்யாய்! என் காதலை எப்படிப் பெறுவாய்? பெறவே மாட்டாய்!

மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட இல்லையேல்
காதலை வாழி மதி. 1118

மதியே! என் மலர்போலும் கண்ணாள்! இவள் முகத்தை ஒத்திருக்க நீ விரும்புகின்றாயா? விரும்பினால் ஒன்று செய், நானே காணும்படி எனக்கே தோன்று. பலரும் காணும்படி பலருக்கும் தோன்றாதே!—இவள் முகத்தின் நலம் முழுவதும் நானே கண்டேன்! நானே உண்டேன்! ஆதலால், காதலித்தேன்! ஏ! நீ பலரும் பார்க்கத் தோன்றுகின்றாயே! உனக்கு நலம் ஏது? இவள் முகத்தை ஒக்க உனக்கு முடியுமா? என்றால் காதலிக்கப் படுவாயா? படமாட்டாய்!

மலரன்ன கண்ணாள் முகம்ஒத்தி யாயின்
பலர்காணத் தோன்றல் மதி. 1119

[இவ்வாறு தன் நயப்பு உணர்த்திய தலைமகனை, 'அறியா அன்புடையான் இவன்!' என்று அறிந்து, அகம் குளிர்ந்து முகம் மலர்ந்தாள் தலைமகள். அவள் முகமலர்ச்சி கண்ட தலைமகன், 'இனிப் பிரியலாம்! இவள் ஆற்றுவாள்!' என்று தெளிந்து அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்தான். பெயர, தோழிவந்து தலைமகளைச் சார்ந்து, தான் கொண்டுவந்த மலர்களைக் காட்டி மகிழ்வித்து, அவளை இல்லிடம் கொண்டு ஏகினாள்.]

௧. வரைவுமுடுக்கம்—௧

காட்சி : 10

களம் :—குறிஞ்சியில் ஒரு பொழில்
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி.

[இரவுக்குறி வந்து இன்பம் உண்ணுகின்ற தலைமகன், தன் வரவினைத் தலைமகளும் தோழியும் அறியும் பொருட்டு, புன்னைக்காயை நீரில் எறிதலும், புள் எழுப்புதலும் முதலிய குறிகளைச் செய்வான். ஓர் இரவு அந்தக் குறிகள் அவனால் செய்யப்படாமலே நிகழ்ந்தன. நிகழ்ந்தவற்றை அவன் செய்தனவாகவே தோழியும் தலைமகளும் மருண்டு, பொழிலிடம் புகுந்து நின்று, அவனை எதிர்ப்படாமையால் திரும்பி இல்லத்துள்ளே சென்றிருந்தார். இருந்தபின், அவன் வழக்கம்போல அவ்விடம் வந்து அக் குறிகளைச் செய்தான். செய்யக்கண்ட தோழியும் தலைமகளும், அடிக்கடி வெளியே சென்றால், தம்மை அமலார் ஐயமுறுவார்கள் என்று அஞ்சி, மறுபடியும் பொழிலிடம் போகாமல் மனையிடம் சேர்ந்தார்.

[இவ்வாறு அல்ல குறிப்பிட்ட தலைமகளுக்குத் தலைமகனைக் காணும் பொழுதைக் காட்டிலும் காணப் பொழுதே பெரிதாயிற்று. ஆகவே, அவள் ஆற்றாமை வளர்ந்து வேறுபட்டு வாடினாள். அவ்வாட்டம் கண்ட அவள் அன்னை அம்பல் எடுத்தாள்—பழித்துப் பேசினாள். அயலாரும் அலர் எடுத்தார்—பழித்துத் தூற்றினர்.

[அன்னை பேச்சையும் அயலார் தூற்றையும் கேட்டு, மனம் புண்ணாகிய தோழி, களவொழுக்கம் ஒழிந்து தலைமகளை வரைந்துகொண்டு வாழும்படி, தலைமகனை வற்புறுத்தத் துணிந்தாள்—துணிந்து, அவன் பலநாளும் வந்து பயிலும பொழிலிடத்தே சென்று, அவனை எதிர்ப்பட்டு, வலங் கொண்டு சார்ந்து, முன்னே நின்று மொழிகின்றாள்.]

தோழி : மன்ன! என் தோழிக்கு—உங்கள் அன்பினாலே இன்று அம்பலே விளைந்தது! அம்பு போன்ற அம்பலே வளர்ந்தது! உங்கள் தலையளி—பேரன்பு—பலராலும் அறியப் பட்டு அலராயிற்று! —இது வரும்வரையும் நீங்கள் இவ் வொழுக்கம் ஒழுகினீர்களே! ஐய! இனியாவது அறம் அறிந்து இவளை வரைந்துகொண்டு வாழ்வீர்களா? ஏச்சும் பேச்சும் காது கசக்கின்றதே! பொறுக்கமுடிய இல்லையே!

தலைமகன் : நங்காய்! உனக்குக் கசக்கின்ற அலரே எனக்கு இனிக்கின்றது! – ஆ! என் அரிய உயிர் உன்தோழியை எய்தப் பெருமல் எவ்வளவு வருந்துகின்றது? இப்படி எய்தற்கரிய உன் தோழியை எளியளாக்கி இவ்வூர் அலர் எடுக்கின்றதே—தூற்றுகின்றதே! என்ன மடமை! மடமை யாயினும் எனக்கு நன்மையே! இந்த அலரை அன்றோ என் உயிர் பற்றுக் கோடாகக் கொள்கின்றது? கொண்டு, அவளைப் பெற்றது போல மகிழ்கின்றது? மகிழ்ந்து, நிலைபெறுகின்றது?— அந் நிலைபேற்றை நானே அறிவேன். அயலார் அறியார். அவர் அறியாதிருப்பதும் என் பாக்கியம்தான்! இதை— அவர் எடுக்கின்ற அலரே எனக்குப் பற்றுக்கோடாதலை—அந்த அயலார் அறிந்தால், தூற்றுதொழிவார், ஒழியவே, என் ஆருயிர் ஒழிந்துபோமே!

> **அலர்எழ ஆருயிர் நிற்கும் அதனைப்**
> **பலர்அறியார் பாக்கியத் தால்.** 1141

நல்லாய்! எங்களை அலர் எடுக்கின்ற இவ்வூரை நீ அருவருக்காதே.—மலர் போன்ற கண்ணுள்—உன் தோழியே எதிர்ப்படுவதென்றால் எத்தனை இடையீடு? எத்தனை அருமை? ஐயோ! இவ்வூர் அவள் அருமை அறிய இல்லை, அவளை எளியளாக்கிவிட்டது! பழியும் தூற்றிற்று! தூற்றி,

எனக்குப் பற்றுக்கோட்டையும் தந்தது! பேதாய் இவ்வளவு உதவி செய்த இவ்வூரை நீ வெறுக்கலாமா?

> மலரன்ன கண்ணாள் அருமை அறியாது
> அலரெமக்கு ஈந்ததுஇவ் வூர். 1142

நங்காய்! இந்த அலர் எனக்கு எளிதாகக் கிடைப்பதோ? இல்லை.—எங்களுக்குக் கூட்டம் உண்டென்று இவ்வூர் அறிந்து கொண்டதே! ஆ! இப்படி அறிந்துகொண்டதே என் பாக்கியம்! அறிந்துகொண்டு, உண்டாக்கிய அலரோ என் பெரும் பாக்கியம்! 'எப்படி?' என்று கேட்கின்றாயோ? அவ் வலரைக் கேட்டே என் மனம் இன்பத்தை உடையதாகின்றது. ஆமாம்! உன் தோழியின் கூட்டத்தைப் பெறாதிருந்தே பெற்றோர் போல இன்பம் உடையதாகின்றது. தோழி! இவ்வலர் எனக்கு அருமையுடையது அன்றோ?

> உறாஅதோ ஊரறிந்த கௌவை அதனைப்
> பெறாஅது பெற்றன்ன நீர்த்து. 1143

இதோ பார்! இது, பின்னும் ஓர் உதவியைப் புரிகின்றது!—என் காமத்தை வற்றாமல் வளரச் செய்கின்றது. இவ்வூரார் எடுக்கின்ற அலர் இல்லையானால் என் காமம் இப்படி அலருமா?—மேன் மேலும் மிகுமா? அல்லது இன்பம் பயக்குமா? நங்காய்! தன் தன்மை இழந்து தவ்வெனச் சுருங்கி விடாதோ?

> கவ்வையால் கவ்விது காமம் அதுவின்றேல்
> தவ்வென்னுந் தன்மை இழந்து. 1144

என் வேட்கை மிகுதியால் அலரும் எனக்கு இன்பம் செய்கின்றது! ஆமாம்! யாவரும் வெறுத்து, விலக்கும் அலரும் எனக்கு இன்பம் செய்கின்றது! கள்ளைக் குடிப் போர்க்குக் களிக்கும்போதெல்லாம் கள் உண்டல் இனி

நாகாதோ? அதுபோல, இக் காமமும் அலராகும்போ தெல்லாம், ஆ! எனக்கு எவ்வளவு இனிதாகின்றது! அந்த இன்பத்தை நீ அறிவாயா?—என் உயிர்க்குத் துணையும் ஆகி, அதை நிலைபெறச் செய்து, அதற்கு இன்பமும் விளைக் கின்றதே! என் காமத்தை மேன்மேலும் வளரச் செய் கின்றதே! ஆ! இவ்வளவு நன்மை செய்கின்ற அலரையும் நீ இகழ்ந்து கூறலாமோ?

களித்தொறும் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றால் காமம்
வெளிப்படுந் தோறும் இனிது. 1145

[இவ்வாறு, தனக்கு அலரே பற்றுக்கோடாகின்றது என்று தலைமகள் சொல்ல, அது கேட்ட தோழி, 'இவனை வேறொரு வகையால் வரைவு கடாவல்—மணந்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்தல்—வேண்டும்' என்று எண்ணி, அவன் விடைபெற்று அன்று பெயர்கின்றாள்.]

காட்சி : 11

களம் :—குறிஞ்சியில் தலைமகள் சிறையிடம்.

காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகல்.

கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகுகின்ற காலத்திலே, ஒருநாள், முதல் யாமத்திலே தாய் உறக்கம் ஒழிந்திருந்து தலைமகளுக்கு அறிவும் ஆசாரமும் கற்பித்தாள்; தாய் உறங்கியபின் நாய்கள் உறங்காமல் இரவு முழுதும் குரைத்துக் கொண்டிருந்தன. மற்றொரு நாள் இரண்டாம் யாமத்திலே ஊர் கொண்ட பெருவிழா நாளாய் உறக்கம் நீங்கி விழித்திருந்தது; பின்னே ஊர்காப்போரும் இடங்காப்போரும் விளக்கொடு வெளிவந்து, தெருவின் புறத்திலும் வீட்டின் புறத்திலும் சுற்றித் திரிந்தார்கள். வேறொரு நாள் மூன்றாம் யாமத்தின் தொடக்கத்திலேயே நிலா வந்து தோன்றிப் பகல்போலக் காய்ந்து விளங்கிற்று; பின்னும் கூகைகள் இடைவிடாமல் குழறின. இன்னொரு நாள் நான்காம் யாமத்துத் தொடக்கத்திலே சேவற்கோழி கூவிற்று. இவ்வாறு பல இடையீடுகளும் பலநாளும் உண்டானபடியால் தலைமகனை எதிர்ப்படாமல் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள். அவள் ஆற்றாமையும் அதனாலே வந்த மேனி வேறுபாடும் கண்டு, அவள் இல்லத்தார் அவளை இற்செறித்தார்கள். இல்லத்தை விட்டு வேறெங்கும் வெளியே செல்லாமல் தடுத்தார்கள். தடுக்கவே, தலைமகள் இல்லைச் சார்ந்துள்ள ஓர் இளமரச் சோலையிலே போய்த் தோழியோடு பொழுது போக்கினள்.

[இவள் இவ்வாறு இருக்க, தலைமகனும் தலைமகளைக் காணாமையால் ஆற்றானாகி, அவளைக் காணும் விருப்ப

முடையனாய், அவள் விளையாடுகின்ற சோலையின் புறத்தே வந்து நின்றான். அவன் வருகை அறிந்த தலைமகள் தனக்கு அலரால் வரும் காணத்தையும், அவனைக் காணாமை யால் வரும் ஆற்றாமையையும், இவற்றால் வரும் அல்லலையும் எல்லாம் தன் தோழிக்குச் சொல்லுவாள்போல அவனுக்குக் கேட்கும்படி சொல்லுகின்றாள்.]

தலைமகள்: தோழி! இஃது என்ன புதுமை? என் காதலரை நான் ஒருநாளே கண்டேன்! அந்த ஒரு நாளைக்கே இவ்வளவு அலராகிவிட்டதே! இது திங்களைப் பாம்பு தீண்டி னால் திசை முழுதும் அறிவது போலன்றோ இருக்கின்றது? திங்களோ, மறைவில்லாத வானத்திலே இருக்கின்றது; மேலும் உயரத்திலே இருக்கின்றது! அதைப் பாம்பு தீண்டி னால் உலகத்துள்ள பலரும் அறியக்கூடும். என் காதலரை நான் கண்டதும் அப்படித்தானே? ஆ! என் செய்கையை உலகம் எப்படி அறிந்துவிட்டது? கிடக்கட்டும்—இவ் வொழுக்கம் இனி ஆகாது! என் காதலர் இந்த அலரை அறிவாரானால் உடனே என்னை மணந்துகொள்வார். ஆம்! விரைவில் மணந்துகொள்வார். ஆனால் அவர் அறிவது எப்படி? ஏடி! அவருக்கு யார் சொல்லுவது?

> கண்டது மன்னும் ஒருநாள் அலர்மன்னுந்
> திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று. 1146

தோழி: அம்மா! எல்லாம் உன்னால் வந்ததுதானே? இவ்வளவும் நீயே செய்துகொண்டாய்! காதலரை இரண் டொரு நாள் காணவிட்டால் என்ன? அவர் பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடாதா? நீ ஆற்றாமல் அழுதபடி யால் அயலார்கள் அறிந்தார்கள்; அலர் எடுத்தார்கள். அந்த அலரைக் கேட்டு நம் அன்னையும் சீறினாள். இனியாவது ஆற்றியிருப்பாயா?

தலைமகள்: என்னடி! உனக்கு ஒன்றும் தெரிய இல்லை! இந்த அயலார் சொல்லும் அன்னை சொல்லுமா என்னுடைய

காமநோயைக் குறைத்துவிடும்? ஒருகாலும் குறைக்காது. ஏன் காமநோயாகிய பயிருக்குப் பெண்கள் தூற்றும் பழியெல்லாம் எருவாகின்றது! நம் தாய் கூறும் சொல்லெல்லாம் தண்ணீர் ஆகின்றது! பயிரோ செழித்து வளர்கின்றது.—காமம் மென்மேலும் மிகுகின்றது! ஏடி! என் ஆற்றுமை சுருங்குவதற்கு இவையோ காரணம்? அது பெருகுதற்கல்லவோ இவை காரணம்!

ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய். 1147

(தான் சொல்வதைத் தோழி தெரிந்துகொள்ள இல்லை என்று எண்ணி) என்னடி இன்னும் உனக்குத் தெரியவில்லையா?—'அயலார் எடுக்கும் அலரைப் பற்றியாவது நீ ஆற்றியிருக்க வேண்டும்!' என்கின்றாய்? அது தானே நீ சொல்வது? ஆம்! நீ சொல்வது எப்படி இருக்கின்றதென்றால், 'நெய்யைச் சொரிந்து நெருப்பை அவி' என்பது போல இருக்கின்றது! நெருப்பிலே நெய்யை விட்டால் அது முன்னையிலும் மூண்டெரியும் என்பதை மறந்து விட்டாய். அவ்வளவே நீ செய்த பிழை. அதிகம் இல்லை அடி!

நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் என்றற்றால் கௌவையால்
காமம் நுதுப்பேம் எனல். 1148

[இவ்வாறு தலைமகளும் தோழியும் பேசக்கேட்ட தலைமகன், 'அந்தோ! என் காதலியின் அவ்வளவு துன்பத்திற்கும் நானே காரணன் ஆனேன். இனி இவளை மனம் நோக வையாமல் மணங்கொள்ள வேண்டும்!' என்று எண்ணிப் பெயர்கின்றான்.

[இவ்வாறு, முன்னிலையாகவும் சிறைப் புறமாகவும்—நேரிலும் மறைவிலும்—வரைவு கடாவப்பட்ட தலைமகன், உடன்போக்கு, ஒருவழித் தணத்தல், வரைபொருட் பிரிதல் என்னும் இம்மூன்றினுள் ஒன்று செய்து, பின்பு தலைமகளை மணந்துகொள்வான்.]

---

௯०. உடன்போக்கு

காட்சி : 12

களம் :—குறிஞ்சியில் ஒரு பொழில்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி.

[தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகுகின்றபொழுது, அவ்வொழுக்கத்தை அவ்வூர் அறிந்து அலர் தூற்றிற்று. அவ்வலருக்கு நாணங்கொண்ட தோழி, தலைமகன் பழைமையாக வந்து பயிலுகின்ற இடத்தே சென்று, அவனை எதிர்ப்பட்டு, வலங்கொண்டு சார்ந்து, முன்னே நின்று தொழுகின்றாள்.]

தோழி :—ஐய ! எங்களுக்கு வந்ததை என்ன சொல்வேன்? எங்களிடம் நீங்கள் காட்டிய அன்பு, இன்று அலர் ஆயிற்று! நம்முடைய ஒழுக்கத்தைப் பலரும் அறிந்தார்; பழி தூற்றுகின்றார். இஃதெல்லாம் முன்னமே உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கின்றேன் —ஆ! இப்பொழுது, மேலும் ஒன்று வந்தது ! என் தோழியை—உங்கள் காதலியை, யாரோ சிலர் மணம் பேசியும் வந்தார். எங்களுக்குக் கலக்கத்தைத் தந்தார். ஐயோ! இது எப்படி முடியுமோ?—இவ்வளவும் உண்டாகும் வரையும் நீங்கள் இப்படியே நடந்து வந்தீரே! அன்புடைய நீங்கள்....

தலைமகன் : நல்லாய்! நான் என்ன செய்யட்டும்? இவையெல்லாம் நாம் எண்ணாமலே வந்தன ! என்மேல் வருத்தப்படாதே. இப்பொழுது நீ சொல்வதுபோலச் செய்கிறேன்.

தோழி : மன்ன! நானோ உங்களுக்குச் சொல்வது? என் பெண்ணறிவு பேதையறிவு இல்லையா? ஏவற்பெண் நான்! 'இது செய்க' என்று உங்களைச்சொல்லத் தக்கவளோ ?

இல்லை. ஆனால், என் தோழி கற்பொன்றையே பொற்பாக உடையவள். உம்மையே அல்லாமை ஒருவரையும் வேண்டாள்! நீங்களோ இவளிடத்தில் நீங்கா அன்புடையீர்கள்! வேறொருத்தியை வேண்டீர். ஆகையால், உமது அன்புக்கும் இவள் கற்புக்கும் அழிவு வராதபடி நடக்க, ஐய! பேரறிவு பெற்ற உமக்கே தெரியாதோ?

தலைமகன்: தெரியும்தான். நங்காய்! உன் தோழியை இன்றே உடன்கொண்டு போவேன். என் ஊருக்குப்போனதும் மணம் புரிந்துகொள்வேன். அப்பொழுது, அயலார் எடுக்கின்ற அலரும் அடங்கும். உன் தோழி அழுகையும் அகலும். உன் பழியும் ஒழியும். என் வருத்தமும் வாடும். ஆனால், ஒன்று உண்டு,—என்ன என்றால், போகும் வழியோ வேகும் பாலை நிலம். முள்ளும்கல்லும் நிறைந்த முரம்பு! அங்கே, நீரும் இல்லை; நிழலும் இல்லை. ஐயோ! மாதரும் அவ்விடம் போதருவது ஆமோ? உன் தோழி—என் காதலி மெல்லடி அதைப் பொறுக்குமோ? மிகவும் மென்மையான பொருள்கள் இரண்டே என்று உலகத்தார் எடுத்துப் பேசுவர். அவை தெரியுமே? அனிச்சப்பூவும் அன்னத் தூவியும்! அவ்விரண்டுங் கூட என் மாதின் அடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம் அல்லவோ?—நெருஞ்சிப் பழமானது பழமென்று பெயரைப் பெற்றும் மேலெல்லாம் மென்மையே இல்லாத முள்ளாயிருக்குமே!—இவ் வகையான மெல்லடி உடையாள், கல்லுடைய பாலை நிலத்தை எப்படிக் கடப்பாள்? ஆ! இஃது ஒன்றுக்கே அஞ்சுகின்றேன்!

அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம். 1120

தோழி: ஐய! ஒன்றும் அஞ்சவேண்டா. என் தோழி அன்பை அறியீரா? உம்முடன் போவதென்றால் அவளுக்கு

உவப்பல்லவா? நீர் சொல்லுகின்ற பாலை அவளுக்குச் சோலையே ஆகும்! அவள் வழியிலே வருந்துவாள் என்று நீர் வருந்தவேண்டா. ஆயினும், அவளிடம் நான் போய் இதைச் சொல்லி அவள் கருத்தை அறிந்து வருகின்றேன். சற்றே இவ்விடம்தானே நில்லுங்கள் என்று சொல்லி அவனை அவ்விடமே நிறுத்திவிட்டுத் தலைமகளிடம் சென்று, அவள் குறிப்பறிந்து, அன்னாய்! நம்முடைய அன்பர், தம் ஊருக்கு உன்னை உடன் கொண்டுபோக எண்ணினார். தோழி, உன் விருப்பம் என்னவோ? என்று உணர்த்தி நின்றாள்.

[இவ்வாறு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகள் "கோவே! இஃது என்னே? உடன்போவோமென்றால், நாணம் நடுவே நின்று தடுக்கின்றது! போகாமல் இவ்விடமே நிற்போமென்றால், கற்பு அழிவதாகும்.—பெண்பேசி, சில பேய்கள் வந்திருக்கின்றனவே! என்ன செய்வேன்? ஓ! தெய்வமே!" என்று சிறிது நேரம் ஆராய்ந்து பார்த்து, 'கற்பைக் காப்பதே கருமம்' என்று தெளிந்தாள். தெளிந்தும், 'உடன்போவதற்கு உடன்பட்டேன்' என்று வாய்விட்டுப்பேச நாணமுற்று, தோழி முன்னே வந்து தலைசாய்த்து நின்று, தரை கீறியிருந்தாள். இருக்க, அவள் கருத்தைக் குறிப்பினால் உணர்ந்த தோழி, அவனை அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தலைமகளிடம் நிறுத்தி, அடைக்கலம் அளித்து, "அன்பரே! இவளைக் காக்க வேண்டுமென்று உமக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? நீர் அன்பிற் குன்றாத அன்பரென்று நான் அறியேனோ?—நீங்கள் இருவரும் செவ்வனே நகரம் சேர்ந்து மலரும் மணமும் போல மணந்து வாழ வேண்டும்! இன்றுபோல என்றென்றும் இணைபிரியாமல் வாழவேண்டும்!" என்று வாழ்த்தி அனுப்பினாள்.]

காட்சி : 13

களம் :—தலைமகன் ஊருக்கும் தலைமகள் ஊருக்கும் இடையிலுள்ள மணற்காடு.

காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு நடுப்பகல்.

கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள்.

[தோழியால் வாழ்த்தி அனுப்பப்பட்ட தலைமகனும் தலைமகளும், வருத்தமின்றிச் சிலதூரம் வழி விளையாடி நடந்தார். நடந்தவருக்குக் குறுக்கே ஒரு கொடுஞ்சுரம் வந்து குறுகிற்று. வெயில் கடுமையாக வெதுப்பிற்று. தீக்காற்று வீசிற்று. காதலர் இருவரும் நெல்லிக் கனியை வாயிலிட்டு மெல்ல மெல்லக் கடந்தார். கடந்தபொழுது, கொதிக்கின்ற மணல் வழியை மிதிக்கமாட்டாமல் தலைமகள் அடிபதைத்து வருந்தினாள். அது கண்ட தலைமகன் ஆற்றொணாத் துயரம் அடைந்தான். அடைந்து, அவ்விடத்தின் தன்மையை ஆராய்ந்து பார்க்க, அதன் நடுவே ஒரு நிழலிடம் உண்டென்று நினைவு வந்து, அங்கே சென்று சில நேரம் தங்கியிருந்து, தளர்வு நீங்கித் திரும்பவும் புறப்பட்டுப் போகின்றான். அப்பொழுது புணர்ச்சியின் மகிழ்ச்சியைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றான் தலைமகன்.]

தலைமகன் : (தன்னுள்ளே) என்னே! இவள் காதல்! புதிது புதிதாகத் தோன்றுகின்றதே! ஆ! காதலும் அறிவும் ஒன்றுதானோ? அறிவுக்கோ ஓர் அளவில்லை. அது மேலும் மேலும் வளரும்! வளரும்பொழுது, முன்னையதை அறியாமையாக அறிகின்றோம். புதிய அறிவு பிறக்கப் பிறக்க, அது பழைய அறிவைப் பிழையாகக் காட்டும். இது அறிவின் குணம்!—அதுபோல, இவள் காதலும் செறியச் செறிய—நாளுக்கு நாள்—புதிது புதிதாகக் காட்டுகின்றதே! ஆ!

இவளிடம் நேற்றைச் செறிவு, முன்னைய செறிவைச் செறியாமையாகக் காட்டிவிட்டதே! இன்றைய செறிவும், நேற்றைய செறிவை அப்படியே ஆக்கிவிட்டதே! என்ன புதுமை! ஓ! என்ன புதுமை!

அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால் காமம்
செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு. 1110

[இவ்வாறு அருஞ்சுரம் கடந்து தன் அணிகர் அடைந்த தலைமகன், அறிவோரும் அந்தணரும் அறிந்திருக்கத் தலைமகளைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு இல்லறத்தில் அமர்ந்து வாழ்கின்றான்.]

இவ் உடன்போக்கு நிகழாதாயின் ஒருவழித்தணத்தல் நிகழும்.

௧௧. ஒருவழித்தணத்தல்—௧

காட்சி : 14

களம் :—குறிஞ்சியில் தலைமகள் இல்லம்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[ஊரெல்லாம் அலர் பரவுகின்றதென்று உரைக்கக் கேட்ட தலைமகன் 'இவ்வலர் அடங்கும் வரையும் இவ்விடம் வாராமல் அகன்றிருப்பேன்' என்று சில காலம் தன்ஒழுக்கம் ஒழிந்து, ஓர் இடத்தே அமர்ந்து உறைவானாயினன். அதனால், அவனைக் காணப்பெறாமல் தலைமகள் ஆற்றாமை வளர்ந்து அழிந்து புலம்பினாள். புலம்ப, தோழி, 'இவளை ஆற்றும் வகை என்னை?' என்று ஆராய்ந்து, கடைசியில் 'அவன குணங்களைப் பழித்துப் பேசினால், அப்பொழுது அந்தப் பழிப் பேச்சைக் கேட்க அஞ்சியாவது இவள் அழுகை ஒழிந்து ஆற்றியிருப்பாள்' என்று எண்ணித் துணிந்து தலைமகள் எதிரே வந்துநின்றாள். நின்றவள் கருத்து 'இன்ன'தென்று குறிப்பினால் அறிந்த தலைமகள், அவள் கேட்கும்படி தன்னுள்ளே சொல்லுகின்றாள்.]

தலைமகள் : ஆ! என் காதலர் அன்பைக் கணக்கிட—அளவிட யாரால் ஆகும்? என் கண்ணிலிருந்து ஒரு கணமும் நீங்கார்—ஒரு நொடியும் நீங்கார். எப்பொழுதும், இதோ! என் முன்னே நிற்கின்றார்—என்னை அறியாமலே ஒரொருகால், ஐயோ! நான் இமைகொட்டுகின்றேன். அதுவும் ஆ! இவரை வருத்தம் செய்கின்றதா? இல்லையே! எப்பொழுதும் என் கண்ணிலே நிற்கின்றார்—ஆ! இவர் எவ்வளவு நுண்ணியர்! காணப்படாத நுண்ணியர்! யாவர் கண்ணுக்கும் அகப்படாத நுண்ணியர்! இவர் நுண்மையை அறியாதவர், ஐயோ! இவரை வீணே பழி சொல்லுகின்றார்களே! இஃது என்ன தீவினை!

கண்ணுள்ளிற் போகார் இமைப்பிற் பருவரார்
நுண்ணியர்எம் காத லவர். 1126

என்னே! இவர் என்னை மறந்து போனாராம். பிரிந்து நெடுந் தூரம் போனாராம். அந்தோ! எங்கே மறந்தார்? எங்கே போனார்? எந்நேரமும் இதோ! என் கண்ணிலே உள்ளாரே! இதனாலன்றோ என்கண்ணுக்கு மை எழுதவும் நான் மறுத்திருக்கின்றேன்? மை யெழுதுவது சிறிது நேரம் தான். ஆனாலும், அந்தச் சிறிது நேரமும் இவர் மறைவாரே என்று மயங்கியே நான் அது செய்யாதிருக்கின்றேன். இது யார் அறிவார்?

கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக்கு அறிந்து. 1127

இதுமட்டோ? ஒன்றையும் வெம்மையாக உண்ணவும் நான் ஒழிந்திருக்கின்றேனே! என்னே! என் நாயகர் என் நெஞ்சில் இதோ! எப்பொழுதும் உள்ளாரே—நீங்காமல் நிலையாயிருக்கின்றாரே! நான் சுடுகையோடு உண்டால், அந்தச் சுடுகை உணவு சென்று இங்குள்ளவரைச் சுடாதோ! அச் சுடுகையால் இவர் வருந்தாரோ? அந்தோ! என்ன தீவினை! என் கண்ணைவிட்டும் என் மனத்தை விட்டும் கடுகளவும் பிரியாத காதலரை, நெடுந்தூரம் சென்றாரென்று கொடுஞ்சொல் சொல்கின்றார்களே! என்ன கொடுமை! என்ன செய்வென்!

நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சுதும் வேபாக்கு அறிந்து. 1128

[இவ்வாறு தலைமகள் சொல்லிச் சொல்லி வருந்தக் கேட்டு, இதன்மேலும், தலைமகனை இயற்பழியா தொழிஇன்றாள் தோழி.]

௩௧. ஒருவழித்தணத்தல்—௨

காட்சி : 15

இடம் :—குறிஞ்சியில் தலைமகள் இல்லைச்சார்ந்த ஒரு பொழில்.

காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகல்.

உறுப்பினர் :—தலைமகன், தோழி, தலைமகள்.

[சிலகாலம் தலைமகன் ஊருக்கு வாராமல் தவிர்ந்திருந்து பின்னர் வந்த தலைமகனைத் தலைமகளும் தோழியும் சென்று எதிர்ப்பட்டு வலஞ்செய்து நின்று மகிழ்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது தோழி, தலைமகனை நோக்கி, "ஐய! உம்முடைய பிரிவைத் தரியாத என் தோழி இவள், இங்கிருந்து உற்ற வருத்தமெல்லாம் உரைத்திட முடியுமோ? ஐயோ! உடலெல்லாம் வெளுத்தாள்—பசந்தாள்—மெலிந்தாள்—அழுதாள்—விம்மினாள்—அரற்றினாள். ஆ! எவ்வளவு! ஊசலும் பாட்டும் மறந்து, உண்ணலும் உறங்கலும் துறந்து உள்ளம் வாடி வருந்தினாள். அதையெல்லாம் அடிமுதல் சொன்னால் பன்னாள் ஆகும். அது கிடக்கட்டும். அன்பே! நீங்கள் நீங்கியிருந்த நாளில் ஒருகாலும் எங்களை நினைத்தும் அறிவீரோ? சொல்லுங்கள்!" என்று நகைத்துக் கேட்டாள்.]

தலைமகன் : (புன்னகை செய்து) நங்காய்! நீ கேட்பது நன்றாய் இருக்கின்றது. உங்களை நான் மறந்திருந்தால் அன்றோ, மறுபடியும் நினைத்திருப்பேன்? ஓர் இமை நேரமும்—ஓர் இம்மி நேரமும் உங்களை நான் மறந்ததில்லையே! உன் தோழி இவள் கண்ணழகு ஒன்றையும் ஒருபோதும் என் நெஞ்சம் மறக்குமோ? அதன் ஒளிவும் தெளிவும் எப்படி மறப்பது? அதன் அமர்த்த நோக்கை எப்படி மறப்பது? அதை எண்ணி எண்ணி ஏங்குவதல்லாமல் மறப்பதும் ஆகுமோ? மடவாய்! அஃது இருக்கட்டும். உன்

தோழியின் நாற்குணத்திலே ஒன்றையாவது என் நெஞ்சம் மறக்குமோ? ஒவ்வொரு குணமும் என் மனத்திலே ஊன்றிக் கிடக்கின்றதே! ஆ! அவற்றை எப்படி மறப்பது? நல்லாய்! உங்கள் அழகையும் குணத்தையும் அல்லும் பகலும் நான் மறந்தும் அறியேன்; மறுபடியும் அவற்றை நினைத்தும் அறியேன்! ஆம்! இஃது உண்மை!

உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியேன்
ஒள்ளமர்க் கண்ணாள் குணம். 1125

[என்பது கேட்டு, அவன் காதற் சிறப்பினைக் கண்டு, தலைமகளும் தோழியும் உள்ளம் தழைக்கின்றார்.

[இவ்வாறு ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைமகன், தலைமகள் ஊரிலாவது தன் ஊரிலாவது அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டு இல்லறம் அமர்ந்து இனிது வாழ்வான்.]

௧௨. வரைபொருட் பிரிவு—௧

காட்சி : 16

களம் :—குறிஞ்சியில் தலைமகள் இல்லம்.

காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு காலைப்பொழுது.

கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி.

[அயலார் எடுக்கின்ற அலருக்கு அஞ்சிய தலைமகன், 'நம்முடைய குலத்திற்கும் குடிக்கும் இம் மறைந்த ஒழுக்கம் இனியும் ஆகாது. ஐயோ! இவள் பெருமைக்கும் இது சிறுமை! இன்னே இவளை மணந்துகொண்டு வாழ்வேன!' என்று தெளிந்து வரைவுடம்பட்டான். உடம்பட்டுத் தலைமகளும் தோழியும் வந்து விளையாடுகின்ற பொழிலிடம் சென்று புகுந்து, அவர்களை எதிர்ப்பட்டு, தோழியை நோக்கி, 'நல்லாய்! நான் போய் நும்மவர் கூறும் பரியப் பொருளோடு வந்து உன் தோழி—இவளை மணந்து கொள்வேன். பிரிந்து நான் வாழேன். நெடுநாள் அவ்விடம் தாழேன். விரைந்து வருவேன். அது வரையும் நீ இவளை ஆற்றுவித்துக் கொண்டிரு!' என்று தேற்றி, அவர் பிரியாவிடையைப் பிரிய விடையாகப் பெற்றுப் பிரிந்தான். பிரிந்தவிடத்து, அவன் பிரிவிற்கு ஆற்றாமல் தலைமகள் வேறுபட்டாள். வேறுபட, 'அன்னாய்! நம் தலைவர் நமக்கு நல்லது புரியவே பிரிந்தார். பிரிய, நீ ஆற்றாயாவதோ தக்கது?' என்று தோழி தெளிவித்தாள். தெளிவித்த தோழிக்கு, 'ஏடி! அவர் பிரிவுக்கோ நான் கலங்கினேன்? அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மைக்கே கவலுகின்றேன். என் எண்ணம் அறியாமல் ஏதிலர் என்னைப் பழிக்கின்றார்' என்றாள். சிலகாலம் சென்றது. மறுபடியும் தலைமகன் பிரிவை நினைந்து தலைமகள் ஆற்றாமை மிகுந்து அழுதாள். அழ, 'இவளை ஆற்றும் வகை என்ன?' என்று தோழி ஆராய்ந்தாள். ஆராய்ந்து 'இவள் எதிரே நின்று தலைமகன் குணங்களைப் பழித்துரைப்போம். அந்தப் பழித்

துரையைக் கேட்க மனம் பதைத்தாவது இவள் அழுகை ஒழிந்து ஆற்றியிருப்பாள்' என்று துணிகின்றாள்.]

தோழி : (தலைமகள் முன் நின்று) ஆ! இவரோ அன்புடையவர்? இவளைப் பிரியாநோய் செய்த இவரோ அன்புடையவர்? பிரியேனென்று பிரிந்தார். இவளைத் துயிலாமலும் வைத்தார். ஓ! இவர் எவ்வளவு கொடியவர்!—

தலைமகள் : (தோழி பழிப்பதைக் கேட்க மனந்தாளாமல்) என்னே! காதலர் அன்பை நானே அறிவேன்! அவர் என்னிடம் வைத்த அன்பை யார் அறிவார்? வேறு யார் அறிவார்? ஊரெல்லாம் அறிய ஆகுமா?—அவர் அன்புக்கு ஓர் அளவு உண்டா? என் விழியிலிருந்து ஒரு கணமும் விலகார். நொடியும் நீங்கார்! நான் இமைப்பேனாயின், அப்பொழுது சற்றே மறைகின்றார். அந்த மறைவுக்கு அஞ்சியே நான் இமைப்பதும் இல்லை. ஐயோ! இந்த இமை நேரம் மறைவதற்கே, அவரை இவ்வூர் பழிக்கின்றதே! ஆ! இஃது என்ன தீவினை!

இமைப்பின் கரப்பாக்கு அறிவல் அனைத்திற்கே
ஏதிலர் என்னும்இவ் வூர். 1129

ஏன் என் கண்ணிலே மட்டுமா? என் உள்ளத்திலும் உள்ளாரே! ஒருகால் என் கண்ணிலிருந்து ஒரு கண நேரம் பிரிந்தாலும் என் மனத்திலிருந்து ஒரு நொடி நேரமாவது அவர் மறைய இல்லையே! ஆ! இவரோ என்னைப் பிரிந்தார்! இவரோ அன்பில்லாதவர்! என்னைத் துயிலா நோய் செய்தவர்!—என்னை விட்டு ஒருபொழுதும் நீங்காத அன்பரை ஊர் முழுவதும் பழிக்கின்றதே! ஓ! என்ன பாவம்.

உவந்துறைவர் உள்ளத்துள் என்றும் இகந்துறைவர்
ஏதிலர் என்னும்இவ் வூர். 1130

[எனச் சொல்லி வருந்தக் கண்டு, இன்னும் தலைமகன் இயல்பைப் பழியாமல் ஒழிகின்றாள் தோழி.]

௬௨. வரைபொருட் பிரிவு—௨

காட்சி : 17

களம் :—குறிஞ்சியில் தலைமகள் இல்லம்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

['உன்னைப் பரியமிட்டு எனக்கு உரியளாக்கிக் கொள் வேன்' என்று சொல்லித் தலைமகளைத் தெளிவித்துப் பிரிந்த தலைமகன் சில அறிவுடையோரை அவள் பெற்றோரிடம் மணம் பேசிவர, அருங்கலங்களோடு அனுப்பினான். அனுப்பப் பட்டவர், அவ்வாறே அப் பெற்றோரிடம் சென்று தலைமக னுடைய குலமும் குணமும் கல்வியும் செல்வமும் எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, 'ஐய! எம்முடைய மகனுக்கு நும்முடைய மகளை மணப்பீரோ?' என்று கேட்டார். அதற்கு அப் பெற்றோர், 'எம்முடைய மகளுக்கு இவ்வுலகமே விலை போதாது! இருந்தும், நும் மகனுடைய கல்விக்கும் செல்வக்குமே இவளைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க இசைந்தோம். ஆயினும், நாங்கள் வேண்டுகின்ற பரியம இது' என்று தெரிவித்து, தாம் விரும்பிய பொருளொன்றைச் சொல்லி மணம்பேசிச் சென்றவர்களை விருந்திட்டு விடுத்தார்கள்.

[இப்படியே, வேறு சிலரும் தலைமகளை மணம் பேசி வந்து விருந்துண்டு திரும்பினர். இஃதெல்லாம் கண்ட தலை மகள், 'ஐயோ! என்ன செய்வேன்? பலரும் என்னை மணங் கேட்டு வருவதும் போவதும் ஆயிற்று. என் பெற்றோர் யாருக்கு இசைந்தாரோ? என் கணையும் நெஞ்சையும் நீங்காத காதலருக்கோ? வேறு நின்றவருக்கோ?' என்று ஐயப்பட்டுச் செய்வது தெரியாமல் மனம் வருந்தியும் மேனி வாடியும் வேறுபட்டாள். அவ் வேறுபாடு கண்ட அவள் தாயும் தமரும், பலவாறு அவளைப் பழித்துப் பேசினர். அன்றியும், இல்லிடம் விட்டு எங்கும் வெளியே செல்லாதபடி

சிறைகாவலும் செய்தார். செய்ய, தலைமகளுக்குக் காமம் மிகுந்தும், அதனால், கழிபடர்—மிகப் பெருந்துன்பம்—வளர்ந்தும், வருத்தம் பெருகிற்று. பெருக, அது குறையும் படி, குழந்தை அழுதாற்போல, தோழி கேட்கும்படி வாய் விட்டு அழுகின்றாள்.]

தலைமகள் : ஆ! என் காதலை என்னென்று சொல்வேன்? அதன் கொடுமையை என்னென்று சொல்வேன்? 'இவள் மிகவும் நிறையுடையவள்; இவள் நிறைக்குப் பெருகி நாம் வளர மாட்டோம்; இவள் நிறையை நாம் வெல்லமாட்டோம்!' என்று எண்ணி எனக்கு அஞ்சுகின்றதா? அல்லது, 'அன்பரைப் பிரிந்து வருந்துகின்றாள். ஐயோ! பாவம்! என் செய்வாள்? இவள் துயரம் பெரிது!' என்று எண்ணி எனக்கு மனமிரங்குகின்றதா? எவ்வளவு கல் மனம்? எவ்வளவு அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தது? ஆ! என் காதல்! எனக்கு அஞ்சாவிட்டாலும் இரங்காவிட்டாலும் போகின்றது; இன்னொரு தீங்கையும் செய்கின்றதே!—நான் மறைக்க மறைக்க, சிறிதும் மறைபடாமல், ஊரும் நாடும் அறிய வெளிப்படுகின்றதே! இஃது ஒன்றுக்கும் என்ன செய்வேன்?

> நிறைஅரியர் மன்அளியர் என்னாது காமம்
> மறைஇறந்து மன்று படும். 1138

ஆம்! இதன் எண்ணம் இப்பொழுதுதான் தெரிகின்றது! இதன் காரியத்தைக் கவனித்தால் இதன் கருத்து விளங்கவில்லையா? 'நான் இவளிடம் இருப்பதை எல்லோரும் அறியவில்லை. ஏனென்றால், நான் முன் அடங்கி இருந்தேன். இனி, அப்படி நில்லேன். நானே வெளிப்பட்டு எல்லோருக்கும் அறிவிப்பேன்' என்று சருதிக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டது. அவ்வாறே இவ்வூரெல்லாம் அறிய அம்பலுமாகி அலருமா

நின்றது. ஐயோ! இனி மேலும் நான் மறைப்பதால் என்னபயன்? உண்மையை உரைத்துவிடுவதே நன்மை அல்லவா?

அறிகிலார் எல்லாரும் என்றேஎன் காமம்
மறுகில் மறுகும் மருண்டு. 1139

[இவ்வாறு தலைமகள் புலம்புவதை மறைந்திருந்து கேட்ட செவிலி, தோழியை நோக்கி, 'அன்னாய்! உன் தோழி இப்படித் துயரப்படுவதற்குக் காரணம் என்ன? நீ அறிந்தது ஏதேனும் உண்டானால் சொல்லு" என்று கேட்டாள். கேட்ட செவிலிக்கு, "முன்னொரு நாள் அம்மா! எங்களைச் சோலைக்குச் சென்று விளையாடி வரும்படி அனுப்பினாய். நாங்களும் அப்படியே விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். அது பொழுது கையில் ஒரு செந்தாமரை மலரோடு ஓர் ஆடவன் அவ்விடம் வந்தான். அவனை நோக்கி, என் தோழி, 'உமது கையிலுள்ள பூவை என் பாவைக்கு அணியத் தருக' என்று கேட்டாள். அவன், ஒன்றும் சிந்தியாமல் அதை உதவிப் போயினான். இஃது எங்கள் பேதைப் பருவத்திலே நடந்தது; அவனையே இப்பொழுது நினைந்து வருந்துகின்றாள் போலும்" என்று சொல்லினள். அதற்குச் செவிலி, "அன்னாய்! என் மகள் அறிவே அறிவு! சின்னஞ் சிறு வயதிலே தான் நடந்ததையும் சிந்திக்கின்றாள்! அன்று மலர் கொடுத்தவனையே இன்று மணங்கொள்ள விரும்புகின்றாள்! இவள் கற்பே கற்பு! நான் மனமகிழ்ந்தேன்—நீ சென்று உன் தோழியை ஆற்றுவித்திரு. அவனையே இவளுக்கு மணம் செய்வோம்!" என்று சொல்லினாள். சொல்ல, தோழி உள்ளம் குளிர்ந்து தலைமகளிடம் வந்து, அவள் முன்னே நகைத்துக்கொண்டு நின்று சொல்லுகின்றாள்.]

தோழி: ஏடி! இனி வருந்தாதே! நம் அன்னை உன் அழுகைக்குக் காரணம் என்ன என்றாள். நான் 'அன்று பூத்தந்தவனை நினைந்து புலம்புகின்றாள்' என்றேன். அவள்

உன்னுடைய அறிவுக்கும் கற்புக்கும் மிகவும் மகிழ்ந்து உன் மனம்போல் நடக்க இசைந்தாள். தோழி! நமக்கு என்ன குறை!

தலைமகள்: (தன்முன் நின்று தோழி நகைப்பதைக் கண்டு அவளோடு பிணங்கி) ஆ! இவர்களோ எனக்குத் துணை? நல்ல துணை? என் காதில் விழவும் பழிக்கின்றார். என் கண்ணில் காணவும் நகைக்கின்றார். முன்னே நான் கண்டறியாத காட்சியெல்லாம் இன்று காணச்செய்கின்றார். ஐயோ! நான் படும் பாட்டை இவரும் அறிந்தாரா? அறிந்தால், இப்படி என்னை நகைப்பாரா? நகையார். அறியாக்குறையாலே என்னை அலக்கழிக்கின்றார்!

யாம்கண்ணிற் காண நகுப அறிவில்லார்
யாம்பட்ட தாம்படா வாறு. 1140

[என்பது கேட்டு, தோழி பெயர்கின்றாள். தலைமகள் தெளிகின்றாள்.]

௧௨. வரைபொருட் பிரிவு—௨

காட்சி : 18

களம் :—குறிஞ்சியில் தலைமகள் இல்லைச் சார்ந்த ஒரு பொழில்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[கற்றறிந்த பெரியோரை அனுப்பி மணம் பேசி விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்வதாகச் சொல்லிப் பிரிந்த தலைமகன, தன் ஊருக்குச் சென்று சேர்ந்ததும்; தன குலத்தின் மிக்கார் சிலரைத் தலைமகளின் பெற்றோரிடம் பெண்கேட்டு வரும்படி அனுட்பினான். அப்படி அனுப்பப் பட்டவர் தலைமகள் ஊருக்குச் சென்று, அவள் பெற்றோரைக் கண்டு பேசி, அந் நற்செயலை முடித்துவரு முன்னே சில நாள் கழிந்தது; கழிய, தலைமகளை எதிர்ப்படாமல் தலைமகன் ஆற்றாமையினான். ஆகி அவளைக் காணும் விருப்பம் மிகுந்து அவள வந்து விளையாடுகின்ற பொழிலுக்கு அருகே போய் நிற்கின்றான.

[தலைமகனை எதிர்ப்படாமையால் தலைமகளும் ஆற்றாளாகி, 'என்னே! என் அனபர் திருமபி வருவதாகக் குறித்த நாளும் கழிந்தது. இன்னமும் வந்திலர்! ஐயோ! அழியா அனபுடைய என காதலரும் என்னை மறப்பாரோ? என்னைக் காணாமல் நிற்பாரோ! இப்படிப் பலநாள் பிரிந்திருப்பதற்குக் காரணம் என்னவோ?' என்று எண்ணி எண்ணி மனம் ஏங்கினாள். மெய்யும் மெலிந்தாள். அம்மெலிவு கண்ட அன்னையும் அயலகத்து மாதரும் அவளைப் பழித்துப் பேசினர். அது கேட்ட தோழி, தலைமகளை ஆற்றுவிக்க வேண்டி அவளைப் பொழிலிடம் அழைத்துக்கொண்டு போயினாள். அதுபொழுது, அவ்விடம் வந்து மறைந்து நின்றிருந்த தலைமகனைக் குறிப்பினால் உணர்ந்து தலைமகளும் தோழியும் தம்முள்ளே பேசிக்கொள்கின்றனர்.]

தோழி : அம்மா! இப்படி எந்த நேரமும் அழலாகாது! அண்டை அயலெல்லாம் அறியும்படி இவ்வளவு புலம்பலாகாது! நீ அழுகின்றதனால் பெண்கள் எல்லோரும் நம்மைப் பழிக்கின்றார்கள். அவர் பழிக்கின்றது உனக்கு நாணமாக இல்லையா? அவர் பேசுகின்ற பேச்சு எனக்குக் கூசுகின்றதே! தோழி! அவருடைய ஏச்சுக்கும் இழிவுக்கும் அஞ்சியாவது நீ வாய்மூடி யிருக்கவேண்டும்!

தலைமகள் : ஏடி! உனக்கு நாணம்தான். எனக்குமா நாணம்? நம் நாயகருக்கே நாணம் இல்லையே!—என்னை அவர் மூதன்முதல் கண்டபோது, என்னென்ன சொன்னார்? 'உன்னைப் பிரியேன்; நான் பிரியேன். அஞ்சாதே' என்றாரே! ஆ! அவர்சொல் எங்கே? இதோ! இவ்வளவு நாளும் என்னைப் பிரிந்து எங்கேயோ போய்விட்டாரே! அவருக்கு நாணமென்பது உண்டா? உண்டானால், 'கண்டவர் நம்மை நகைப்பார்' என்று அஞ்சி என்னைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாரே! அவருக்கே இல்லையே, நமக்கு நாணம் ஏது? நம்மைக் கண்டால் நாணும்படி அல்லவோ நாம் இருக்கின்றோம்? அடி !

> அலர்நாண ஒல்வதோ அஞ்சலோம்பு என்றார்
> பலர்நாண நீத்தக் கடை. 1149

தோழி : அது கிடக்கட்டும், ஊர் தூற்றுவதெல்லாம் நமக்கு நல்லது தானே! ஏடி! 'ஊர் தூற்றினால் அதைக் காரணமாக வைத்து நாயகருடனே நடந்து விடலாம்' என்று முன்னமே எண்ணி இருந்தாயே! அப்படியே வந்து சேர்ந்தது! நீ வேண்டிடதே வலிய வந்து சேர்ந்ததே! இஃது உன் பாக்கியம் அன்றோ? இனி, நம் காதலருக்கு நாம் சொல்வதுதான்

குறை. சொன்னவுடனே உன்னை உடன்கொண்டு போய் விடுவார். அடி! இந்த அலர் நமக்கு நன்றாய் வந்து சேர்ந்தது! இவ்வூர் வாழட்டும்!

தாம்வேண்டின் நல்குவர் காதலர் யாம்வேண்டும்
கௌவை எடுக்கும்இவ் வூர். 1150

[இவ்வாறு தலைமகளும் தோழியும் பேசிக்கொள்வதை மறைவிடத்தில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்த தலைமகன், 'அந்தோ! இவள், ஊர் தூற்றும் பழிக்கு மிகவும் நாணுகின்றாள். இவளைத் தனியே விடலாகாது. இவள் பெற்றோர் எனக்கு மணம் இசைந்தால் நானே திருமணம் செய்துகொள்வேன். இசையா விட்டால் இவளை என் ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், அங்கே பலரும் அறிய மணந்துகொள்வேன். இவள் மனம் நோக வையேன்!' என்று துணிந்த மனத்தோடு பெயர்கின்றான்.]

உ. கற்பியல்

க. அறப்பிரிவு: ஓதல்—க

காட்சி: 1

களம்:—தலைமகன் இல்லம்.
காலம்:—வேனிற்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

[உலகத்து வாழும் மக்கள் உயிருக்கு உறுதியும் உயர்வும் தருவனவாகிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நால்வகைப் பேறுகளையும் நன்கு கூறுகின்ற நூல்கள் பலவற்றையும், முன்னமே தலைமகன் ஓதியுணர்ந்திருந்தான். உணர்ந்திருந்தமையால், அவனிடம் வந்து பழகிய அயல்நாட்டு அறிஞர் தமது நாட்டிலே சுசடறக் கற்றறிந்த கல்வியாளர் சிலர் உள்ளாரென்று உரைத்துப் போயினர். அதைக்கேட்ட தலைமகன் 'நாம் கற்றதும் கேட்டதும் எல்லாம் கற்றவர் முன்னே காட்டி உசாவுதற்கு அல்லவோ? இவர் முட்டில்லாமல் முறைபடக் கற்றவராமே! ஆதலால், இன்றே இவரிடம் சென்று பழகவேண்டும். இவர் எனைக் காட்டினும் உயர்ந்தவராயின், இவரிடம் கற்று வருவேன்; அல்லாராயின், கற்பித்து வருவேன்' என்று எண்ணினன். எண்ணி, தலைமகளிடம் தனது விருப்பத்தைச் சொல்லி அவள் விடை பெற்றுச் செல்ல விரும்பினன். பினனும் அவளிடம் சொனனால் ஒருகால் அவள் விடைதராமல் தடைசெய்வாளோ என அஞ்சினன. அஞ்சி, அவளுக்குத் தனது பிரிவைத் தோழியைக் கொண்டு உணர்த்திப் போவதே தக்கது எனத் துணிந்தான். துணிந்து, தோழியைத் தனியே பொழிலிடத்தே கண்டு கல்விக்குள்ள எல்லையில்லாத மேன்மையை எல்லாம்

எடுத்து உரைத்தான். முடிவிலே, அவ்வகைப்பட்ட கல்வியில் வல்ல நல்லறிவாளர் அயல்நாட்டில் உள்ளாரெனவும், அவருடன் அளவளாவி வரும்படி அவ்விடம் தான் செல்ல வேண்டுமெனவும் தெரிவித்தான். நங்காய்! உன் தோழியைப் பிரிந்து நெடுநாள் அவ்விடம் நில்லேன். இவளைப் பிரிந்த ஒவ்வொரு நாழிகையும் ஓர் ஊழிபோல வளர்ந்து எனக்கு உறு துயர் செய்யும். ஆகையால் அங்கே நீட்டித்து நில்லேன். இவளை நீ ஆற்றியிரு. கடிதிலே—நாளையே திரும்பி வருகின்றேன்'—என்றான.]

தோழி: நாளையே திரும்பி வருகின்றேன்! ஐய! வருகின்றேனென்று யாரிடம் சொல்லுகின்றீர்கள்? நீர் திரும்பி வரும்பொழுது உமது வரவு காணும்படி உயிரோடு வாழ்ந்திருப்பவர்க்கே அதைச் சொல்லுங்கள். என்னிடம் அது வேண்டா. நீர் பிரிந்துபோய்த் திரும்பிவரும் அவ்வளவு காலமும் என் தோழி பொறுத்திருப்பாளா? உயிர் வைத்துப் பிழைத்தும் இருப்பாளா? இருக்கவே இராள். ஆதலால், நீர் எம்மைப் பிரியாமை உண்டாயின், அதையே எனக்குச் சொல்லுங்கள். பிரிவதைப்பற்றிப் பேசாதீர்கள்.

(பெயர்கின்றான்.)

செல்லாமை உண்டேல் எனக்குஉரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க்கு உரை. 1151

[இவ்வாறு தலைமகனைச் செலவு அழுங்கும்படி செய்த தோழி தலைமகளிடம் சென்று, கண்டு, அவளைச் சார்ந்து நின்று.]

அன்னாய்! நம் அன்பர் அன்பைக் கண்டாயா! கல்வியிலே மனம் வைத்தார்; நம்மைக் கையகன்று செல்வதாகச் சொல்கின்றார். இதற்கு நாம் என்ன செய்வோம்?

தலைமகள்: (தலைமகன் பிரிவுக்கு உடம்பட்டு வந்தமையால் தோழியோடு பிணங்கி) ஏடி! அவர் பிரிவை நீ

உரைக்கவும் வேண்டுமா? அதை முன்னமே எனக்கு என் கைவளையே தெரிவித்து விட்டதே! இதோ! என் உடம்பு மெலிந்து. வளையெல்லாம் கழலுகின்றன. பார்! இந்த வளையைக் காட்டினும் நீ என்னடி அதிகமாகச் செய்து விட்டாய்? அவர் பிரிந்தாரென்று நீயும் வந்து உணர்த்தினாய்; உனக்கு முன்னமே இந்த வளையும் உணர்த்திவிட்டது. அவரைச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து, எனக்கு நல்லது ஏதேனும் செய்தாயா? இல்லையே!

> துறைவன் துறந்தமை தூற்றாகொல் முன்கை
> இறைஇறவா நின்ற வளை. 1157

ஆ! நமது தன்மையை அறிந்து நாயகரே இப்படிச் செய்தால், நாம் செய்வது என்ன? நம்மைக் கூடியிருந்தே அன்பில்லாமல் பிரிய எண்ணுகின்றாரே! எண்ணுவதுமின்றி, நம் முன்னே நின்றுபிரிகின்றேனெனப் பேசுகின்றாரே! ஐயோ! இத்தனை கொடியவர், பிரிந்து போனபோது, அன்புடையவர் ஆவாரா? நமது ஆற்றாமையை அறிவாரா? நம்மை நினைவாரா? நினைந்து வந்து நமக்கு இன்பம் செய்வாரென்று நாம் நம்பி யிருக்கலாமா? அது வீண் ஆசை! அதை விடவேண்டும்.

> பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ணர் ஆயின் அரிதுஅவர்
> நல்குவர் என்னும் நசை. 1156

காதலரைப் பிரிவது மகளிருக்கு இன்பமாகுமா? இன்பமாகாதென்று அறியாத தோழியரும் தோழியரா? அவ்வகைப் பட்ட தோழியரோடு உறவில்லாத ஊரிலே வாழ்தல், ஆ! மகளிருக்கு எத்தனை கொடிது! இது போகட்டும். இதன் மேலும் இன்னொரு கொடுமையும்—தமது காதலரைப் பிரிவதாகிய கொடுமையும், உளதானால் ஐயோ! அம் மகளிர் இதை எப்படித் தாங்குவார்? ஓ! இது கொடிது கொடிது! (அழுகின்றாள்.)

இன்னாது இனன்இல்லூர் வாழ்தல் அதனினும்
இன்னாது இனியார்ப் பிரிவு. 1158

தோழி : (தலைமகள் கண்ணைத் துடைத்து) அன்னாய்! நீ இப்படி அழவேண்டாம். நீ அழுவதைப் பார்த்தால், எனக்கு ஆற்றமுடிய இல்லையே! உன் கண்களைப் பார். ஐயோ! அழகெல்லாம் அழிந்து போயினவே!

தலைமகள் : ஏடி! அழியட்டும். விடு விடு. என் காதலர் உள்ள நாட்டுக்கு என்னுடைய மனமட்டும் சென்று விட்டதே! அதைப்போல இந்தக் கண்களும் என் கடிதிற் செல்லக்கூடாது? இவற்றிற்கு ஓர் உதவி வேண்டுமாம்—உடம்பைத் துணையாக நாடுகின்றன. உடம்பு நடந்து சென்றால், தாமும் அதனோடு சென்று காதலரைக் காணலா மென்று எண்ணுகின்றன! உடம்புதான் மெலிந்து கிடக் கிறதே. அது, காதலர் உள்ள நாட்டுக்குச் செல்ல முடியுமா? என் கண்களும் அவரைக் காண முடியுமா? முடியவே முடியாது. செல்லவும் காணவும் மாட்டாத என் கண்கள் தம்மிடத்தே உண்டான வெள்ளமாகிய நீரிலே நீந்த வேண்டும். வேறுவகை இல்லையே!

உள்ளம்போன்று உள்வழிச் செல்கிற்பின் வெள்ளநீர்
நீந்தல மன்னோஎன் கண். 1170

காட்சி: 2

களம்: தலைமகள் இல்லத்தைச் சார்ந்த கானல் (கழிக்கரைச் சோலை.)

காலம்:—வேனிற்காலத்தில் ஒரு காலைப்பொழுது.

கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

[மணல் மேட்டின் மேலே, தலைமகள் ஒரு காலை நீட்டி மற்றொரு காலை முடக்கிக்கொண்டு, இடக் கையைப் பின்னே ஊன்றி, உடல் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருக்கின்றாள். அவள் தலைமயிர் அந்த இடது கைமேல் சரிந்து கிடக்கின்றது. அவள் அழுத கண்ணையும், அவிழ்ந்த மயிரையும், நழுவாத சேலையையும் முழுகாத மேனியையும் பார்த்தபடியே வலப் புறத்தே தோழி உட்கார்ந்திருக்கின்றாள்.]

தோழி: (தலைமகள் துயரைக் காண மாட்டாமல்) தோழி! அடி! உன் கண்ணெல்லாம் அழுது அழுது கருகி விட்டன; அழகு முழுவதும் அழிந்துவிட்டது. தோகாய்! இதன் பொருட்டாவது ஆற்றியிருக்கவேண்டும்!

தலைமகள்: (கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு) ஏடி! இந்த ஆறாத நோயை நாம் அறிந்தது எப்படி? இந்தக் கண்களால் அன்றோ! இவைதாமே எனக்கு முதன்முதல் காதலரைக் காட்டின. அவரைக் கண்டதனால் அன்றோ இந்த நோயும் வந்தது? அன்று எனக்குக் காட்டிய கண்களே, இன்று என்னைக் காட்டச் சொல்லி அழுகின்றனவே! இஃது என்ன கருதி? இவை காட்டினால் நாம் காண்போம்; அஃதன்றி, இவற்றிற்கு நாம் காட்டுவது எப்படி?

கண்தாம் கலுழ்வது எவன்கொலோ தண்டாநோய்
தாம்காட்ட யாம்கண் டது. 1171

மேலும், அன்று காதலரைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரித்தனவே? அப்பொழுது 'நாம் இவரைப் பிரியவும் ஆகும். பிரிந்து, வருந்தவும் ஆகும்' என்று ஆராய்ந்து அறிந்தனவா? அறியாமல் இருந்துவிட்டு, இன்றைக்கு ஏனோ இவ்வளவு துன்பப்படுகின்றன? துன்பப்பட்டுப் பயன் யாது? 'இது நம்மால் வந்தது தானே' என்று எண்ணிப் பொறுக்க வேண்டாமா? பின்னே வரப்போவதை முன்னே அறிந்து காத்துக் கொள்ளாதவருக்கு அது வந்தபோது, பொறுத்துக் கொள்வதே கடமையாகும். என்னடி! இந்தக் கண்கள் அன்று காத்துக்கொள்ளவும் இல்லை. இன்று பொறுத்துக் கொள்ளவும் இல்லை. வீணாக அழுகின்றனவே! இது மடச் செய்கை அன்றோ?

தெரிந்துணரா நோக்கிய உண்கண் பரிந்துணராப்
பைதல் உழப்பது எவன். 1172

(சிரித்து) ஆ! இந்த மடச் செய்கையைக் கண்டவர் நகைக்க மாட்டாரா? ஏன்! வருமுன்னே காக்கும் அறிவுடையார் யாரும் கட்டாயம் நகைப்பார். அன்று காதலரை விரைந்து விரைந்து நோக்கினவே! இன்று இருந்து இருந்து அழுகின்றன! ஏடி! இஃது என்ன அறிவு? என்ன செய்கை?

கதுமெனத் தாம்நோக்கித் தாமே கலுழும்
இதுநகத் தக்கது உடைத்து. 1173

தோழி! இது கண்டாயா? 'முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்' என்பது இதோ உண்மையாயிற்று! 'இவர் பிரிகின்றவர்; பின் கூடாதவர்; இவரை இவளுக்குக் காட்டலாகாது' என்று இவர் குணத்தை அறிந்து இவரை எனக்குக் காட்டாமல் அன்றே மறைத்திருந்தால், எங்கள் இருவருக்கும் நட்புண்டாய் இருக்குமா? இன்று, அவர் பிரிவினால் பிழைக்க

மாட்டாத நோயைப் பெற்றிருப்பேனா? இந்த ஒழிவில்லாத நோயை எனக்கு உண்டாக்கியதின் பயனைப் பார்த்தாயா? என் கண்கள் அழவுமாட்டாமல் நீரும் வற்றிவிட்டது! எனக்குச் செய்த துன்பம் வீண்போகுமா?

பெயலாற்றா நீர்உலந்த உண்கண் உயலாற்றா
உய்வில்நோய் என்கண் நிறுத்து. 1174

இன்னும் இவற்றின் கொடுமையைக் கேளடி! முன்னே காதலரை எனக்குக் காட்டிக் காட்டி இன்பம் ஊட்டின. பின்னே கடலைக் காட்டிலும் பெரிதாகிய காம நோயையும் செய்தன. எனக்கு நோய் செய்த தீவினை இவற்றை விட்டுப் போகுமா? இதோ பார்! அழுகின்ற துன்பத்தையும் அடைகின்றன! துயிலவும் மாட்டாமல் கிடக்கின்றன!

படலாற்றா பைதல் உழக்கும் கடலாற்றாக்
காமநோய் செய்தஎன் கண். 1175

ஏ! வினையே வினை! (சிரித்துக்கொண்டே) இந்தக் கண்கள் துயிலாமல் துன்பம் அடைகின்றன! அழுது அழுது அல்லற்படுகின்றன! ஓ! இவை படுகின்ற பாடு எனக்கு மிகவும் இன்பஞ் செய்கின்றது. முன்னே எனக்குக் காம நோயைச் செய்தனவே! இப்பொழுது தாமே நோயுற்று வருந்துகின்றன பார்! இவற்றின் வருத்தத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க என் வருத்தமும் ஒருவாறு தீர்கின்றது!

ஓஒ இனிதே எமக்கு இந்நோய் செய்தகண்
தாஅம் இதற்பட் டது. 1176

ஆனாலும், தோழி! இந்தக் கண்களுக்கு இதுபோதாது! இன்னும் படவேண்டும்! அன்று காதலரை எவ்வளவு விழைந்து விழைந்து பார்த்தன! எவ்வளவு உள்ளம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பார்த்தன! அவ்வளவுக்கு அவ்வளவும்

இன்று இவை துயிலும் விடவேண்டும்! அழுகையும் பெற வேண்டும்! இடைவிடாமல் துன்பப்பட வேண்டும்! தம்மிடத்தே உள்ள நீரெல்லாம் அற்றே போகவேண்டும்! அப்போதே என் மனம் மகிழும்!

உழந்துழந்து உள்நீர் அறுக விழைந்து இழைந்து
வேண்டி அவர்க்கண்ட கண். 1177

[தலைமகனைக் காணுதற்கு விரைந்து, இவ்வாறு ஓயாமல் அழுது வருந்துகின்ற தலைமகளைப் பார்க்கப் பொறாத தோழி, அவள் அருகே சார்ந்து, முன்தானையால் முகம் துடைத்து ஆற்றுவிக்கின்றாள்.]

தோழி : அன்னாய்! இப்படியும் அழலாமா? 'உன் அழகெல்லாம் அழிந்தது; நாணமும் ஒழிந்தது. நம் நாயகர் வந்து 'உன் அழகு எங்கே?' என்றால் என்ன சொல்வாய்? நீ அழுதாயென்று கேள்வியுற்று, 'உன் நாணத்தை எங்கே விட்டாய்?' என்றால் என்ன சொல்வாய்? உன் அழகும் நாணும் அழியாதபடி நீ ஆற்றியிருக்கவேண்டும்! இப்படி...!

தலைமகள் : (சிரித்து) என்னடி! உனக்குத் தெரியாதா? என்னைப் பிரிகின்ற நாளிலே, அவர் இந்தக் காமநோயை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, சாயலைக் கொண்டுபோயினர். இன்னும் நாணத்தையும் அவரே கொண்டுபோயினர். அதற்கு மாறாக அவர் எனக்குக் கொடுத்தது எது என்று தெரியுமா? அடி! (உடம்பில் படர்ந்திருக்கிற பசலையைக் காட்டி) இதுதான்! ஆதலால், நாணமும் அழகும் அவர் திரும்பத் தந்தாலன்றி நம்மிடத்தே உண்டா? அப்பொழுதே என் நோயும் பசலையும் ஒழியும்!

சாயலும் நாணும் அவர்கொண்டார் கைம்மாறு
நோயும் பசலையும் தந்து. 1183

தோழி : அது போகட்டும்! அவர் தெளிவித்த சொல்லைத் தெரிவாயே. அவர் குணங்களையும் அறிவாயே! நம்மிடம் நீங்காத அன்புள்ளவர் நீடித்து நிற்பாரா? விரைந்து திரும்பிவருவார். நீ அழுகையை விடு.

தலைமகள் : ஆமாம். அவர் சொற்களையே யான் எப்போதும் மனத்தால் நினைக்கின்றேன். யான் வாயால் உரைக்கின்றதும் அவர் குணங்களையே. இவையன்றி, எனக்கு வேறு துணை உண்டா? இப்படி இருக்கின்றபோதே எப்படியோ, இந்தப் பாழும் பசலை மெள்ள மெள்ள வந்து என் உடம்பெல்லாம் படர்ந்துவிட்டதே! இதன் கள்ளத்தை என்னென்று சொல்வது? அடி!

உள்ளுவன் மன்யான் உரைப்பது அவர்திறமால்
கள்ளம் பிறவோ பசப்பு. 1184

க. அறப்பிரிவு : ஓதல்—க.

காட்சி : 3

களம் :—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த கானல்
காலம் :—வேனிற்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[தலைமகனை நெடுநாள் காணப் பெறாமையால், தலைமகளுக்கு ஆற்றாமை அதிகரித்தது. அவ்வாற்றாமை காரணமாக அவள் மேனி எல்லாம் மாமைநிறம் மாறி, வெளுத்துப் பசலை பூத்தது. பசலையுற்றதனால் அவளுக்கு வேட்கை வளர்ந்தது. வளரவே, தன் மனத்துள்ளே அடக்கத் தக்கனவற்றையும், வேட்கை மிகுதியினாலே அடக்கமாட்டாமல் அவள் வாய்விட்டுப் புலம்புகின்றாள்.]

தோழி : (தலைமகளைச் சார்ந்து வந்து நின்று) அன்னாய்! உனக்கு அல்லும் பகலும் அழுகையே தொழிலாயிற்று. நாணத்தையும் விட்டாயே! நாணம் அழிந்தால் நிறை அழியும். நிறை அழிந்தால், நம் மனத்திலே கிடந்த மறைவான செயல்களை மற்றவர் அறிந்துகொள்வார். ஆகையால், நாணும் நிறையும் அழியாமல் நாம் ஆற்றவேண்டாமா?

தலைமகள் : ஏடி! இனி யான் ஆற்றுவது எப்படி? எனக்கு நாணமாகிய தாழும் இருந்தது! நிறையாகிய கதவும் இருந்தது! அதன் வலியை நீயும் அறிவாயே! அந்தத் தாழையும் கதவையும் என் காமவேட்கையாகிய கூந்தாலி (கோடரி) இன்று முறித்துவிட்டது. இனி அவை நிற்பது எப்படி? யான் ஆற்றுதல் ஆகாது.

காமக் கணிச்சி உடைக்கும் நிறையென்னும்
நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு. 1251

தோழி : (நகைத்து) என்னடி! உன் காமவேட்கை கூந்தாலிபோல அத்தனை வலிதாகிவிட்டதா? அஃது உன் நெஞ்சிலே பிறந்ததுதானே? அதை அந்த நெஞ்சிலே அடக்க முடியாதா?

தலைமகள் : அதை அடக்குவதா? என்னால் ஆகாது. எல்லாரும் தொழில் ஒழிந்து உறங்குகின்ற நள்ளிரவிலுங்கூட அஃது என் நெஞ்சத்தை விடுகிறதில்லை! வருத்தி வருத்தி வேலை வாங்குகின்றது! என் காதலரிடத்தில் செல்ல விடு கின்றது! ஓ! காமமென்பதற்குக் கண்ணோட்டம் உண்டா! அஃது அடக்கப்படாது!

காமம் எனஒன்றோ கண்ணின்றுஎன் நெஞ்சத்தை
யாமத்தும் ஆளும் தொழில். 1252

தோழி : (பின்னும் நகைத்து) அடக்கப்படாதா? என்னடி? பெண்கள் யாரும் அதைப் புறத்தே காட்டாமல் மறைக்க வில்லையா?

தலைமகள் : ஆமாம், மறைக்கின்றார்கள். யானும் மறைக் கவே எண்ணுகின்றேன். ஆனால், என்ன செய்வேன்? என்னுள்ளே அஃது அடங்க இல்லையே; தும்மல் கிளைத்தால் அடக்க முடியுமா? அதுபோல, இதுவும் அடக்க அடக்க, அடங்காமல்—வெளிப்பட்டே விடுகின்றது. யான் மறைப்பது எப்படி?

மறைப்பேன்மன் காமத்தை யானோ குறிப்பின்றித்
தும்மல்போல் தோன்றி விடும். 1253

முன்னெல்லாம் என்னை 'நிறையுடையேன்' என்று எண்ணியிருந்தேன். அந்த எண்ணம் இன்று வெளியாய் விட்டது! என் காமம், யான் மறைக்க மறைக்க, மறை படாமல் எனக்கு அடங்காமல் வெளிப்பட்டு விட்டது. பல்லோரும் அறியலாயிற்று. இப்பொழுதும் யான் நிறை யுடையேனோ?

நிறையுடையேன் என்பேன்மன் யானோஎன் காமம்
மறைஇறந்து மன்று படும். 1254

தோழி : கேளடி! இதற்கு ஒரு வழி சொல்லுகிறேன். நம்மை மறந்தவரை நாம் மறந்துவிட வேண்டும். நாம் மறந்துவிட்டால், நமக்கு இந்த நோயும் இராது; நிறையும் அழியாது. இதுவே தக்கது.

தலைமகள் : (சிறிது நகை செய்து) ஆமடி! நீ சொல்வது உண்மைதான். இன்பத்தோடு கழியும் காலத்தைத் துன்பத் தோடும் கழியும்படி செய்தாரே!—நம்மை அகன்று போனாரே! அவரை நாம் மனத்தால் நினைத்தலாகுமா? நமது மனத்திலிருந்து அகற்றிவிடவே வேண்டும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட மனம் நமக்கும் உண்டா? இல்லையே! அது நாம் அறிவதொன்று அன்று. காதல்நோய் அடையாதவருக்கு அஃது உண்டு.

செற்றார்பின் செல்லாப் பெருந்தகைமை காமநோய்
உற்றார் அறிவதொன்று அன்று. 1255

சீச்சி! இந்தக் காதல்நோய் நிரம்பக் கொடியது! சாலக் கொடியது! 'இவளைப் பிரியலாகாது; பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாள்; துன்பப்படுவாள்' என்று சற்றேனும் எண்ணாமல் என்னைத் துன்பத்திலே விட்டுப் போனார். அப்படிப்பட்ட கொடியவர் பின்னே என்னைப் 'போ, போ' எனத் தூண்டு கின்றதே—செல்லவேண்டுகின்றதே! ஓ! இதன் கொடுமை சொல்லவும் முடியுமா? அல்லது கேட்கவும் முடியுமா? பொல்லாதது!

செற்றவர் பின்சேறல் வேண்டி அளித்தரோ
எற்றுஎன்னை உற்ற துயர். 1256

காட்சி 4

களம் :—இல்லத்தின் புறங்கடைப்பொழில்.
காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு காலைப்பொழுது.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[இல்லத்தின் பின்புறத்தே, சுவரைச்சார்ந்து ஒரு திண்ணை கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தச் சுவரிடம் எல்லாம் பல கரிக்கோடுகள் கீறப்பட்டுள்ளன. அவ்விடம் தலைமகள் நாள்தோறும் வந்து அந்தக் கரிக்கோடுகளைக் கணக்கிடுவது வழக்கம். அதுபோலவே இன்றும் அவள் அவ்விடம் வந்து நின்று, அக்கோடுகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கூட்டிக் கூட்டிப் பார்த்தாள். பிறகு மேடையின்மேல் வந்து உட்கார்ந்து நாள்கள் பலவும் கழிந்ததை எண்ணி, தலைமகனைக் காணுதற்கு உள்ளம் விரைகின்றதனால், அவள் கண்ணீர் சிந்தி அழுகிறாள்.]

தலைமகள் : (சுவரை நோக்கி) அவர் பிரிந்துபோன நாள்கள் இதோ! சுவரில் இருக்கின்றன! ஐயோ! எத்தனை நாள்! இன்னும் எத்தனை நாளோ இதைத் தொட்டுத் தொட்டு எண்ணிக்கிடப்பது! இதுவரையும் எண்ணி எண்ணி, விரல்களும் தேய்ந்தன. அவர் வரும் வழியைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணிரண்டும் பூத்தும் போயின. இனிப் பார்க்கவும் முடியாது! விரல் தேய்ந்தும் கண் பூத்தும் பயன் என்ன? அவர் மட்டும் வரக்காணேம். அவரைக் காண இன்னும் எத்தனைநாள் ஆகுமோ?

(அழுகின்றாள்)

வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும் அவர்சென்ற
நாளொற்றித் தேய்ந்த விரல். 1266

தோழி: (தலைமகளுக்குப் பின்னே மறைந்து கேட்டிருந்தவள் முன்னே வந்து நின்று) அன்னாய் அல்லும் பகலும் அவரையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாய்! என்னடி! இப்படி இடைவிடாமல் நினைக்கின்றபடியால் உனக்கு ஆற்றாமை வளர்கின்றது; அழுகின்றாய். அன்னாய்! நீ சற்றே மறந்திருக்க வேண்டும்.

தலைமகள்: (தன்னுள்ளே) என் நோயை இவள் அறிவாளா? அறிந்தால், இரங்குவாள் (தோழியை நோக்கி) என் இலங்கிழையே! என்னை மறக்கவா சொல்கின்றாய்? அதுவும், இந்நாளிலா?—இன்றையோ நாளையோ இறக்கப் போகின்ற இந்நாளிலா? நன்றாய்ச் சொன்னாய்! இப்பொழுது யான் மறப்பேனானால், மறுபிறப்பிலும் இப்படியே—காதலர் பிரிந்து, அழகும் அழிந்து, கலனும் கழிந்து, துன்பப்பட வேண்டாமா? இறக்கின்ற காலத்து எண்ணம்போல மறுபிறப்பு வாய்க்குமே! இக்காலத்தில் இடைவிடாமல் அவரையே நினைந்திருந்தால் மறுமையில் அவரை இடைவிடாமல் கூடியிருந்து இன்பம் அடையலாம்! ஆகையால், யான் மறக்கமாட்டேன்.

இலங்கிழாய் இன்று மறப்பின்என் தோள்மேல்
கலங்கழியும் காரிகை நீத்து. 1262

தோழி: நீ மறக்காவிட்டால், உயிர் அழிந்துபோகும்.

தலைமகள்: (தலை அசைத்து) அழியாது அழியாது! அவர் வருவாரென்ற ஆசையால் இன்னும் சிலநாள் வாழும். ஆமாம்! இதுவரையும் நம்மைக் கூடி வாழ்வதே அவருக்கு இன்பமாய் இருந்தது; நாமே துணையாய் இருந்தோம். இன்றோ, கல்வியிலே ஆசை பிறந்தது; ஊக்கத்தையே துணையாகக் கொண்டார். ஆகையால் நம்மை இகழ்ந்து போயினார்.

இஃது எவ்வளவு காலம் நிற்கும்? நம்மை இகழ்ந்தது போலவே, கல்வியையும் ஊக்கத்தையும் இகழ்ந்து, இன்றொரு நாள், நம்மை நச்சி வாராரா? அப்படி வருவாரென்னும் ஆசையாலேதான் யான் உயிரோடு வாழ்கின்றேன். அந்த ஆசை இல்லையானால், இறந்துபடுவேனே!

உரன்நசைஇ உள்ளம் துணையாகச் சென்றார்
வரன்நசைஇ இன்னும் உளேன். 1263

தோழி: ஆ!

தலைமகள்: ஆமாம். இன்னும் பாரடி! முன்னேல்லாம் இன்பத்தையே நோக்கி நம்மோடு இசைந்திருந்தார். இன்று கல்வியை விரும்பிக் காதலை வெறுத்தார். நம்மைப் பிரிந்தும் போனார். நீங்கிய காமம் நாளை அவரைக் கூடாதா? அது கூடினால் நம்மை அவர் கூடாரா? கூடுவாரென்று நினைந்தே என் நெஞ்சு வருத்தம் ஒழிந்து வாழ்கின்றது. அந்த நினைவு இல்லையானால், நேற்றே இறந்து போயிருப்பேன்.

கூடிய காமம் பிரிந்தார் வரவுஉள்ளிக்
கோடுகொடு ஏறும்என் நெஞ்சு. 1264

தோழி: அன்னாய்! அவர் வருவது உண்மையென்று அறிந்தும் நீ ஏன் அழுகின்றாய்? உடம்பெல்லாம் தேமல் மூடிக்கொண்டது பார்!

தலைமகள்: ஏடி! இந்தப் பசப்பு அவர் வருவாரென்ற எண்ணத்தினால் நீங்காது! வருவாரென்று ஒருவர் சொல்லக் கேட்டாலும் நீங்காது! அவரை—என் காதலரை—என் கண்ணார யான் காணவேண்டும்! ஆமாம் அதுவே எனக்கு ஆசை; என் கண்ணாரக் கண்டபின் இந்தப் பசப்பெல்லாம் (தோளைச் சுட்டிக்காட்டி) தோளில் உள்ள பசப்பெல்லாம்—தொலைந்தே விடும்!

காண்கமன் கொண்கனைக் கண்ணாரக் கண்டபின்
நீங்கும்என் மென்தோள் பசப்பு. 1265

இத்தனை நாளும் வாராத கொழுநன் ஒருநாள் என்னிடம் வரவேண்டும்! அப்பொழுது எனக்குத் தொலையாத துயரத்தைச் செய்கின்ற இந்த நோயெல்லாம் எங்கே நிற்கும்? இனி வருவதாகிய நோய்களும் எங்கே நிற்கும்? நோய் முழுதும் ஒருங்கே அழிய, வாயும் மெய்யு மாகிய வாயில்கள் ஐந்தாலும் அவ்வமுதத்தை உண்ணக் கடவேன்! ஆமடி! அதுவே எனக்கு ஆசை.

வருகமன் கொண்கன் ஒருநாள் பருகுவன்
பைதல்நோய் எல்லாம் கெட. 1266

என் கண்ணாளர்—என் கண்போல் சிறந்த கண்ணாளர் வருவாரானால், புலக்கவும் புல்லவும் கலக்கவும் வேண்டு மென்று விரும்புகின்றேன்! ஆனால், அவரை என் கண் முன்னே கண்டபோது 'வரவு நீட்டித்தீ'ரென்று புலந்து கொள்வேனோ? அல்லது வந்தீரோ என்று புல்லிக் கொள்வேனோ! அல்லது சிலநேரம் பிணங்கியிருந்து பின்னே புல்லிக் கொள்வேனோ! அல்லது கலந்தே ஒழிவேனோ! யாது செய்வேனோ! ஒன்றும் தெரிந்திலேன்.

புலப்பேன்கொல் புல்லுவேன் கொல்லோ கலப்பேன்கொல்
கண்அன்ன கேளிர் வரின். 1267

க. அறப்பிரிவு : ஓதல்—டு

காட்சி : 5

களம் :—இல்லம்.

காலம் :—கூதிர்க்காலத்தில் ஒரு பகல்.

கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

[பிரிந்துபோன தலைமகன், தான்குறித்துச் சென்ற செயல்கள் எல்லாம் குறைவற முடியப்பெற்று, தலைமகளை நினைத்துத் தரியாமை வளர்ந்து, பரிந்த மனத்தோடு வந்து அவளைக் கூடினன். கூட, தலைமகளது ஆற்றுமையையும் அழுகையையும் தோழி அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லினள். அவனும் தலைமகள் உடல்மெலிந்தும், மேனி பசந்தும், அழகு அழிந்தும் இருப்பதை நோக்கி அவளிடம் வேட்கை மிகுந்தான். அம் மிகுதியினால் அவளைப் பன்னுளும் பாராட்டத் தலைப்பட்டான். அதுகண்ட தலைமகள் "என்னே! என்றும் இல்லாத தலையளியை என் காதலர் இன்று செய்கின்றார்! இவர் எண்ணம் என்னவோ! பின்னும் ஒரு முறை பிரிவு நேருமோ? அன்றி வேறு யாதாமோ?" என்று எண்ணி அஞ்சினள். அவ்வச்சத்தைத் தலைமகன் அவள் குறிப்பால் அறிந்து தெளிவிக்கின்றான்.]

தலைமகன் : (தலைமகளை நோக்கி) மடவாய்! நீ நாணமுடைய நல்லாள். அதனால் அடக்குகின்றாய். எனக்குச் சொல்லாமலும் மறைக்கின்றாய். உன் மையுண்ட கண்களும் அவ்வாறு அடக்குமோ? மறைக்க முடியுமோ? அவை ஏதோ ஒன்றைத் தெரிவிக்கின்றன! அவை தெரிவிக்கின்றதை நீயே தெளிவாகச் சொல்லக்கூடாதா?

[தலைமகள் பேசாமல் நாணத்தோடு தலை குனிகின்றாள்.]

கரப்பினும் கைஇகந்து ஒல்லாநின் உண்கண்
உரைக்கல் உறுவதொன்று உண்டு.

(தோழியை நோக்கி) நங்காய்! உன் தோழி, இவளுக்கும் பெண்களுக் குரிய அழகும் குணமும் அமைந்திருக்கின்றன. இவள் என் கண் நிறைந்த அழகையும் உடையாள். வேய் போலும் தோளையும் உடையாள். பேதைமையும் உடையாள். பெண்பாலாரிடம் நிறைந்துள்ள குணம் மடமையே அன்றோ? அதுமட்டும் இவளிடம் அளவுக்கு மிஞ்சி மிகுந்திருப்பதைக் கண்டாயா?

கண்ணிறைந்த காரிகைக் காம்பேர்தோள் பேதைக்குப்
பெண்ணிறைந்த நீர்மை பெரிது. 1272

பளிங்குமணி கோத்த நூலைப் பார்த்திருக்கிறாயா? நூலானது மணியினுள்ளே கிடந்தும் வெளியே விளங்கும். நூல் வேறு, மணி வேறாயினும் ஒன்றுபோலத் தோன்றும். அவ் வகையாகவே, இவளுக்குக் கூட்டத்தினாலாகிய அழகு உண்டு; அந்த அழகினுள்ளே விளங்குகின்ற ஒரு குறிப்பும் உண்டு. அந்த அழகும் குறிப்பும் உடன் பிறவாதிருந்தும் உடன்பிறந்தன போலத் தோன்றும். அக் குறிப்புக்கு யான் பொருள் தெரியேன். நீயே தெரிந்து சொல்லவேண்டும்.

மணியில் திகழ்தரு நூல்போல் மடந்தை
அணியில் திகழ்வதொன்று உண்டு. 1273

நங்காய்! இன்னும் கேள்! முகையினது மூகிழ்ப்பினுள்ளே உளதாகிய நாற்றம் புறத்தே தோன்றாது. அவ்வாறே இவளிடத்தே உளதாகிய குறிப்பும் இன்ப நகையின் முகிழ்ப்பினுள்ளே உள்ளது. அது வெளியே விளங்கித் தோன்ற இல்லை. அது யாது தெரியுமா?

முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன்று உண்டு. 1274

உன் தோழி என்னிடம் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டாள்—நான் பிரிவேன் என்று எண்ணினாள்—அதை மனத்திலே வைத்து என்னை இவ்வளவும் செய்தாள். அவள் மறைத்தாலும் யான் அதை அறியேனா? நானும் உடன் போக எண்ணினாள்—அந்தக் குறிப்புக்கு ஒரு மருந்தும் உண்டு இனி யான் பிரியேனென்பதை நீ அறிவாயே! ஆகையால் நீ அதை இவளுக்குத் தெரிவித்து இவள் ஐயத்தைத் தெளிவிக்க வேண்டும். அப்போது இவள் துயர் தீரும்!

> செறிதொடி செய்திறந்த கள்ளம் உறுதுயர்
> தீர்க்கும் மருந்தொன்று உடைத்து. 1275

[இவ்வாறு தலைமகளது ஐயத்தைத் தோழியைக் கொண்டு தெளிவித்தான். தலைமகளும் நன்கு தெளிந்தாள். பின்னர்த் தலைமக்கள் இருவரும் உடன் உறைந்து இல்லறம் நடத்துகின்றனர்.]

---

௨. அறப்பிரிவு: காவல்—௧

காட்சி : 6

களம் :—*தலைமகன் இல்லம்.*
காலம் :—*வேனிற் காலத்தில் ஒரு பகல்.*
கூத்தர் :—*தலைமகள், தோழி.*

[தலைமகன் நாட்டிலே பகைவரும் கள்ளரும் புகுந்து பல துன்பம் செய்தனர். காட்டகத்து வாழும் உயிர்ச்சாதிகளும் ஒன்று பலவாகப் பல்கி ஒன்றை ஒன்று நலிந்து மக்களுக்கும் கேடு விளைத்தன. நாட்டிலே உள்ள எளியரும், கிழவரும் பிணியாளரும், தங்கள் குறையும் முறையும் கூறிக்கொள்ளத் தலைமகன் வரவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தனர். இவற்றையெல்லாம் ஒற்றரால் உணர்ந்த தலைமகன், தலைமகளைப் பிரிந்துபோய் நாடுகாக்க வேண்டுமென்று மனம் எழுந்தான். எழுந்தும், தன் பிரிவைத் தலைமகளுக்காவது தோழிக்காவது உணர்த்தினால், தன்னை அவர் செல்ல வொட்டார் என்று எண்ணி, அவருக்குச் சொல்லாமலே செல்லத் துணிந்தான். துணிந்தவன், தலைமகளுக்குத் தலையளியும் பாராட்டும் வழக்கம் போலச் செய்யாமல், புதிது புதிதாகச் செய்வானாயினான். அவள் உச்சியும் தோளும் தடவினான்; வளையும் அணியும் திருத்தினான்; அவளை உற்றுநோக்கி, தன்னை அவள் காணாமல் மறைத்துப் பெருமூச்சு எறிந்தான்; அவள் அழகையும் குணத்தையும் அளவின்றிப் புகழ்ந்தான். இவ்வாறு தலைமகன் செய்கை வேறுபட்டபடியால் 'பிரிவு நேரும்' என்று உணர்ந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுகின்றாள்.]

தலைமகள் : அடி! இவர் கூட்டத்திலே எனக்கு இன்பமே இல்லை. அச்சமே நிறைந்துள்ளது. ஏனென்றால், இவர் நம்மைப் பிரியப்போகிறார். ஆம். முன்னே, மாலையும் தழையும் ஏந்திக்கொண்டு நம்மிடம் வருவாரே, அன்று, இவர்

பார்வைமட்டுமே எவ்வளவு இன்பமாயிருந்தது—கூட்டத்தின் குறிப்பைக் காட்டியபடியால், அந்தப் பார்வை நமக்கு இன்பம் தந்தது! இன்று, பிரிவின் குறிப்பைக் காட்டுகின்ற படியால், இவர் நம்மைக் கூடியிருக்கும் கூட்டமும் துன்பம் செய்கின்றது.

> இன்கண் உடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும்
> புன்கண் உடைத்தால் புணர்வு. 1152

தோழி : இவர் செய்கையில் பிரியுங்குறிப்பு ஒன்றையும் காணோமே.

தலைமகன் : காணோமா ? — என்னைப் புகழ்கின்றார் ; போற்றுகின்றார் ; பாராட்டுகின்றார். இவையெல்லாம் உண்மைதான். இதனாலேயே 'நம்மிடம் அன்புடையவர் இவர்' என்று நாம் நம்பமுடியுமா? பிரியேனென்று நமக்குச் சொல்லியிருந்தார். பிரிந்தால் நாம் பொறுக்க மாட்டோம் என்றும் தெரிந்திருந்தார். எல்லாவற்றையும் மறந்து முன்னொரு தரம் நம்மைப் பிரிந்துபோக இல்லையா? ஆகையால் இவர் சொல்லையும் செய்கையையும் பார்த்து அன்புடையவரென்று தெளியலாமா ?

> அரிதரோ தேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும்
> பிரிவுஓர் இடத்துஉண்மை யான். 1153

தோழி : இவர் சொல்லை நம்பியது நம்முடைய குற்றம். இனி...

தலைமகன் : நம்முடைய குற்றமா அது?—என்னை முதல் எதிர்ப்பட்டபோது, 'உன்னை ஒருகாலும் பிரியேன்; நீ சற்றும் அஞ்சாதே' என்று பலவகையாகப் பாராட்டிப் பேசினார். பின்பு, சொன்ன சொல்லைத் தாமே மறந்து பிரிந்து போயினார். சொல் ஒன்றும், செய்கை வேறுமாக இவர்

நடந்தது என்னுடைய குற்றமா? இவர் உரைத்த சொல்லை உண்மை என்று தெளிந்திருந்தேன்; அதுவும் குற்றமாகுமோ?

அளித்துஅஞ்சல் என்றவர் நீப்பின் தெளித்தசொல்
தேறியார்க்கு உண்டோ தவறு. 1154

தோழி: இல்லையா?

தலைமகள்: அப்படியே இருக்கட்டும். அதைப்பற்றி என்ன? எனக்கு ஓர் உதவி செய்வாயா? ஏடி! என் உயிரைச் செல்லாமல் காக்க வேண்டுமானால் அந்த உயிரை ஆளுதற்கு அமைந்தவரையும் என்னை விட்டு நீங்காமல் நிறுத்திவிடு. இதுவே நீ செய்ய வேண்டியது. என் உயிரை ஆளுதற்கு அமைந்தவர் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமே! இவர் நம்மைப் பிரிந்துபோகவே எண்ணி இருக்கிறார். தம்மைத் தடுப்பார் ஒருவரும் இல்லாமல் இவர் என்னை நீங்கிப் போவாரானால், இவரால் ஆளப்பட்ட என் உயிரும் நீங்கிப்போகும். நீங்கிப் போனால், பின்பு இவரைக் கூடுதல் எனக்கு அரிதாகும். ஆகையால், தோழி! இவர் நீங்காமல் நிறுத்துவாயா?

ஓம்பின் அமைந்தார் பிரிவுஓம்பல் மற்றவர்
நீங்கின் அரிதால் புணர்வு. 1155

(தோழி பெயர்கின்றாள்.)

உ. அறப்பிரிவு: காவல்—உ

காட்சி : 7

களம் :—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு பொழில்.
காலம் :—வேனிற்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[தலைமகனைப் பிரிந்து செல்லாமல் தடுப்பதற்காகத் தோழி சென்றாள். சென்று, அவனைக் காணுமுன்னமே அவன் பிரிந்து போயினான். அவன் பிரிவை ஆற்றமாட்டாத தலைமகள் அதிகமாக வருந்தியிருந்தாள்........ஒருநாள் அவள், அவனோடு பலநாளும் திரிந்து பழகிய இடத்திலே வந்து உட்கார்ந்தாள். அப்பொழுது அவளுக்குப் பழைய நினைவெல்லாம் வந்தன; வரவே, தன் கன்னத்திலே கையை ஊன்றிக்கொண்டு மனம் கலங்கி அழுகின்றாள். தோழி அவள் அருகே சென்று நின்று ஆற்றுவிக்கின்றாள்.]

தோழி : காதலர் நம்மைப் பிரிந்துபோக இல்லை தோழி நீ ஏன் இப்படி வருந்துகின்றாய்? இன்னும் அவர் நமது நாட்டிலேயே இருக்கின்றார். இன்றையே நம்மிடம் வருவார். அவர் வரும் வரையும் நீ ஆற்ற வேண்டாமா?

தலைமகள் : அவர்—நம்மை நெஞ்சால் விழைந்த காதலர் முன்னமே பிரிந்து போயினார். அதை நான் அறியேனா? நீ ஏன் மறைக்கின்றாய்? ஆனால், அவர் எனக்குச் சொன்ன சொல்லெல்லாம் இவ்விடத்தே (மார்பிலே கையை வைத்து) உள்ளன! என்னைவிட்டுப் பிரியவே இல்லை. அது பிரியாமல் இருந்தும் பயன் என்ன? என்னைமட்டுமே அஃது ஆற்றுவிக்கின்றது. ஆம்! நான் ஆற்றியே இருக்கின்றேன்—இந்தக் கண்களை அந்தச் சொல் ஆற்றுவிக்க முடிய இல்லையே! இவை — என் கண்கள் — அவரையே காண விரும்புகின்றனவே! என்ன செய்வேன், அடி!

பேணாது பெட்டார் உளர்மன்னோ மற்றவர்க்
காணாது அமைவில கண். 1178

[இவ்வாறு வருந்தக் கேட்ட தோழி, "ஐயோ! இவள் ஆற்றமுடியாமல் அல்லற்படுகின்றாள்! பாவம்!" என்று தலைமகளைப் பெரிதும் பரிவோடு பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றாள்]

தலைமகள்: *(தோழி கவலையைக் கண்டு) ஏடி! நீ எனக்காகக் கவலைப்பட வேண்டாம். என் பசலையைப் பார்த்து, 'இவள் ஆற்ற மாட்டாள்' என்று எண்ணாதே! நான் ஆற்றியே இருக்கிறேன். ஆயினும், இந்தப் பசலை மட்டும் என் மேனியை மேல்கொண்டு செலுத்துகின்றது. அஃது ஏன் தெரியுமே? 'என்னை உண்டாக்கினவர் அவர்' என்னும் உரிமையினால் ஊர்கின்றது. இதன் செருக்குக்கு என்ன செய்வேன்?*

அவர்தந்தார் என்னும் தகையால் இவர்தந்துஎன்
மேனிமேல் ஊரும் பசப்பு. 1182

தோழி: *அன்னாய்! அவர் இன்னும் இந்த நாட்டை விட்டுப் போக இல்லை. நம்மைப் பிரிந்து அணிமையிலே இருக்கின்றார்; இருந்தும் நீ ஆற்ற இல்லையே. பசலை படர்கின்றதை...*

தலைமகள்: *ஆ! இந்தப் பசலையா? அவர் போனார் என்றால், 'இதோ! வந்தேன்' என்னுமே! பகல் கழியும் போதே இரவும், இரவு கழியும் போதே பகலும் தொடர்ந்துவர இல்லையா? அதுபோல அல்லவோ என் பசலை? அவர் அங்கே அகலுகின்றார் என்றால் இஃது என் மேனி முழுதும் மூடிக் கொள்ளுமே! இதன் குணம் உனக்குத் தெரியாதா?*

உவக்காண்எம் காதலர் செல்வார் இவக்காண்என்
மேனி பசப்பூர் வது. 1185

முன்பு—கொழுநர் உடன் இருந்த காலத்தும்—அவர் என்னை முயங்காமல் சற்றே விலகினவுடன் இஃது என்னை நெருங்கிவிடும். அவர் பிரிந்துள்ள இந்தக் காலத்தில் இதன் கொடுமையைக் கேட்க வேண்டுமா? 'விளக்கு மெலியுமா மெலியுமா?' என்று பார்த்திருந்து சமயம் வந்ததும் கவிழ்ந்து கொள்கிறதே, அந்த இருளும் இந்தப் பசலையும் ஒன்று தானே? இதன் குணமும் அதன் குணமும் வேறில்லையே?

விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல் கொண்கன்
முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு. 1186

கேளடி! முன்னொருநாள் காதலரை நெடுநேரம் புல்லிக் கிடந்தேன். பின்பு, என்னையும் அறியாமலே சற்றே விலகினேன். ஆ! விலகின நேரத்திலே இஃது என் மேனி முழுதும் அப்படியே கப்பிக்கொண்டது. எவ்வளவு தெரியுமா? அள்ளிக்கொள்ளலாம்! அவ்வளவு நெருங்கி யிருந்தது. விலகினமட்டிலே அப்படி ஆயிற்றே! அவரை விட்டுப் பிரிந்த இப்பொழுது சொல்லவேண்டுமா?

புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில்
அள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு. 1187

உ. அறப்பிரிவு: காவல்—உ

காட்சி: 8

களம் :—தலைமகன் இல்லைச் சார்ந்த ஒரு கானல்.

காலம் :—வேனிற்காலத்தில் ஒரு மாலை.

கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[தன்னுடைய நாட்டைக் காவல் செய்தல் காரணமாகத் தலைமகன் பிரிந்தான்; ஆகையால், தான் மேற்கொண்ட செயலை முடிக்கும் வரையும், அவன் மனம் அதனிடத்தே சென்றது. செல்லவே, தலைமகளைப் பிரிந்து தனிமைப் பட்டும், அவன் கவலையின்றி இருந்தான். தலைமகளோ, அப்படியின்றி அவன் பிரிவையே பலகாலும் எண்ணி எண்ணி ஏங்கினள். ஆகையால், மேனி எல்லாம் பசலை ஆகி, நெஞ்சம் எல்லாம் புண்ணாயினள்......ஒருநாள் தனிமையா யிருக்கின்ற துன்பம் தனக்கு மிகுந்திருப்பதை நினைத்துக் கொண்டு மணல் மேட்டில் உட்கார்ந்திருக்கின்றாள். தோழி, அவள் துயரத்தை ஒழிக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லு கின்றாள்.]

தோழி: அன்னாய்! அங்கே நம் காதலர் எப்படி இருக்கின்றாரோ?—உன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக வருந்திக் கொண்டே இருப்பார். ஆம்! உன்னைக் காதலித்த அவருக்கு உன் பிரிவு பொறுக்க முடியுமா? நாளையே உன்னிடம் வருவார். அப்பொழுது அவரோடு இருந்து நீ பேரின்பம் உண்ணுவாய்!

தலைமகள்: (தலையை நிமிர்த்தித் தோழியை நோக்கி) பேரின்பமா? ஏடி! அந்தக் கனி நமக்கும் கிடைக்குமா? மனளரை மகளிர் விழையவேண்டும். விழையப்பட்ட மனளரும் மகளிரை விழையவேண்டும். இப்படி விழை

வதற்கு, முன்னே செய்த நல்வினையும் இருக்கவேண்டும். நல்வினையும் இருந்து ஒருவரை ஒருவர் விழையவும் பெற்ற காதலருக்கே அந்த இன்பக்கனி எளிதிலே உண்ண முடியும். நாமோ, காதலர் பிரிந்தும், பின் கூடப் பெறுதும் இருக்கின்றோம். நமக்கும் அது தடையின்றிக் கிடைக்குமா?

தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே
காமத்துக் காழ்இல் கனி. 1191

மணாளரை இன்றி வாழாத மகளிருக்கு, அம் மகளிரை இன்றி வாழாத மணாளர், அறம் நோக்கிப் பிரிந்தாலும் அளவறிந்து வந்து அன்பு செய்வார். அந்த அன்புதான் நீ சொல்லும் இன்பமாகும்! அந்த இன்பமே, வானத்தையே வாழும் உயிருக்கு அவ் வானம் அளவறிந்து மழை பெய்வது போலாம்! நம்மைக் காதலர் விழையவும் இல்லை; அன்பும் இல்லை; இன்பமும் இல்லை. மழை வறந்து வாடும் பயிரானோம்!

வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால் வீழ்வார்க்கு
வீழ்வார் அளிக்கும் அளி. 1192

ஆ! நமக்கும் இன்பமா? தாம் காதலித்த கணவரால் காதலிக்கப்பட்ட மகளிர்க்கே அஃது உண்டு! அவரே, காதலர் பிரிந்தாலும் 'நம்மை நினைத்து நாளையே வருவார்; வந்தால் நாம் இன்பம் உண்டு வாழலாம்' என்று செருக்கியிருப்பார். அந்தச் செருக்கும் அவருக்கே செல்லும்! நமக்கு ஏது? காதலரால் காதலிக்கப்படாத நமக்கு ஏது?

வீழுநர் வீழப் படுவார்க்கு அமையுமே
வாழுநம் என்னும் செருக்கு. 1193

தோழி! இதோ பார்த்தாயா? என்ன புதுமை! எனக்குத் தும்மல் வருவதுபோல இருந்தது; வராமலே அடங்கி

விட்டதே! ஆ! அவர் என்னை நினைப்பதுபோல நினைந்து உடனே நினையாமலே ஒழிந்தாரோ? அல்லாவிட்டால் எனக்குத் தும்மல் அரும்பி இருக்குமா? தூரத்தில் உள்ள உறவினர் யாராவது நினையாமலும் தும்மல் தோன்றுமா?

நினைப்பவர் போன்று நினையார்கொல் தும்மல்
சினைப்பது போன்று கெடும். 1203

அடி! என்னுடைய நெஞ்சத்திலே அவர் எப்போதும் அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும்—குடிகொண்டிருக்கின்றாரே! இப்படியே அவருடைய நெஞ்சத்திலே நாமும் குடிகொண்டிருக்கிறோமா? இருப்போமானால் அவர் நம்மை நினைத்து ஏன் வரவில்லை? ஒருகால் அவர் எடுத்துப்போன செயல் இன்னும் முடியாமல் இருக்கலாம். ஏன்! அது முடிந்தும், அவர் நெஞ்சத்திலே நாம் இல்லையானால் எப்படி வருவார்?

யாமும் உளேம்கொல் அவர்நெஞ்சத்து எம்நெஞ்சத்து
ஓஒ உளரே அவர். 1204

தோழி! இஃது என்ன நாணமற்ற செய்கை! தம்முடைய நெஞ்சத்திலே நாம் செல்லாமலும் தங்காமலும் செய்து கொண்டாரே. அப்படி நம்மைத் தடுத்துக்கொண்டவர் நம்முடைய நெஞ்சிலே மட்டும் நீங்காமல் வரலாமா? ஒருவரை நம்மிடம் வர வொட்டோமாம்; அவரிடம் நாம் மட்டும் அடுத்தடுத்துச் செல்வோமாம். நன்றாய் இல்லையா இந்தச் செய்கை? அவருக்கு நாணம் என்பது இல்லையா?

தம்நெஞ்சத்து எம்மைக் கடிகொண்டார் நாணார்கொல்
எம்நெஞ்சத்து ஓவா வரல். 1205

உ. அறப்பிரிவு : காவல்—ரு

காட்சி : 9

களம் :—*தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு கானல்.*
காலம் :—*வேனிற்காலத்தில் ஒரு பகல்.*
கூத்தர் :—*தலைமகள்.*

[தலைமகனுடைய பிரிவைப் பற்றியும் தன்னுடைய தனிமையைப் பற்றியும் பலகாலும் வருத்தப்பட்ட தலைமகள், முன் அவனோடு கூடியிருந்த காலத்தில் தான் உண்ட இன்பத்தை எல்லாம் நினைந்துகொண்டே ஓர் இரவு முழுவதும் உறங்காளாயினள். அவ்வாறு புலம்பியவளுக்கு ஆற்றாமையே வளர்ந்தது; பற்றுக்கோடு ஒன்றும் உற்றதில்லை. பின்பு விடியல் வந்தது. தான் உண்ட இன்பத்தை எல்லாம் உடன் இருந்து உண்டது நெஞ்சமே ஆகையால், அந்த நெஞ்சத்தையே தனக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கண்டாள். கண்டு, அதனுடன் சில சொல்லுகின்றாள்.]

தலைமகள் : *என் நெஞ்சே! பாழும் நெஞ்சே! அவரிடம் நீ செல்லவும் மாட்டாய்; அவர் நம்மேல் அன்பிலர் என்று அறியவும் மாட்டாய். நம்மேல் அன்புடையரானால், நம்மை நினைவாரே! நினையாத படியால் அன்பிலர் என்று அறிய வேண்டாமா? 'வருவார், வருவார்' என்று வழி பார்த்து வருந்துகின்றாயே! இஃது உனக்கு என்ன மடமை?*

காதல் அவர்இலர் ஆகநீ நோவது
பேதைமை வாழிஎன் நெஞ்சு. 1242

நெஞ்சே! நீ ஏன் வருந்துகின்றாய்? நம்மைப் பிரிந்து போனார்; துன்பமும் செய்தார்; அவர் நம்மிடம் அன்புடையரா? நமக்கு இரங்கித் தாமாக வருவாரா? அஃது

இல்லை. நீயே அவரிடம் செல்லவாவது வேண்டும், அல்லது இங்கே இறந்துபடவாவது வேண்டும். இரண்டும் செய்யாமல் நீ வீணே வருந்துகின்றதனால் பயன் என்ன?

இருந்துஉள்ளி என்பரிதல் நெஞ்சே பரிந்துஉள்ளல்
பைதல்நோய் செய்தார்கண் இல். 1243

நெஞ்சே! நீ அவரிடம் செல்லும்போது இந்தக் கண்களையும் அழைத்துக்கொண்டு போ. இப்பொழுதே, இவை அவரைக் காண விரைகின்றன. 'நீ காட்டு, காட்டு' என்று என்னை நலிகின்றன. இவற்றை இங்கேவிட்டு நீ மட்டும் செல்வாயானால், ஆ! அவரைக் காணவேண்டி என்னைத் தின்றுவிடும்.

கண்ணும் கொளச்சேறி நெஞ்சே இவைஎன்னைத்
தின்னும் அவர்க்காணல் உற்று. 1244

நெஞ்சே! நாம் அவரிடம் செல்லவேண்டும். ஆம்! அதுவே நமக்குத் தகும். நாம் அவரை விழைகின்றோம்; நம்மை அவர் விழைவதில்லை; ஆயினும், அவரை 'வெறுத்தார்' என்று கருதிப் பிணங்கலாமா? பிணங்கிக் கைவிடலாமா? கைவிட்டிருக்கும் வலியும் நமக்கு உண்டா? இல்லையே. ஆகையால் நாம் அவரிடம் செல்லவே தகும்!

செற்றார் எனக்கை விடல்உண்டோ நெஞ்சேயாம்
உற்றால் உறாஅ தவர். 1245

(தலைமகன் கொடுமையை நினைந்து, அவனிடம் செல்லுதற்கு உடன்படாத நெஞ்சை நோக்கி) என் நெஞ்சே! அவரை நீ ஏன் பொய்யாகக் காய்கின்றாய்? நிலையின்றி வெறுக்கின்றாய்? இந்த வெறுப்பினால் உனக்கு என்ன வரும்?—சில வேளை அவரோடு நான் பிணங்கிக் கொள்வேன்.

அப்போதே அவர் கலவியின்பத்தைக் காட்டி, அதனால் மயக்கி, என் புலவிக் குறிப்பினை ஒழிப்பார். அவ்வளவு வல்லவரிடத்தே நீ என்ன செய்ய முடியும்? அவரை நீ நேரிலே கண்டுவிட்டால், பொய்யாகவாவது ஒரு தரம் புலக்கவும் மாட்டாய்! அது மாட்டாத நீ, அவரைக் காணாதபோது, 'கொடியவர்' என்று ஏன் வெறுக்கின்றாய்? இந்த வெறுப்பினால் பயன் இல்லை. அவரிடம் செல்லவே துணி.

கலந்துணர்த்தும் காதலர்க் கண்டாற் புலந்துணராய்
பொய்க்காய்வு காய்திஎன் நெஞ்சு. 1246

(தலைமகனிடம் செல்லவொட்டாதபடி தன்னை நாணம் தடுக்கின்றபடியால்) நல்ல நெஞ்சே! உனக்கு நாணமும் உண்டு: அவர்மேல் வேட்கையும் உண்டு. இவை இரண்டும் என் பெண்மையை நிலைபெறுத்தும் நல்லனவே! ஆயினும், ஒன்றுக்கு ஒன்று பகையானது. இவற்றை நீ தாங்கினாலும் நான் தாங்க முடியாது. நாணத்தை விடமாட்டாயானால் வேட்கையை விடு; வேட்கையை விடமாட்டாயானால், நாணத்தை விடு. இரண்டையும் பொறுக்க எனக்கு ஆகாது.

காமம் விடுஒன்றோ நாண்விடு நல்நெஞ்சே
யானோ பொறேன்இவ் விரண்டு. 1247

நெஞ்சே! நீ வெறும் பேதை! உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! 'அவர் இவ்வாற்றாமையை அறியார்; அறியாமையால் நொந்து வந்து பாராட்டாமல் போயினார்; அவருக்கு அறிவிக்கவேண்டும்' என்று எண்ணி, நம்மைப் பிரிந்து போனவர் பின்னே ஏங்கிச் செல்கின்றாயே! இஃது என்ன அறிவு? நம்முடைய ஆற்றாமையை அவர் கண்ணாரக் கண்டும் இரக்கப்படாமல் பிரிந்துபோயினார்; நீ சொல்லக் கேட்ட அளவிலே இரக்கப்பட்டுத் திரும்பி வந்து விடுவாரோ?

பரிந்துஅவர் நல்கார்என்று ஏங்கிப் பிரிந்தவர்
பின்செல்வாய் பேதைஎன் நெஞ்சு. 1248

என் நெஞ்சே! இஃது என்ன வியப்பு? காதலர் உன்னுள்ளே இருக்கின்றார். முன்னெல்லாம் நீயும் அறிவாய். அறிந்திருந்தும், இப்பொழுது புறத்திலே தேடித் திரிகின்றாயே. யாரிடத்தே செல்கின்றாய்? இஃது எனக்குச் சிரிப்பாயிருக்கின்றது.

உள்ளத்தார் காத லவர்ஆக உள்ளிநீ
யாருழைச் சேறிஎன் நெஞ்சு. 1249

அவரோ நம்மைக் கூடாதபடி துறந்து போயினார். நாமோ அவரை மறக்கமாட்டாமல் மனத்திலே வைத்திருக்கின்றோம். இதனாலே நாம் பெறுவது என்ன? முன்னமே மாமை முதலிய மேனி அழகெல்லாம் அழிந்தோம். இப்பொழுது உள்ளத்திலே மிகுந்து கிடக்கின்ற நிறை முதலிய அழகையும் இழப்போம். ஆகையால் என் நெஞ்சே! அவரை மறந்து ஆற்றியிருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தாலே நாம் உயிர் வாழலாம்.

துன்னாத் துறந்தாரை நெஞ்சத்து உடையேமா
இன்னும் இழத்தும் கவின். 1250

௬. அறப்பிரிவு: பகைதணிவினை (அல்லது) தூது—௧

காட்சி : 10

களம் :—தலைமகன் இல்லம்.
காலம் :—கார்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி, தலைமகள்.

[தலைமகனுக்கு நண்பராகிய வேந்தர் இருவர், ஒருவரை ஒருவர் பகைத்து, போர் புரிவதற்கு நாள்கோலி இருந்தனர். அதை அறிந்த தலைமகன் 'ஐயோ! இவ்விருவரும் சண்டை செய்யத் தொடங்கினால் எத்தனை உயிர்ச்சாதி சாகும்! எத்தனை ஆள அழிவர்! இவ்வகைக் கேடு வாராதபடி நான தடுப்பேன்! என நண்பரை நான நேரேசென்று இரந்து கேட்டுக் கொண்டால், தமது பகை ஒழிந்து உறவாக மாட்டாரோ?' என்று ஆராய்ந்து, அவ்வரசர் பகையைத் தணிப்பதற்காக, தலைமகளைப் பிரிந்துபோகத் துணிந்திருந்தான். அதனை அவன் குளிர்ந்த சொல்லாலும் பணிந்த செயலாலும் கண்டறிந்த தலைமகள் துன்பம் அடைந்து மனம் கலங்கினாள். அக் கலக்கத்தைக் கண்ட தலைமகன், தான பிரியும் குறிப்பினன் அல்லன் என்று தலைமகளுக்கு உணர்த்தித் தெளிவிக்கும்படி தோழியை அனுப்புகின்றான்.]

தலைமகள் : (தன்னிடம் வந்து நின்ற தோழியை நோக்கி) ஏடி! என் கண் துடைக்க வந்தாயா, அல்லது முகம் துடைக்கவா?—'காதலர் வந்து சேர்ந்தார்; நம்மைத் தேற்றிக் கலந்தும் இருக்கின்றார், இனித்துன்பம் ஏது? மகிழ்ந்தே இருக்கலாம்' என்று எண்ணுகின்றாய். இவர் கூட்டத்திலே உள்ளது யாதென்று நீ தெரிய இல்லையே? நான் சொல்லட்டுமா? இன்னொரு முறை இவர் பிரிவார்; அதனால் நாம் துன்பம் அடைவோம். அதை அரிதாக ஆற்றியும் இருப்போம். இவர் அன்பில்லாமையை நினைவோம்—இவ்வளவையும் இவர் கூடியிருக்கின்ற கூட்டமே தெரிவிக்கின்றதே! இவர் நம்மை ஆற்றியும் போற்றியும் செய்கின்ற அன்

பெல்லாம் முடிவிலே கொடுமையை விளக்கும். இவர் காட்டுகின்ற அன்பு பிரிவதற்கே அடையாளம் இல்லையா?

> பெரிதாற்றிப் பெட்பக் கலத்தல் அரிதாற்றி
> அன்பின்மை சூழ்வது உடைத்து. 1276

அம்மா! இவை என் வளையல்கள்—எவ்வளவு உணர்வுடையன கண்டாயா? அடி! நம் காதலர் பிரிந்ததை—நம்மை உடம்பால் கூடியிருந்தே உள்ளத்தால் பிரிந்ததை—நமக்கு முன்னே தெரிந்துகொண்டதே! இவர் பிரிய எண்ணினார்; அதைக் குறிப்பால் அறிந்தேன்; நான் தெளிவாக உணர்வதற்கு முன்னமே என் தோள் மெலிந்தது; உடனே வளையும் கழன்றது! இதோ! கண்டாயா?

> தண்ணம் துறைவன் தணந்தமை நம்மினும்
> முன்னம் உணர்ந்த வளை. 1277

ஏடி! நேற்றே என் காதலர் பிரிந்து போயினார். ஆம். நேற்றுத்தான். ஆனால், அந்தப் பிரிவுக்கு என் மேனி பசந்து எத்தனை நாள் ஆயின தெரியுமா? ஏழு நாள்!— ஏழு நாளைக்கு முன்னே இவர் அன்பிலே எனக்கு ஐயம் தட்டியது! அப்பொழுதே என் மேனி பசந்தது, அன்று முதல் நேற்று வரையும் ஐயத்திலே இருந்தேன். இவர் பிரியக் கருதியிருப்பதை நேற்றே நான் துணிந்தேன். ஆகையால், இவர் நேற்றுப் பிரிந்த பிரிவுக்கு ஏழுநாளைக்கு முன்னே என் மேனி பசந்தது; இல்லையா?

> நெருநற்றுச் சென்றார்எம் காதலர் யாமும்
> எழுநாளேம் மேனி பசந்து. 1278

[தலைமகனுடைய பிரிதற் குறிப்பைத் தலைமகள் நன்றாக அறிந்திருக்கின்றாளென்று தெரிந்துகொண்ட தோழி அவனிடம் திரும்பிச் சென்று, அவனைத் தனிமையில் கண்டு சொல்லுகின்றாள்.]

தோழி: மன்னவ! நீர் சொல்லியபடியே என் தோழியிடம் சென்று அவள் கலக்கத்தை ஒழிக்கப் பலவாறு பேசினேன்.

என் பேச்சை அவள் கேட்கவே இல்லை. ஆனால், ஒரு குறிப்பு செய்தாள். தன்னுடைய தொடியையும் தோளையும் அடியையும் நோக்கினாள்—கண்டீரா? 'வளையலே! அவர் பிரிய நான் மட்டும் இவ்விடமே இருப்பேனானால் நீங்கள் நிற்பீர்களோ? என்று முன்னே தொடியை நோக்கினாள். 'தோள்களே! வளையல் கழலும்படி நீங்கள் மெலிந்து போவீர்களே!' என்று பின்பு தோளை நோக்கினாள். 'அடிகளே! தோள் மெலியாமலும் தொடி கழலாமலும் நீங்கள் அவர் உள்ள நாட்டுக்கு நடந்து சென்று காக்கவேண்டும்' என்று முடிவில் அடியை நோக்கினாள். ஐய! இந்தக் குறிப்புக்குப் பொருள் உடன்போக்கே அல்லவா?

தொடிநோக்கி மென்தோளும் நோக்கி அடிநோக்கி
அஃதாண்டு அவள்செய் தது. 1279

தலைமகன்: ஆமாம், ஆ! உன் தோழியைப் புகழ எனக்குத் தெரிய இல்லை. நங்காய்! இவளே, நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணமும் அமைந்த பெண்கள் நாயகம்! தனக்கு உள்ள பெண்மை மேலும் ஒரு பெண்மை உடையவள் இவள்! எப்படித் தெரியுமா? நீயோ இவள் உயிர்த்தோழி. இருந்தும், தன் காதல் நோயை உனக்கும் வாயால் சொல்ல இல்லை. கண்ணால் சொல்லவும் இல்லை. உன்னை இது தீர்க்கவேண்டும்' என்று இரக்கவும் இல்லை, உடன்போகக் கருதினாள். அதற்கு உதவியாகும்படி தன் அடியையே வேண்டுகின்றாள்? இப்படித் தன் அடியை வேண்டுவதும் வாயினால் செய்ய இல்லையே! கண்ணினால் அல்லவோ குறிப்பாக வேண்டுகின்றாள்? இவள் பெருங் குணத்தின் அருமையைக் கண்டாயா?

பெண்ணினால் பெண்மை உடைத்தென்ப கண்ணினால்
காமநோய் சொல்லி இரவு. 1280

காட்சி : 11

களம் :—*தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு பொழில்.*
காலம் :—*கார்காலத்தில் ஒரு மாலை.*
கூத்தர் :—*தலைமகன், தோழி.*

[*தம் நண்பினராகிய பகை அரசர் இருவரைச் சந்து செய்விக்கக் கருதிய தலைமகன் தலைமகளை அன்புடைய மொழிகளால் தேற்றி, ஆதரம் கூறி, அவள் விடைபெற்றுப் பிரிந்து போயினன். போனபின்பு, தலைமகள் தனியே இருந்து அவன் பிரிவு தரியாமல் தளர்ந்து பெரிதும் வருந்துகின்றாள். தோழி அவளைச் சார்ந்து ஆற்றுவிக்கின்றாள்.*]

தோழி : *அம்மா? காதல் நோய் கொடியது! அது தீயைப்போல, தான் நின்ற இடத்தையே சுடும்! அதற்கு இடம் தரலாகாது. ஆகையால், நீ ஆற்றவேண்டாமா?*

தலைமகள் : *அடி! ஆற்றுவது எப்படி! தீயினும் சாலக் கொடிய இதை ஆற்றுவது எப்படி? தீயானால், தன்னைத் தொட்டாலன்றிச் சுடாது. மந்திரத்திலாவது மருந்தாலாவது நிறுத்தப்பட்டாலும் சுடாது. ஆ! இந்த நோயோ தன்னை அகன்றாரை—உண்ணாமல் ஒழிந்தாரை—தப்பாமல் சுடும்! இதற்கு ஒரு மருந்தா? ஒரு மந்திரமா? எதுவும் இல்லையே?*

> **தொடிற்சுடின் அல்லது காமநோய் போல**
> **விடிற்சுடல் ஆற்றுமோ தீ.** 1159

தோழி : *அம்மா! நீ அழாதே. நீ பிரிவையே நினைந்து ஓயாமல் அழுகின்றதால் அயலார் அறிகின்றார்கள். உனக்குத் துயரமே வளர்கின்றது. ஆகையால், இங்கு உள்ளவுங்*

அறியாமல் மறைக்கவாவது வேண்டும். அல்லது, அங்கு உள்ள காதலர் அறியத் தூது அனுப்பவாவது வேண்டும். இரண்டில் ஒன்றும் செய்யாவிட்டால் நமக்கு இன்பம் வாராது.

தலைமகள் : ஏடி! மறைப்பதா, தூதுவிடுவதா—இவை இரண்டும் என்னால் ஆகா! இந்த நோய் நேரத்திற்கு நேரம் மிகுகின்றது! இதை அயலவர் அறியாமல் மறைப்பது எப்படி? இந்த நோயைத் தந்த காதலருக்கு இதைச் சொல்லித் தூது விடலாமென்றால், அவர் 'இன்னும் இவள் இருக்கின்றாள்' என்று எண்ணுவாரே! அதனால் அது செய்யவும் நாணம் தருகின்றது. என்ன செய்வேன்?

கரத்தலும் ஆற்றேன்இந் நோயைநோய் செய்தார்க்கு
உரைத்தலும் நாணுத் தரும். 1162

ஐயோ? காமமும் நோயும் என் மெலிந்த உடம்பைப் பின்னும் நலிகின்றனவே! ஒன்றுக்கு ஒன்று வலியில் குறைகின்றதா? இவை இரண்டும் என் உயிரைக் காவடித் தண்டாக வைத்து அதன் இரு முனையிலும் தொங்குகின்றனவே. இவற்றின் பாரம் தாங்கமாட்டாமல் என் உயிர் இற்றேவிடும்!

காமமும் நாணும் உயிர்காவாத் தூங்குமென்
நோனா உடம்பின் அகத்து. 1163

[இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட தோழி, தலைமகளுக்குத் தூது அனுப்புவதாகச் சொல்லிப் பெயர்கின்றாள். பிறகு சிறிது நேரம் கழித்து திரும்பி வருகின்றாள்.]

தலைமகள் : (தோழி தூதுவிடாமை நோக்கி அவளோடு பிணங்கி) நட்பு இன்பமே தருமாம். பகை துன்பமே

தருமாம். ஐயோ! நட்பாயிருந்தே துன்பத்தை விலக்காமல் இருக்கின்றவர் பகையாயிருந்தால் என்ன செய்வாரோ? என்னிடம் பகைகொள்ளவும் இல்லை. இல்லாமலே, எனக்கு வருகின்ற துன்பத்தை விலக்காமுல் விலகி நிற்கின்றார்களே, அவர்கள் செய்கையை என்ன என்பேன்?

துப்பின் எவனுவர் மன்கொல் துயர்வரவு
நட்பினுள் ஆற்று பவர். 1165

[இது கேட்ட தோழி, தலைமகனுக்குத் தூது அனுப்புகின்றாள்.]

உ. அறப்பிரிவு: பசைதணிவினை—உ

காட்சி: 12

களம் :—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த கானல்.
காலம் :—முன்பனிக்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[*தலைமகனை நெடுங்காலம் காணப்பெறாத தலைமகள், உடம்பு மெலிந்து மேனி பசலை பூத்தாள். ஒருநாள் அவள் மணல்மேட்டின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு பசப்பினால் தனக்கு உண்டாகிய வருத்தத்தை நினைந்து புலம்பினாள். அவளுடன் இருந்த தோழியும் அவள் பசலை மிகுதியை உற்று நோக்கிப் பரிவுற்றுச் சொல்லுகின்றாள்.*]

தோழி : அம்மா! உன் உடம்பெல்லாம் பசலையாயிற்றே! எப்பொழுதும் பிரிவையே நினைந்திருக்கிறபடியால் இந்தப் பசலைக்கு நீ ஆளாகின்றாய்...

தலைமகள் : (அவளோடு பிணங்கி) ஆ! என்னைப் பழிப்பார் அல்லது பரிவார் உண்டா? 'இவள் ஆற்ற இல்லை; அழுகின்றாள்; பசக்கின்றாள்' என்று என்னைத் தூற்றவும் சிரிக்கவும் எத்தனை பேர் இருக்கின்றார்கள்! என்னையே நெருங்குவதன்றி 'இவளைத் துறந்து போயினார்; துன்பத்தில் விட்டார்' என்று அவரைக் கூறுவார் ஒருவரும் இல்லையே! என்ன செய்வேன்?

> **பசந்தாள் இவளென்ப தல்லால் இவளைத்**
> **துறந்தார் அவரென்பார் இல்.** 1188

அவரே நல்லவரானால், என் மேனி பசந்தே ஒழியட்டும். இந்தப் பிரிவின் கொடுமை, அறியாதிருந்தேன். இருந்த

என்னை இதற்கு உடன்படுத்திப் பிரிந்தார். அவர் நன்மையிலே நிற்பவர்—தவறில்லாதவர்—ஆகவே வேண்டுவது! என் மேனியும் பசப்பும் யாது செய்தாலும் என்ன ?

பசக்கமன் பட்டாங்கென் மேனி நயப்பித்தார்
நன்னிலையர் ஆவர் எனின். 1189

[இவ்வாறு தோழியோடு பிணங்கிய தலைமகள் தலைமகனிடத்திலிருந்து தூதுவரக் காணமல் மனம் நொந்து பேசுகின்றாள்.]

என் காதலரைப் பற்றி யாதொரு சொல்லும் எனக்கு இனிமையே தரும். என்னால் விரும்பப்படும் அவரிடமிருந்து வருகின்ற எவ்வகைப்பட்ட சொல்லானாலும், அதைக் கேட்கவே நான் விரும்புகின்றேன். நான் விரும்பி என்ன பயன் ? ஒரு சொல்லும் பெற இல்லையே! பெருமலே பிரிவாற்றி உயிர் வாழ்கின்றேனே ! நானே கொடியவள். என்னைப் போன்ற பெண்கள் உலகத்தில் உண்டா ? இல்லை; இல்லை

வீழ்வாரின் இன்சொல் பெருது உலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணர் இல். 1198

அவர்—என்னால் விரும்பப்பட்டவர்—என்மேல் அன்பில்லாதவர் ஆனாலும் ஆகட்டும். அதனால் என்ன? அவரிடமிருந்து வருகின்ற யாதொரு சொல்லும் என் செவிக்கு இனியதே! 'வாரேன்' என்று சொல்லி அனுப்பினாலும் அதுவும் எனக்கு இனிதாயிருக்கும். ஆனால், அது தானும் வரக்காணேனே! என்ன செய்வேன் ?

நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்டு
இசையும் இனிய செவிக்கு. 1199

(தன் நெஞ்சை நோக்கி) என் நெஞ்சே! அவர் தூது வர இல்லை என்று நீ அவருக்குத் தூது அனுப்ப எண்ணுகின்றாய். நீ சொல்லப்போவதோ அளவில்லாத நோயாகும். அதைக் கேட்பவரோ, உன்னோடு உறவில்லாதவராவார். இது முடியும் செயலா? முடிந்தாலும் பயன் இல்லை. இதில் முயலாமல் விடு. முயலாமல் விட்டு, உனக்குத் துயரம் செய்கின்ற கடலைத் தூர்க்க முயலு. அஃது உனக்கு எளிதாகும்.

உறாஅர்க்கு உறுநோய் உரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு. 1200

காட்சி : 13

களம் :—தலைமகன் தங்கியுள்ள பாசறை.
காலம் :—முன்பனிக்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகன், பாங்கன்.

[தலைமகனிடமிருந்து 'தூது இன்று வரும், நாளை வரும்' என்று தலைமகள் எதிர்பார்த்திருந்தாள். பார்த்திருந்த பலநாளும் கழிந்தன. ஒரு சொல்லும் வர இல்லை. அவளுக்குத் துன்பமே வளர்ந்தது. கடைசியில் 'இத் துன்பம் இனி வளர்ந்தால் இவள் உயிர் வாழ மாட்டாள்' என்னும்படி அவ்வளவு மிகுந்தது. மிகுந்த துன்பத்தைத் தாங்க மாட்டாத தலைமகள் தனது நோயை அறிவித்து வரும்படி பாங்கனைத் தலைமகனிடம் அனுப்பினாள். அனுப்பப்பட்ட பாங்கன் தலைமகனைப் பாசறையில் சென்று கண்டு தூது உணர்த்தி நிற்கின்றான்.]

தலைமகன் : (பாங்கனை நோக்கி) ஏல ! காதல் மிகவும் இனிது! தேனைப் பார்க்கிலும் இனிது! தேன் உண்டபோது அல்லது மகிழ்ச்சியைத் தராது; காதலோ, கூடியிருந்து உண்கின்ற காலத்தும் இன்பம் செய்யும்; பிரிந்த காலத்தும் முன் உண்ட இன்பத்தை நினைத்தாலும் அதுபொழுது பெற்றார் போலவே நீங்காத பெருமகிழ்ச்சி செய்யும். இதோ ! நான் தனியே இருக்கின்ற இப்பொழுது முன் உண்ட இன்பத்தை இடைவிடாது நினைத்தே இன்னும் உயிர் வாழ்கின்றேன்.

உள்ளினும் தீராப் பெருமகிழ் செய்தலால்
கள்ளினும் காமம் இனிது. 1201

நம்மால் விரும்பப்பட்டவரை நாம் பிரிந்தால் துன்பம் வருமாமே, இஃது உண்மையா? ஏடா! அவர்மேல் காதல் இருந்தால், அவரை நாம் மறப்போமா? மறவாமல் நினைக்கின்ற நமக்குப் பிரிவினால் வருகின்ற துன்பமும் உண்டாகுமா? ஆதலால், காதலே எப்படியும் இனிது! அது கூடிய காலத்தும் இனிது; நீங்கிய காலத்தும் இனிது.

எனைத்தொன்று இனிதேகாண் காமம்தாம் வீழ்வார்
நினைப்ப வருவதொன்று இல். 1202

காட்சி : 14

களம் :—*தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு பொழில்.*

காலம் :—*முன்பனிக்காலத்தில் ஒரு மாலை.*

கூத்தர் :—*தலைமகள், தோழி.*

[பாங்கனைத் தலைமகனிடம் தூது அனுப்பிய தலைமகள், சிலநாள் மனம் தேறி இருந்தாள். பின்பு தலைமகனிடமிருந்து ஒரு சொல்லும் வரக் காணாமல் வருத்தம் மிகுந்து வாடிப் புலம்பினாள். தோழி, அவள் அருகே இருந்து வற்புறுத்துகின்றாள்.]

தோழி : (*தலைமகள் கண்ணைத் துடைத்து*) அம்மா! நீ அழுகின்றதால் பயன் என்ன? உன் இன்னுயிரும் கழிகின்றது. நீ பிரிவு ஆற்றவேண்டும்.

தலைமகள் : ஏடி! அவர் பிரிந்ததற்கா நான் அழுகின்றேன்? என்னடி!—முன்பெல்லாம் 'நாம் இருவரும் வேறல்லர்' என்று சொல்வார். அவ்வளவு அன்புடையவர் இன்று என்னைத் துறந்துவிட்டாரே! 'பின் வருகின்றேன்' என்று பிரிந்தார்; பிரிந்தவர் இன்னும் வர இல்லை; வராவிட்டாலும் ஒரு சொல்லாவது அனுப்பினாரா? இப்படி அவர் அன்பில்லாத குணத்தை நினைக்க நினைக்க என் உயிர் கழிகின்றது. அதுவன்றி வேறன்று.

> **விளியும்என் இன்னுயிர் வேறல்லம் என்பார்**
> **அளியின்மை ஆற்ற நினைந்து.** 1209

(*வானத்துள்ள மதியை நோக்கி*) நிலாவே! நான் ஒன்று வேண்டுகின்றேன்.—அவர் என் நெஞ்சிலே இடைவிடாமல்

இருக்கின்றார். இருந்தே, என்னை விட்டுப் போயினார். அவரைக் காணவே எனக்கு விருப்பம் மிகுகின்றது. ஆகையால், நீ மறையாமல் காயவேண்டும். நீ காய்வாயானால், அவர் கண் உன்னைக் காணும்; என் கண்ணும் உன்னைக் காணும். அப்பொழுது எங்கள் இருவர் கண்ணும், உன்னிடத்தே சேரும். இவ்வாறு நான் என் கண் அளவாவது என் காதலரை எதிர்ப்படும்படி நீ மறையாதொழிய வேண்டும்.

விடாஅது சென்றாரைக் கண்ணினால் காணப்
படாஅதி வாழி மதி. 1210

[இவ்வாறு காதல் மிகுதியினால் உண்டான கைகடந்த துன்பத்தோடு தலைமகனை நினைந்து புலம்பிய தலைமகள் கண் அயர்ந்து சிறிது நேரம் உறங்குகின்றாள். அவ்வுறக்கத்திலே தலைமகன் தூது வந்ததாக ஒரு கனவு காணுகின்றாள். கண்டவுடனே கண்விழித்து எழுகின்றாள்.]

ஆ! என் கனவுக்கு என்ன விருந்து செய்வேன்? — நான் வருந்துகின்றதையும் அறிந்தது; அந்த வருத்தம் தீர என் காதலரிடம் சென்றது. சென்று, அவர் அனுப்பிய தூதையும் ஏற்று என்னிடம் வந்தது! இந்தக் கனவுக்கு விருந்தினருக்குச் செய்யும் வரவேற்பு எவ்வாறு செய்யலாம்? ஒன்றும் தெரிய இல்லையே!

காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்கு
யாதுசெய் வேன்கொல் விருந்து. 1211

[இவ்வாறு கனவு கண்டு களித்த தலைமகள், கனவிலே இருந்த நினைவின் மிகுதியே கனவாகத் தோன்றியது என்றும், தலைமகனிடத்திருந்து மெய்யே தூதுவர இல்லை என்றும் தெளிகின்றாள். தெளிந்து அவனுக்கு தூதுவிடும்படி கருதுகின்றாள்.]

என் கண்கள்—முன்னே கயல்போலும் அழகாய் மை எழுதியிருக்குமே!—இந்தக் கண்கள் நான் இரந்து கேட்டுக் கொண்டால் உறங்குமோ?—உறங்குமானால், கனவிலே காதலரைக் காண்பேன். கண்டால், அவர்க்கு நான் ஆற்றி யிருக்கிறேன் என்பதை நானே விரிவாகச் சொல்லுவேன்.—தூதரிடத்தே சொல்லாமல் அடக்கியதையும், சுருங்கச் சொல்லியதையும் எல்லாம் நன்றாக விரித்துச் சொல்லுவேன். ஐயோ! இனி இந்தக் கண்களும் உறங்கா; நானும் சொல்ல மாட்டேன்.

> கயல்உண்கண் யான்இரப்பத் துஞ்சின் கலந்தார்க்கு
> உயல்உண்மை சாற்றுவேன் மன். 1212

[இவ்வாறு அழுது தலைமகள் கண்ணும் தோளும் முதலிய உறுப்புகள் அழகு அழிகின்றாள்.]

தோழி: (தலைமகள் வேறுபாட்டைக் கண்டு) அம்மா! உன் கண்கள் எவ்வளவு ஒளி இழந்து போயின, பார். காதலர் துன்பமெல்லாம் நமக்கே வைத்தார். தாம் தூரத்தே சென்றார். அவரையே நினைந்து நீ அழுகின்றாய்.—முன்னே நறுமலர்கள் உன் கண்ணை நோக்கி நாணும். இன்று, அம் மலர்களை நோக்கி உன் கண்கள் நாணிவிட்டன. ஐயோ! இதைக் கண்டவர்கள் காதலரைக் கொடுமை கூறுவாரே!

> சிறுமை நமக்கொழியச் சேட்சென்றார் உள்ளி
> நறுமலர் நாணின கண். 1231

மேலும், உன் கண்கள் பசந்துவிட்டன. அன்றி, நீரை யும் சிந்துகின்றன. ஐயோ! இப்படிச் செய்வது காதலர் கொடுமையைப் பிறருக்குத் தூற்றுவது போலிருக்கின்றதே! இது நமக்குத் தகுமா?

நயந்தவர் நல்காமை சொல்லுவ போலும்
பசந்து பனிவாரும் கண். 1232

அன்று—காதலர் நம்மை மணந்த நாளிலே—இன்பம் மிகுதியால் உன் தோள்கள் பூரித்தன; இன்று—அவர் நம்மைப் பிரிந்த நாளிலே—இதோ இவ்வாறு பிரிவை அறிவிப்பதுபோல மெலிந்து கிடக்கின்றன. அன்று பூரித்து இன்று மெலிந்தால், இரண்டையும் கண்டவர் இரக்கமின்றி அவரைக் கொடுமை கூறமாட்டாரா? இனி, நாம் ஆற்ற வேண்டும்!

தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும்
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள். 1233

அம்மா! உன் தோள்கள் அன்று—துணைவர் நீங்கிய போது—அவரால் பெற்ற செயற்கை அழகும் இழந்தன; பழைய இயற்கை அழகும் இழந்தன. அவர் அன்பில்லாமல் பிரிந்தாரென்று எல்லோருக்கும் உணர்த்திவிட்டன. இன்று அதற்கு மேலே தம் பெருமையும் இழந்தன—மெலிந்து போயின. வளையும் கழன்றது. அவர் சொல்லிப்போன பருவத்தில் திரும்பி வாராத பொய்யரென்று உணர்த்து கின்றது. இவை இப்படிச் செய்யலாமா?

பணைநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும் துணைநீங்கித்
தொல்கவின் வாடிய தோள். 1234

அம்மா! உன் தோள்கள், ஆ! மிகவும் கொடியன! தழுவின கை தளர்ந்தாலும் தரியாள் இவள்; நெடுங்காலம் நீங்கினால் கலங்குவாள்' என்று நினையாத கொடியர்! ஆனாலும், அவர் கொடுமையை அவருக்கே உரைக்கின்றனவே! வளைகளும் கழன்றன, பழைய இயற்கை

அழகும் அழிந்தது அவரோடு கலந்த இந்தத் தோள்களே அவரைப் பழிப்பதானால் அயலாரைச் சொல்லவேண்டுமா? காம் மறைப்பது எப்படி?

'கொடியார் கொடுமை உரைக்கும் தொடியொடு
தொல்கவின் வாடிய தோள். 1235

[இவ்வாறு 'உன் உறுப்புகள் எல்லாம் அழகு அழிந்து தலைமகனுடைய கொடுமையைத் தூற்றுகின்றன; அவை அப்படித் தூற்றாதபடி நீ ஆற்றவேண்டும்' என்று தோழி தலைமகளை வற்புறுத்திக் கூறினாள். அது கேட்ட தலைமகள், தனக்குப் பற்றுக்கோடாகிய நெஞ்சோடு தன் ஆற்றாமை தீரும் வகை நாடுகின்றாள்.]

தலைமகள்: நெஞ்சே! இந்த நோய் ஒன்றினாலும் தீராது. தீரும் மருந்தாவது ஒன்றையும் இதுவரை நான் தேடியும் தெரிந்திலேன், நீ நினைந்தறிந்து ஒன்றைச் சொல்லாயோ? அஃது எப்படிப்பட்டதானாலும் — யாதொன்றானாலும் — உயிரினும் சிறந்த நாணத்தை விட்டுச் செய்வதேயானாலும், நோய் தீர்வதானால் செய்கின்றேன்.

நினைத்தொன்று சொல்லாயோ நெஞ்சே எனைத்தொன்றும்
எவ்வநோய் தீர்க்கும் மருந்து. 1241

௪. அறப்பிரிவு: துணை—௧

காட்சி: 15

இடம்:—*தலைமகன் இல்லம்.*

காலம்:—*வேனிற்காலத்தில் ஒரு காலைப்பொழுது.*

கூத்தர்:—*தலைமகள், தோழி.*

[தலைமகனுடைய நண்பனாகிய ஒரு வேந்தனைப் பகை வேந்தர் எதிர்த்துத் துன்பம் செய்தனர். அது கேட்ட தலைமகன், தன நண்பனுக்குத் தான் துணையாகச் சென்று அவன் துன்பத்தை ஒழிக்கவேண்டுவது தனக்குக் கடமை யென்றும், அவன், தனக்கு உற்ற நண்பன் ஆகையினால் தானே செல்லவேண்டுவது தகுதி யென்றும் எண்ணித் துணிந்தான். துணிந்தவன், தன் கருத்தைத் தலைமகளுக்குத் தெரிவித்தால், அவள், தன்னை நீங்கிப் போகாமல் தடுக்கவும் கூடுமென்று அஞ்சினான். அஞ்சி, அப்படிச் செய்யாமல், தோழியைத் தனிமையில் கண்டு 'நங்காய்! நான் இப்பொழுது என் நண்பனுக்கு உற்றிடத்து உதவி யாகச் செல்லவேண்டும்; சென்றாலும், சில நாளிலே வினை முடித்து விரைவிலே திரும்பிவிடுவேன; நீட்டித்து நில்லேன். நான் வரும்வரையும், உன தோழியை நீ ஆற்றிக் கொண்டிரு' என்று சொல்லி அவள் விடைபெற்றுப் போயினான். போக, அவன் பிரிவைத் தலைமகளுக்குத் தக்கபடி உணர்த்தி அவளை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தாள் தோழி. ....ஒருநாள், முன்னெல்லாம் தானும் தலைமகனும் ஓடியும் ஆடியும் உலாவிப் பழகிய பொழிலிடத்தே தலைமகள் வந்து புகுந்தாள். புகுந்து, முன்னே அவனுடன் இருந்து கண்டதும் உண்டதுமாகிய எல்லாவற்றையும் நினைந்து, கவலை வளர்ந்து புலம்புகின்றாள். உடன் இருந்த தோழி, அவளுக்குத் தேற்றுமொழி சில சாற்றுகின்றாள்.]

தோழி: (தலைமகள் வருந்துவதை நோக்கி) அம்மா! மகளிரைக் காதலர் அறம்நோக்கிப் பிரிவார். பிரிந்தபோது அம் மகளிர் பலரும் பிரிவாற்றி இருப்பார். உலகில் இது வழக்கம். தோழி! நீ மட்டும் அப்படிச் செய்ய இல்லை....

தலைமகள்: ஆமடி! நீ சொல்லுகின்றது மெய்யே! காதலர் 'பிரிகின்றேன்' என்றால் அதற்கு உடன்படுவார். பிரிகின்ற போது, உண்டாகும் அல்லலையும் அடக்கிக்கொள்வார். பிரிந்தால், அப்பிரிவையும் பொறுத்துக் கொள்வார். பின்னும் தனியே இருந்து உயிர் வாழ்வார். இவ்வகையான பெண்கள், உலகத்துப் பலர் உண்டு!—ஏடி! இஃது ஒன்றும் என்னால் ஆகாது!—பிரிதற்கு முன்னே மற்றை நாளைவிட அதிகமாக என்னை அவர் பாராட்டுகின்றார். அந்த இன்பத்தை அடைந்து, உடனே துன்பம் அடையும் படி பிரிவுக்கு உடப்படுவேனா? பிரிகின்றபோது, 'இவர் செல்லுகின்ற நாட்டிலே இவருக்கு என்ன உண்டாகுமோ? இவர் வரும்வரையும் நாம் எப்படிப் பொறுத்திருப்போம்? இவர் வருவதுதான் எந்நாளோ?' என்று இவ்வாறு என் மனத்தே பிறக்கின்ற அல்லலுக்கு ஓர் அளவில்லை. பிரிந்தால், என் உள்ளத்தைக் காதல்நோய் வருத்துகின்றது! உடம்பை நிலவு சுடுகின்றது; தென்றல் எரிக்கின்றது; குயிலும் குழலும் கொடுமை செய்கின்றன! இத்தனையும் பொறுத்துக்கொண்டு எப்படிப் பிழைப்பது? இனி நான் உயிர் வாழமாட்டேன்!

அரிதாற்றி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பின்இருந்து வாழ்வார் பலர். 1160

தோழி: என்னடி! உன்னைப் போன்ற மகளிர் காதற் கடலில் அழுந்துவார்களா? அழுந்தினாலும், அதை ஏற்ற புணைகொண்டு நீந்தி ஏறுவார்களே! நீ அது....

தலைமகள்: அடி! அவை இரண்டும் யாவர்க்கும் உண்டு. ஆனால், எனக்கு உண்டாகின்றது காதற் கடலே! இதை நீந்தும் புணையும் எனக்கு இல்லை. புணையாகவேண்டிய நீயும் தூதுவிட்டுத் துணை செய்கின்றாயா? இல்லையே!

காமக் கடல்மன்னும் உண்டே அதுநீந்தும்
ஏமப் புணைமன்னும் இல். 1164

தோழி: நானோ துணையாக வேண்டும்? உன் நிறையைப் புணையாக வைத்து அதை நீ நீந்தக் கூடாதா?

தலைமகள்: நான் நீந்ாதவளா? அந்தக் காதலாகிய மிகுந்த கடலை நீந்தி யிருக்கிறேன். நீந்தியும், அதற்கு ஒரு கரை காணேன். கரைகாணுக் காலம் எது தெரியுமா? எல்லாரும் உறங்குகின்ற பாதியிரவு. அந்தப் பாதியிரவிலே அதற்கு ஒரு துணையும் இல்லை. நீயும் இல்லையே! நான் ஒருத்தியே துணையாயினேன்! ஆகியும் இறந்துபட்டுப் பிழைத்துப் போகாமல், இன்னும் இருக்கின்றேன்! இந்தப் பாவத்தின் பயனைப் பார்த்தாயா?

காமக் கடும்புனல் நீந்திக் கரைகாணேன்
யாமத்தும் யானே உளேன். 1167

தோழி: அம்மா! அவர் கொடுமையை நாம் மறைக்க வேண்டாமா? நீ ஆற்றவேண்டும். இல்லாவிட்டால், அவரை இவ்வூர் பழித்துவிடும்!

தலைமகள்: அடி! நான் என்ன செய்வேன்? என் கண்கள் அவரைக் காண விரைகின்றனவே! அவர் கொடுமையை நான் மறைத்தாலும் இவை தம்பட்டம் கொட்டுகின்றனவே! வெளிப்படுத்துகின்றனவே! இப்படிப்பட்ட கண்ணையுடைய

எனக்கு என் நெஞ்சிலே எதையும் அடக்க முடியுமா? என் அகத்திலுள்ளதை இவ்வூரார் அறிவது அரிதன்று.

மறைபெறல் ஊரார்க்கு அரிதன்றால் எம்போல்
அறைபறை கண்ணார் அகத்து. 1180

[இவ்வாறு என்ன சொல்லியும் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள். ஆகவே, அவளை ஆற்றுவித்தற் பொருட்டாகத் தோழி, தலைமகனுடைய உயர்ந்த குணங்களைப் பழித்துப் பேசுகின்றாள். தலைமகள் அதை— அந்தப் பழிப்பேச்சை— செவி பொறுக்க மாட்டாமல் வருந்துகின்றாள்.]

தலைமகள்: (தலைமகனைப் பழித்த தோழியை நோக்கி) ஏடி! அவர் வர இல்லை என்று நான் வருந்துகின்றேன்? நான் ஆற்றியிருந்தாலும், என் தோள் மெலிகின்றது—அதனால் வளையல் சரிகின்றது. அதைக் கண்டு, நீயும் அவரைக் 'கொடியவர்' என்று கூசாமல் தூற்றுகின்றாய். நான் அது பொறுக்க மாட்டாமலே என் உள்ளே நோகின்றேன். வேறென்னடி?

தொடியொடு தோள்நெகிழ நோவல் அவரைக்
கொடியர் எனக்கூறல் நொந்து. 1236

[பின்னும் தலைமகனைத் தோழி பழிக்கின்றாள்.]

தலைமகள்: (தோழியோடு பிணங்கி) அன்று என்மேல் வைத்த காதலால் உன்னோடு அவர் நட்பு பூண்டார். தமது குறை கூறி, உன்னை வேண்டிக் கொண்டார். உன்னுடைய உதவி பெற்று என்னைக் கூடினார். அவ்வளவு அன்புடையவர் இன்று அறம் நோக்கிப் பிரிந்திருக்கின்றார். அவரை நீ அவரோடு நட்புடைய நீ தூற்றுதலாகுமா? என்னை 'இவள் தேமல் படர்ந்தாள்' என்னாமல் 'தேமலே ஆயினாள்'

என்றாலும் அதைக் கேட்டுக்கொள்வேன்—என்னை எவ்வளவு பழித்தாலும் பொறுத்துக்கொள்வேன். அவரையும் பழிக்க மனம் தாளேன்!

பசப்பெனப் பேர்பெறுதல் நன்றே நயப்பித்தார்
நல்காமை தூற்றார் எனின். 1190

ஆ! என் காதலர், என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காமல் நிலைத்திருக்கின்றார். நான் உறங்கும்பொழுது, என் தோள்மேல் வந்து துயிலுகின்றார். நான் விழிக்கும்பொழுது பறைபடப் பட என் நெஞ்சிலே ஓடி நிலைக்கின்றார். ஒருகாலும் என்னை விட்டுப் பிரிந்தறியாதவரை, ஐயோ! இப்படியும் நீ நோவத் தகுமா?

துஞ்சுங்கால் தோள்மேலர் ஆகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்தர் ஆவர் விரைந்து. 1218

என் காதலர் எல்லாரும் காண நனவிலே வருகின்றவர் அல்லர். யாரும் அறியாமல் என் கனவிலே வந்து என்னைக் கண்டு பாராட்டுகின்றார். அவரை நீ கொடுமை கூறலாகுமா? உனக்கும் காதலர் ஒருவர் இருந்தால் அவரை நீ கனவிலே காணலாகும். அப்பொழுது என் காதலர் என்னை நனவிலே வந்து பாராட்ட இல்லையென்று அவரை நீ நோவமாட்டாய்.

நனவினால் நல்காரை நோவர் கனவினால்
காதலர்க் காணா தவர். 1219

(தோழியோடு பின்னும் பிணங்கி அவளை வேறாகக் கருதி) ஐயோ! இவ்வூர் மகளிர்க்குக் கண் இல்லையா? 'நனவிலே நம்மை நீங்கினார்; நீங்கினார்' என்று என் காதலரைத் தூற்றுகின்றார்களே! அப்படித் தூற்றுகின்றவர்கள், கனவிலே அவர் நீங்காமல் வருகின்றதைக் கண்டறிவாரோ?

நானென்றும் தானென்றும் வேற்றுமை இல்லையானால் நான் கண்டதை அவரும் கண்டறிவார். வேற்றுமை உள்ள இவர் அவர் வருவதைக் காணமுடியுமா?

நனவினால் நம்நீத்தார் என்பர் கனவினால்
காணார்கொல் இவ்வூ ரவர். 1220

(தன் நெஞ்சை நோக்கி) நெஞ்சே! 'கொடியவர்' என்று இவ்வூரார் கூறுகின்றவரிடம் செல்லுக. சென்று, என் தோளினால் விளைகின்ற ஆரவாரத்தை எல்லாம் சொல்லுக. என்னுடைய தோள்கள் தாமே மெலிகின்றதையும், அதை நோக்கி அயலார் பழிக்கின்றதையும், மேலும் அதனால் ஆற்றாமை மிகுகின்றதையும் ஒன்றும் விடாமல் அவருக்குச் சொல்லுவாயாக. உன் சொல்லைக் கேட்டவுடனே அவர் இங்கே வருவார். வந்தால், இவை முழுதும் நீங்கும். நீங்க, நீ தகுந்த காலத்தில் செய்த நன்றியை நான் தப்பாமலே பெறுவேன்! நீ அதன் பயனெல்லாம் அடைவாய்!

பாடு பெறுதியோ நெஞ்சே கொடியார்க்குஎன்
வாடுதோள் பூசல் உரைத்து. 1237

தோழி: (பிணங்கி யிருக்கும் தலைமகளை நோக்கி) அம்மா! நீ தெய்வக் கற்புடையவள். ஆமாம். நான் காதலரைப் பழிக்கின்றேனென்று அவர் கொடுமையை எனக்கும் மறைக்கின்றாயே? இந்தக் குணம் யாருக்கு வரும்? உன்னைப்போன்ற கற்புடையவர் உன்னை மேலாக மதிப்பர் — கொண்டாடுவர்! உனக்கு வேறென்ன வேண்டும்?

தலைமகள்: ஏடீ! இவர்—கற்புடையவர்—என்னை மதித்தும் எனக்கு என்ன உண்டு? நான் ஒரு பாவி! நான்

விரும்புகின்ற காதலரே என்னை விரும்ப இல்லை! அவரால் விழையப்படாத மகளிர் யாவரால் எது பெற்றும் பெற்றவ ராவாரா?

விழப் படுவார் கெழீஇயிலர் தாம்வீழ்வார்
வீழப் படாஅர் எனின். 1194

தோழி: அம்மா! அவர்மேல் அளவற்ற ஆசையுடைய வள் நீ! அதனால்தான் அவர் மனம் அறிந்து மகிழ்ந்திருக் கின்றாய்!

தலைமகள்: ஆமாம்! நான் அவர்மேல் ஆசையுடை யேன். அதனால் நான் பெற்றது என்ன? துன்பம் தானே! நாம் அவரை ஆசைப்படுவதுபோல அவரும் நம்மை ஆசைப் படாவிட்டால் நமக்கு என்ன செய்யப் போகிறார்? ஆசை யில்லாதவர் நமக்கு என்ன இன்பத்தைச் செய்வார்?

நாம்காதல் கொண்டார் நமக்கெவன் செய்பவோ
தாம்காதல் கொள்ளாக் கடை. 1195

ஆ! காதல் ஆணிடத்தும் துன்பம்! பெண்ணிடத்தும் துன்பம்! ஓரிடத்தே மட்டும் இருப்பதனால் அது துன் பமே தரும்! காவடித்தண்டின் இருமுனையிலும் பாரம் கலந்திருந்தால்—ஒத்திருந்தால்—சுமப்பவனுக்கு இனிதாகும். அதுபோல ஆணிடத்தும் பெண்ணிடத்தும் காதல் ஒரே அளவாக ஒத்திருந்தால், அப்பொழுதே அஃது அவருக்கு இனிதாகும்! பாரடி என்னிடத்தில் உண்டாகிய காதல் இவரிடத்திலும் உண்டானால் நான் இப்படித் துன்பம் அடையக் கூடுமா?

ஒருதலையான் இன்னாது காமம்காப் போல
இருதலை யானும் இனிது. 1196

ஏடி! ஆணிடத்திலாவது பெண்ணிடத்திலாவது விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவன் காமன். இருவரையும் ஒரு கண்ணாகப் பார்ப்பவன். ஐயோ! இன்று, அவனும் என்னிடத்தே வேறுபட்டான்! என்னிடத்தையே நின்று போர் புரிகின்றான். என் பசப்பின் துயரத்தையும் பாரான். என் தனிமையின் துயரத்தையும் பாரான். எனக்குத் துன்பத்தையே செய்கின்றான். இனி, நான் பிழைப்பது எப்படி?

பருவரலும் பைதலும் காணான்கொல் காமன்
ஒருவர்கண் நின்றொழுகு வான். 1197

௧. அறப்பிரிவு : துணை—உ

காட்சி 16

இடம் : தலைமகன் தங்கியுள்ள பாசறை.
காலம் :—வேனிற்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகன்.

[தன் நண்பனுக்குத் துணை செய்ய வேண்டிப் பிரிந்த தலைமகன், சில நாளிலே தன் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிடலா மென்று எண்ணினான். எண்ணியபடியே அவன் செய்யக் கூடாதாயிற்று. அவன் எடுததுக்கொண்ட கருமம் விரைவிலே முடிய இல்லை; காலம் நீட்டித்தது. நீட்டித்த போது, அவன் தனிமையிலே இருந்து தலைமகளை நினைந்து தன்னுள்ளே புலம்புவானாகின்றான்.]

தலைமகன் : (பொழுது மறைந்து மாலை வருகின்றதை நோக்கி) ஏ! மாலைப் பொழுதே! நம் நண்பனாகிய வேந்தன் போர் செய்து விரைவிலே வெல்லவேண்டும். நாம் எடுத்து வந்த வினை இன்றே முடிய வேண்டும். அப்பொழுது நாமும் நம் மனைவியைச் சென்று கூடுவேம். அவ்விடத்தே வருகின்ற உனக்கு விருந்தும் செய்வேம்!

வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன் மனைகலந்து
மாலை அயர்கம் விருந்து. 1268

ஐயோ! நம் காதலர் நெடுந்தூரம் சென்றார். அவர் என்றைக்கு மீண்டும் வருவார்? அவர் திரும்பி வருவதாகக் குறித்துப்போன நாள் என்று வரும், என்று வரும்? என்று அந்த நாளையே மனத்திலே வைத்து ஏங்கிக் கொண்டிருப்பார். அது வரும்வரையும் உயிர்தாங்கி வாழ்வார். பாவம்!

அப்படி வருந்துகின்ற மகளிர்க்கு ஒருநாள் பலநாளாய் நெடிதாகக் காட்டுமே? அவர் எப்படி ஆற்றுவார்?

ஒருநாள் எழுநாள்போல் செல்லும்சேண் சென்றார்
வருநாள்வைத்து ஏங்கு பவர்க்கு. 1269

நம் காதலி நமது பிரிவினை ஆற்றாமல் உள்ளம் உடைந்தால் இறந்துபடுவாள். இறந்துபட்டால் நம்மைப் பெறுவதானாலும் என்ன? அல்லது பெற்றாலும் என்ன? அல்லது மெய்யுறக் கலந்தாலும் என்ன? இவை ஒன்றாலும் அவளுக்குப் பயன் இல்லை. அவள் இறந்துபடுமுன் நாம் செல்ல வேண்டும்!

பெறின்என்னும் பெற்றக்கால் என்னும் உறின்என்னும்
உள்ளம் உடைந்துஉக்கக் கால். 1270

[இவ்வாறு வருந்தியிருந்த தலைமகனுக்கு வினைமுடிந்தது. வீட்டிற்குத் திரும்பவும் எண்ணினான். எண்ணி, முன்னொருகால தலைமகளிடம நிகழ்ந்ததை நினைத்துத் தன்னுள்ளே சொல்லுகினறான்.]

ஒருநாள் என் காதலியை உடம்பு இரண்டும் ஒன்றாகும்படி இறுக முயங்கி இருந்தேன். இப்படி இருந்தால் இவளுக்கு நோகுமே என்று எண்ணித் தழுவிய கையைச் சற்றே அவிழ்த்தேன்; அவ்வளவு நெகிழ்ச்சியும் அவள் பொறுக்க இல்லை. பாவம்! பைந்தொடிப்பேதை! உடனே அவள் நெற்றி பசந்தது. அத் தன்மையாகிய நெற்றி இந்தப் பிரிவுக்கு என்ன செய்யுமோ?

முயங்கிய கைகளை ஊக்கப் பசந்தது
பைந்தொடிப் பேதை நுதல். 1238

அவ்வாறு என் தழுவிய கை சிறிது வழுவியபோது எங்கள் இருவர் உடம்பும் சற்றே விலகியது; இடையே சிறு

காற்று நுழைந்தது. அந்த மென்காற்று புகுந்ததும் அவள் பொறுக்க இல்லை. பாவம்! பேதை அவள்! உடனே அவள் குளிர்ந்த கண்கள் பசந்தன. அத் தன்மைவாகிய பெரிய கண்கள் இந்தப் பிரிவுக்கு என்ன செய்யுமோ? நான் காடும் நாடும் மலையும் கடந்து வந்திருக்கிறேனே?

முயக்கிடைத் தண்வளி போழப் பசப்புற்ற
பேதை பெருமழைக் கண். 1239

அவள் நெற்றிப் பசப்பைக் கண்டு அவள் கண் பசப்பானது துன்பமுற்றது. 'தழுவிய கைகள் நழுவின, இரண்டு மெய்யும் நீங்கின; சிறுகாற்று இடையே நுழைந்தது. இது வரையும் நான் பசந்திலேன். என் நெஞ்சே வன்னெஞ்சு! முயங்கிய கை நெகிழ்ந்ததும் நெற்றி பசந்ததே! அதுவே மென்மையுடையது! என்று நெற்றிப் பசப்பை நோக்கிக் கண் பசப்பு வெட்கம் அடைந்தது. முயங்கிய அன்றே அவள் உறுப்புக்கள் இப்படி ஆயினவே! பிரிந்த இன்று அவை ஒன்றுக்கு ஒன்று முற்பட்டு அழகு அழியாதா? ஆகையால் நாம் விரைந்து சென்று அவளைச் சேரவேண்டும்!

கண்ணின் பசப்போ பருவரல் எய்தின்றே
ஒண்ணுதல் செய்தது கண்டு. 1240

௬. பொருட்பிரிவு: பொருள்

காட்சி : 17

களம் :—தலைமகள் இல்லம்.

காலம் :—முன்பனிக்காலத்தில் ஓர் இரவு.

கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[‘இம்மை இன்பமும் மறுமை இன்பமும் எளிதாக அளிக்கத் தக்க பலவகைப் பொருளும் நான் படைத்திருக்கின்றேன். படைத்தும் என்ன பயன்? இவை என் இன்பத்திற்குத் துணையாகுமன்றி அறத்திற்கும் ஆகுமோ? முன்னோர் தொகுத்து வைத்த பொன்னால் புரியும் செயல்களைப் பொன்னுலகத்தாரும் தென்னுலகத்தாரும் கொள்ளாரே! அவர் கொள்ளாரானால் நாம் செய்யும் பூசனை எத்தனையாயினும் எள்ளளவும் பயன் தருமோ? ஆகையால், இன்றே சென்று எனது முயற்சியால் பொருள் தேடி வருவேன்!’ என்று தலைமகன் எண்ணினான். எண்ணித் தலைமகளிடம் தன் விருப்பத்தை உரைத்தான். அவளும், அறத்திற்குத் துணையாவதே கற்புடையவர் கடமை என்று கருதி உடம்பட்டாள். தலைமகன் அவள் விடைபெற்றுப் பிரிந்து போயினான். போக, தலைமகள் அவன் பிரிவினால் துன்பம் அடைந்தும், அத் துன்பத்தையே எப்பொழுதும் நினைந்தும் மெலிகின்றாள். தோழி அருகே இருந்து ஆற்றுவிக்கின்றாள்.]

முன் இரவு

தோழி : அன்னாய்! உன் காதல் நோயை இப்படி நீ வெளிப்படுத்தலாமா? இஃது உன் நாணத்திற்குத் தகாது!

தலைமகள் : ஏடீ! நான் வெளிப்படுத்துகின்றேனா? இந்த நோயை அயலார் அறிவதற்கு நான் நாணுகின்றேன்.

காணி, மறைக்கின்றேன். மறைத்தாலும் பயன் என்ன? என் காணத்தின் அளவிலே நிற்கின்றதா, இது? நீர் வேண்டுமென்று இறைப்பவர்க்கு ஊற்று நீர் மிகுவதுபோல மிகுகின்றதே! இனி இதற்கு மருந்து நீயே தேடவேண்டும்.

மறைப்பேன்மன் யான்இஃதோ நோயை இறைப்பவர்க்கு
ஊற்றுநீர் போல மிகும். 1161

தோழி: அம்மா! துன்பம் முடிவிலே இன்பம் உண்டு. இன்டம் முடிவிலே துன்பம் உண்டு. நீ முன்னே காதலர் இன்பம் உண்டாய். இன்று, அதனலாகிய துன்பம் வந்தது. அதைப் பொறுக்க வேண்டாமா?

தலைமகள்: அடி! உண்ட இன்பத்தோடு ஒத்து வந்தால் பொறுக்கலாம்—காதலானது, கூட்டத்தால் இன்பம் செய்கின்றது; அந்த இன்பம் கடல்போலப் பெரியதே! அக்காதலே பிரிவினால் துன்பம் செய்கின்றது; அந்தத் துன்பம் அந்தக் கடலினும் பெரிதாகின்றதே! முன் உண்ட இன்பத்தைவிட இன்று வரும் துன்பம் இரட்டித்து இருந்தால் எப்படிப் பொறுப்பது?

இன்பம் கடல்மற்றுக் காமம் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனில் பெரிது. 1166

—(தோழி நீங்குகின்றாள்.)

நடு இரவு

தலைமகள்: (இரவின் கொடுமை எண்ணி) ஓ! இந்த இரவின் அன்பே அன்பு! உலகத்தில் உள்ள மன்னுயிரை எல்லாம் தானே உறங்கப் பண்ணிற்று. என்னையே உறங்காமல் வைத்தது. இப்போது என்னையன்றி வேறு துணை இல்லை. துணையோடு சேர்கின்ற உயிர்களை எல்லாம்

விட்டது—துயிலப் பண்ணிற்று. நான் சாகும் எல்லையேன். என்னையே தேடித் துணையாகக் கொண்டதே. ஓ! இதன் அறிவை என்ன சொல்வேன்?

மன்னுயிர் எல்லாம் துயிற்றி அளித்துஇரா
என்அல்லது இல்லை துணை. 1168

என் காதலரே என்னுடைய ஆற்றாமை கருதாமல் பிரிகின்ற கொடியவர்! அக்கொடியவர் கடிதிலே வராத கொடுமையும் உடையவர். அவர்கொடுமைக்கு மேலே இந்த இரவும் கொடுமை செய்கின்றதே! அவரோடு இன்புற்ற முன் நாளிலே இஃது ஒரு நாழிகையாகப் பறந்தது. அவரைப் பிரிந்திருக்கின்ற இந்த நாளிலே ஓர் ஊழியாகக் கழி கின்றதே! இதற்கும் கண்ணோட்டம் உண்டா?

கொடியார் கொடுமையின் தாம்கொடிய இந்நாள்
நெடிய கழியும் இரா. 1169

—(தோழி சார்கின்றாள்.)

பின் இரவு

தோழி : அம்மா! இன்னும் நீ உறங்க இல்லையா! இஃது உனக்கு ஆகாது. நீயும் ஆற்ற வேண்டும்; உன் கண்ணும் உறங்க வேண்டும்.

தலைமகள் : என் கண்களா; அடி! அவை எந்நாளும் உறங்குவது அல்ல. காதலர் வாராத நாளில் 'அவர் வருவார் வருவார்' என்று வழிபார்த்து உறங்கா. அவர் வந்த நாளில் 'ஐயோ! இவர் பிரிவாரே!' என்று அச்சங்கொண்டு உறங்கா. அவர் என்னை நீங்கியிருந்தாலும், என் கண்ணுக்குப் பொறுக்க முடியாத துன்பமே உண்டு. அவை உறங்குதல் இல்லை.

வாராக்கால் துஞ்சா வரின்துஞ்சா ஆயிடை
ஆரஞர் உற்றன கண். 1179

(தான் முன்னே பிரிவுக்கு இசைந்த பிழையை எண்ணி, தன் பசப்பினை நோக்கி) என் காதலருக்கு அப்பொழுது பிரிவை உடம்பட்டேன். அதை ஆற்றாமல் இப்பொழுது பசக்கின்றேன். என் குணத்தை யாருக்குச் சொல்வேன்? 'இவள் உடம்பட்டால் பிரிவோம்; அல்லாவிட்டால் ஒழிவோம்' என்று கருதிப் பிரிவை உணர்த்தினார். அவர் அன்புடையவரே! பாவி நான் அன்று இசைந்தேன். நான் இசையவே அவர் மேலும் மேலும் பிரிவைச் செய்கின்றார். அவரைக் கூடுதல் எனக்கு அரிதாகின்றது. அதனால் ஆற்றாமல் இன்று பசக்கின்றேன். முன்பு இசைதலும் பின்பு பசத்தலும் பிறர் செய்த பிழையா? நானே செய்துகொண்ட துன்பத்தினையாரிடம் நோவேன்? இதை வெளியிடுவதும் பழியேயன்றே?

நயந்தவர்க்கு நல்காமை நேர்ந்தேன் பசந்தஎன்
பண்பியார்க்கு உரைக்கோ பிற. 1181

காட்சி 18

களம் :—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு கானல்.
காலம் :—முன்பனிக்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[கழிக் கரையில் காணற் புதரும் தாழைப் புதரும் நெருங்கியுள்ளன. தலைமகள் மணல்மேட்டின்மேல் புன்னை நிழலில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அவள் கன்னத்தில் ஊன்றிய கைவழியே கண்ணீர் வழிகின்றது. அவள் ஏதோ எண்ணத்திலே ஆழ்ந்து ஏங்கி யிருக்கின்றாள். உடன் இருந்த தோழி அவள் ஆழ்ந்த எண்ணத்திலே அமிழ்ந்து இடப் பதைக் கண்டு, அவளைத் தெளிவிக்கின்றாள்.]

தோழி : அம்மா! அந்த நாள் இன்பத்தை எல்லாம் நினைக்கின்றாய். அதனால் உனக்கு அல்லல் விளைகின்றது. அதை நீ மறக்க வேண்டும்.

தலைமகள் : ஏடி! அதை மறந்தால் நான் உயிர் வாழேன். அவரோடு கூடிய நாளின் இன்பத்தை நினைக்கின்றபடியால் இந்தத் துன்ப வெள்ளத்திலும் நான் உயிர் வாழ்கின்றேன். அதுவும் இல்லையானால் எனக்கு வேறு துணை ஏது? அவர் தூது வருகின்றதா? அல்லது, என் தூது செல்கின்றதா? அந்த நினைவும் இல்லையானால் வேறு எதனால் நான் உயிர் வாழ்வேன்?

மற்றுயான் என்னுள்ளேன் மன்னோ அவரொடுயான்
உற்றநாள் உள்ள உளேன். 1206

அந்த இன்பத்தை நான் மறந்தறியேன். மறவாமல் இன்றும் நினைக்கின்றேன். இருந்தும் பிரிவு என் உள்ளத்தைச் சுடுகின்றதே! அவ்வாறு பிரிவாற்றாத நான், மறந்தால் என்ன ஆவேன்? உயிர் வாழ்வேனா? இறந்துபடுவேன்!

மறப்பின் எவனுவன் மன்கொல் மறப்பறியேன்
உள்ளினும் உள்ளம் சுடும். 1207

தோழி : இந்தத் துன்பம் அறிந்து அவர் வருவார். வந்து, உனக்கு இன்பம் செய்வார். அன்னாய்! வருந்தாதே!

தலைமகள் : ஆமடி! இன்பம் செய்வார்! அவரை நான் எவ்வளவு மிக நினைந்தாலும் அதற்கு வெகுளமாட்டார். அதற்கு உடம்பட்டு என் நெஞ்சிலே நிற்பார். என் காதலர். எனக்குச் செய்கின்ற இன்பம் அவ்வளவுதானே? வேறென்ன? இதுவே எனக்குச் சிறந்த இன்பம்!

எனைத்து நினைப்பினும் காயார் அனைத்தன்றோ
காதலர் செய்யும் சிறப்பு. 1208

(தான் கண்ட கனவை நினைந்து ஆற்றாளாகி) என்னைப் பிரிந்து போய் இன்னும் திரும்பி வாராத கொடியவர்! ஒரு நாளும் கனவிலே வந்து இன்பம் செய்யாக் கொடியவர்! ஐயோ! நாள்தோறும் கனவிலே வருகின்றார். வந்து, நம்மை வருத்துகின்றார். இஃது எதுபற்றியோ? கனவில் இல்லாதது கனவிலும் இல்லையாமே, இது மெய்யா?

நனவினுல் நல்காக் கொடியார் கனவினுல்
என்எம்மைப் பீழிப் பது. 1217

['காதலர் வந்து இன்பம் செய்வர்', என்றேன்; அதை இகழ்ந்து பேசினாள். கனவை நினைத்து கலங்குகின்றாள்! ஐயோ! இனி இவள் ஆறமாள். நான் தேற்றுவது எப்படி?' என்று இவ்வாறு தோழி கவலையுற்று வாடுகின்றாள்.]

தலைமகள் : (தோழி கவலையைக் கண்டு) ஏடீ! நீ ஏன் வருந்துகின்றாய்? கனவு என்னை வருத்துகின்றது என்றா? என் காதலர் நனவிலே வந்து இன்பம் செய்யார் ஆயினும்,

அவரைக் கனவிலே பலகாலும் காண்கின்றேன். அந்தக் காட்சியாலேதான் என் உயிர் உளதாகின்றது. நீ கவலை வேண்டா?

நனவினால் நல்கா தவரைக் கனவினால்
காண்டலின் உண்டுஎன் உயிர். 1213

தானே இயல்பாக வந்து இன்பம் செய்யார். அவர் சென்ற இடத்தை அறிந்து சென்று அவரைக் கொண்டுவந்து தருகின்றது கனவு! அந்தக் கனவிலே எனக்கு இன்பம் உண்டாகின்றது. ஆதலால் நான் ஆற்றுவேன்.

கனவினால் உண்டாகும் காமம் நனவினால்
நல்காரை நாடித் தரற்கு. 1214

அடி! முன்னே நனவிலே அவரைக் கண்டு உண்ட இன்பமும் இனிதாயிற்று. இன்று கனவிலே கண்டு உண்ட இன்பமும் அது கண்டபோதே இனிதாயிற்று. முன் நான் பெற்றதும் இவ்வளவே. எனக்கு இரண்டும் ஒத்திருக்கின்றது. இன்னும் அது பெற்று நான் ஆற்றேனா?

நனவினால் கண்டதூஉம் ஆங்கே கனவுந்தான்
கண்ட பொழுதே இனிது. 1215

ஓ! நனவு மிகவும் கொடியது! அந்த ஒரு பாவி இல்லையானால் கனவிலே வந்து கூடுகின்ற காதலர் என்னைப் பிரிவாரா? பிரியார். அது நடுவே புகுந்து புகுந்து கனவைப் போக்குகின்றது; அவரையும் பிரிக்கின்றது — அவரைக் கனவிலே பெற்றே நான் ஆற்றுகின்றேன். அடி எனக்காக நீ கவலைப்படாதே!

நனவென ஒன்றில்லை ஆயின் கனவினால்
காதலர் நீங்கலர் மன். 1216

காட்சி : 19

களம் :—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு பொழில்.
காலம் :—முன்பனிக்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி

[பொழிலின் மேற்புறத்தே ஓர் ஓடை வடக்கு நோக்கி ஓடுகின்றது. அதன் கிழக்கரை புல் மூடித்துப் பச்சைப் பசேரென்று அழகாயிருக்கின்றது. அதன்மேல் தலைமகள் சாய்ந்து கிடக்கிறாள். தோழி அவள் முன்னே, உட்கார்ந்திருந்து மகிழுமலர் நோக்கின்றாள். கதிரவன் மேற்கடல் குளிக்கத் தாழ்கின்றான். மாலைப் பொழுது வருகின்றது. இதைக் கண்டு தலைமகள் இரங்குகின்றாள்.]

தலைமகள் : (பொழுதொடு புலந்து) பொழுதே! என் காதலரும் நானும் கூடியிருந்த நாளில் வந்த மாலையோ நீ? அல்லை; அல்லை. அந்நாள் காதலரை மணந்திருந்தேன். நீ இன்பம் செய்தாய். இன்று அவரைப் பிரிந்திருக்கின்றேன். என் உயிரை உண்ணும் இறுதி நாளா இருக்கின்றாய். வேலைப்போலத் துன்பம் செய்கின்றாய்.

மாலையோ அல்லை மணந்தார் உயிருண்ணும்
வேலைநீ வாழி பொழுது. 1221

(தனது மனத்துயரத்தை அதன்மேல் வைத்து) மயங்குகிற மாலைப்பொழுதே! எனக்கும் துன்பம் செய்தாய்; நீயும் துன்பம் அடைந்தாயில்லை. என்னைப்போல ஒளி இழந்தும் கிடக்கின்றாய். என் துணைவரோ கொடியவர்! உன் துணையும் கொடுமையுடையவர் தாமோ? சொல்லு?

புன்கண்ணை வாழி மருள்மாலை எங்கேள்போல்
வன்கண்ண தோநின் துணை. 1222

தோழி: (அழுகின்ற தலைமகளை நோக்கி) அன்னாய்! இந்த மாலைப்பொழுது கலக்கமே தரும். ஆயினும்நீ ஆற்ற வேண்டும்.

தலைமகள்: ஏடீ! இதை ஆற்றுவது எப்படி? அவர் கூடிய நாளெல்லாம் இது குளிர்ந்து இருந்தது; என் முன்னே நடுங்கிக்கொண்டு வந்தது. இந்த நாளில் அப்படி வருகின்றதா? என் உயிர் வாழ்க்கையில் வெறுப்புத் தோன்றும்படி வருகின்றது. இந்த வெறுப்பால் வரும் துன்பமும் நாளுக்கு நாள் வளரும்படி வருகின்றது. நான் என்ன செய்வேன்?

பனிஅரும்பிப் பைதல்கொள் மாலை துனிஅரும்பித்
துன்பம் வளர வரும். 1223

அவர் உள்ள பொழுதெல்லாம் இஃது எனக்கு நட்பாகி இன்பம் செய்துவந்தது. அவர் இல்லாத இப்பொழுது நட்பு ஒழிந்து நிற்கின்றது—அது மட்டுமா? படுகளத்தில் அருளொன்றும் இல்லாதார் வருகின்றதுபோல என் உயிரைக் கொள்ள வருகின்றது. பகையாகித் துன்பம் செய்து வருகின்றது. இனி ஆற்றுவது எப்படி?

காதலர் இல்வழி மாலை கொலைக்களத்து
ஏதிலர் போல வரும். 1224

அடி! காலையும் மாலையும் பழைமைபோலன்றி இன்று மாறுபட்டு வருகின்றனவே! அன்று, அவர் கூடிய நாளில் காலை, 'பிரிவார்' என்று என்னை அஞ்சப்பண்ணிற்று. இன்று அவர் பிரிந்த நாளில் அதை விட்டது. கங்குல் வெள்ளத்திற்குக் கரையாய் வருகின்றது. நான் இந்தக் காலைக்குச் செய்த நன்றி என்னவோ? கூடிய நாளில், மாலை எனக்கு இன்பம் செய்து வந்தது; இன்று அதை விட்டது.

அளவில்லாத துன்பம் செய்கின்றது. நான் இதற்குச் செய்த தீமை என்னவோ?

காலைக்குச் செய்தநன்று என்கொல் எவன்கொல்யான்
மாலைக்குச் செய்த பகை. 1225

தோழி: அம்மா! இன்று இப்படி வருந்துகின்றாயே! அன்று அவர் பிரிவுக்கு ஏன் உடம்பட்டாய்?

தலைமகள்: அடி! முன்னெல்லாம் இந்த மாலை எனக்கு நட்பாகி இன்பம் செய்துபோந்ததே. இன்று பகையாகித் துன்பம் செய்கின்றது. இஃது இப்படி வேறுபடும் என்பதைக் காதலர் பிரிதற்கு முன்னே நான் அறிந்திலேன். அறிந்தேனானால் அவர் பிரிவிற்கு உடம்படுவேனா? மாட்டேன்.

மாலைநோய் செய்தல் மணந்தார் அகலாத
காலை அறிந்தது இலேன். 1226

தோழி: அன்னாய்! மாலையில் மட்டும் இவ்வாறு ஆகின்றாயே, மற்றை நேரம் உனக்குத் துன்பம் செய்ய இல்லையா?

தலைமகள்: இல்லை. அடி! காலைப் பொழுதிலே இந்த நோய் அரும்புகின்றது; பகற் பொழுதெல்லாம் பேரரும்பாக முதிர்கின்றது; மாலைப்பொழுதிலே அலர்ந்து விடுகின்றது. உறக்கம் விட்டு எழுந்த காலை நேரத்தில் கனவிலே காதலரைக் கண்ட நினைவே நிற்கின்றது. ஆகையால், காலையில் நான் வருந்துவது இல்லை. பின் பொழுது போகப்போக அந்த நினைவு மறக்கின்றது. அவர் பிரிவை நினைந்து வருந்துகின்றேன். ஆயினும் பகல், அவ்வளவு கொடியது அன்று.

மாலை நேரத்தில் மக்களும் மாக்களும் எல்லாம், தமது துணைவரை நினைந்து தேடி இருப்பிடம் சேர்கின்றனர். அதைக் காணும் போதே நான் முன்னே உண்ட இன்பத்தை நினைந்து வருத்தம் மிகுகின்றேன். அதனால், இந்த மாலை நேரமே கொடியது!

காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலரும்இந் நோய். 1227

அடி! முன்னெல்லாம் ஆயன் குழல் எவ்வளவு இனிதாய் வரும். இப்பொழுது அஃது இந்த மாலைக்கு ஒரு தூதும் ஆயிற்று. இது வருவதை அது முன்னமே வந்து உணர்த்துகின்றது. இது வந்து என்னைக் கொல்லும்போது இதற்கு அது கொல்லும் படையும் ஆகின்றது. தானே சுடவல்லது இந்த மாலை. இஃது ஒரு துணையும் பெற்றால் என்ன செய்யாது?

அழல்போலும் மாலைக்குத் தூதாகி ஆயன்
குழல்போலும் கொல்லும் படை. 1228

இந்த மாலை கொடியதாயிற்று! எனக்குக் கூற்றமே ஆயிற்று! இனி இதைக் கண்டவரும் 'இது மாலையா?' என்று மதிமருளுவார்! இதுவரையும் நான் ஒருத்தியே இதனால் மயங்கி நோய் அடைந்தேன். இனி இது வரும்பொழுது, இதன் கொடுமையால் நான் இறந்துபடுவேன்! இந்த ஊரெல்லாமும் மயங்கி நோய் அடையும்!

பதிமருண்டு பைதல் உழக்கும் மதிமருண்டு
மாலை படர்தரும் போழ்து. 1229

ஏடீ! காதலர் பொருள்முடித்துவரப் போனார். அவர் குறித்த பருவமும் கழிந்தது. நம்மை நினைத்து வரவும்

இல்லை. தாம் சொல்லிய சொல்லும் தவறினர். அப்பொருள் இயல்பே தம் இயல்பாயினர். இந்த மாலையோ கொடிய தாயிற்று; கலங்கச் செய்கின்றது. இந்நாள் வரையும் அவர் பிரிவைப் பொறுத்து இறந்துபடாது இருந்த என் உயிர், இன்று இந்த மாலையிலே இறந்து படுகின்றது. தோழி! இனி, நீ சொல்லுவதால் பயன் இல்லை!

பொருள்மாலை யாளரை உள்ளி மருள்மாலை
மாயும்என் மாயா உயிர். 1230

௲. இன்பப் பிரிவு : பரத்தை

காட்சி : 20

களம் :—தலைமகன் இல்லம்.
காலம் :—பின்பனிக்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி.

[தலைமகனுடைய உருவையும் திருவையும் குணத்தை யும குலத்தையும் கண்டு அவனிடம் வேட்கை மிகுந்து அவனை மணந்துகொண்ட மங்கையரும் இருந்தார். ஆடலும் பாடலும் ஊடலும் கூடலுமாகிய பெண்மை நலத்தில் உயர்ந்த பெண்டிரை, தலைமகளை மணப்பதற்கு முன்னும பின்னும், தலைமகன் மணந்தும் இருந்தான். அவர்களுக்குத் தனது முகம் காட்டி மகிழ்வித்தற் பொருட்டும், இன்பம் ஊட்டுதற் பொருட்டும், அவன் தலைமகளைப் பிரிந்து போயி ஞன். அதை அறிந்த தலைமகள 'ஏடி! என்னை வெறுத்து என் தங்கைமாரிடம் சென்ருர் கணவர். இனறு அவா அன்பு இருந்தபடி கண்டாயா? அவர் தோளையும் மார்பையும் அயலாரும் தோயலாயிற்று. நாளை அவர் நம்மை நினைந்து வந்தாலும், அந்த எச்சிலான மார்பை நான் விரும்பேன் - தீண்டக் கூசுகின்றேன்! அவர் வரவு நோக்கி வாழ்த்து வேணு?' என்று தோழியோடு சொல்லிப் பிணங்கியிருந்தாள. சில நாள் செல்ல, தலைமகன திரும்பி வந்தான். அவனைக் கண்டதும். தலைமகள் பிணங்கியே இருக்கமாட்டாமல் எதிர் ஓடி எற்றுக்கொண்டு கூடிக் குலாவினள். இவ்வாறு நிறை அழிந்து கூடிய தலைமகளைத் தனியே கண்ட தோழி மறு நாள் நகையாடுகின்றாள.]

தோழி : கணவர் வந்தால் கலக்கமாட்டேன் என்று இத்தனை நாளும் வீம்பு பேசினையே, அடி! நேற்று அவரோடு புலந்து கொண்டாயா? வந்ததே வாரிக் கொண்டாயே!

தலைமகள் : (சற்று நாணம் அடைந்து புன்னகை செய்து) ஏடீ! என்னுல் விருப்பப்பட்டவர் வந்து காமத்தால் நாம் கருதியிருந்த—விரும்பிய—செய்கைகளைச் செய்கின்ருர். செய்கின்றபோது 'இது பரத்தையர் தோய்ந்த மார்பு' என்று அதைத்தோய நாணுகின்ருேமா? அப்படிப்பட்ட நாணத்தை நாம் கொஞ்சமும் அறிகின்ருேமா? நிறை அழிந்து மயங்கி விடுகின்ருேமே! அடி!—இஃது உனக்குத் தெரியாதா?

நாண்என ஒன்ருே அறியலம் காமத்தால்
பேணியார் பெட்ப செயின். 1257

அவர் வந்தால் பிணங்கவேண்டும். பிணங்கினுல் அவர் சொல்லாலும் செயலாலும் நம்மை வேண்டிக் கொள்வார்; வேண்டிக் கொண்டாலும் நாம் பிணக்கம் நீங்காதிருக்க வேண்டும் என்று முன்னே பலவாறு எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். அது மெய்தான். ஆனுல், அதையெல்லாம் மறந்து அவரைச் சேரும்படியே நம்மைச் செய்துவிட்டாரே! ஆ! அவர் பல பொய்களை வல்ல கள்வர். அவர் சொல்லும் சொல்லோ, அத்தனையும் அன்பே உருவானவை. அந்தத் தாழ்ந்த மொழிகள் அல்லவா நமது பெண்மை அழிக்கும் படையாகின்றது? அம் மாயக் கள்வருக்கு முன்னே, அவர் பணிமொழிக்கு முன்னே, நம் நிறை அழியாமல் என்ன செய்யும்? அடி!

பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி அன்ருேநம்
பெண்மை உடைக்கும் படை. 1258

(தோழி நகைக்கின்ருள்.)

ஆமடி! நீ நகைப்பாய். இதைக் கேள். காதலர் வந்தார்; அப்பொழுதே 'பிணங்கவேண்டும்' என்று எண்ணி அவர் முன் நில்லாமல் வேருேர் இடம் போயினேன். போயும் என் நெஞ்சம் நிறையிலே நின்றதா? இடம்

அழிந்தது. அவரோடு கலக்கவே தொடங்கிற்று. அதை நான் அறிந்து 'இனி முடியாது' என்று அவரைப் புல்லினேன். புலக்கவேண்டிய நெஞ்சமே கலக்கவேண்டினால், நான் என்ன செய்வேன்? அடி!

புலப்பல் எனச்சென்றேன் புல்லினேன் நெஞ்சம்
கலத்தல் உறுவது கண்டு. 1259

மகளிர் சிலர் தம்முடைய காதலரைக் கண்டால், அப்பொழுதே நிறை அழிவார். நிணத்தை நெருப்பிலே இட்டால் உருகுவதுபோல நெஞ்சம் உருகுவார். அவ்வகையான மகளிர் 'காதலர் எதிர்ப்பட்டாலும் நாம் ஊடியே இருப்போம். அவர் உணர்த்தினாலும் உணராமல் அப்படியே நிற்போம்' என்று எண்ண முடியுமா? முடியாது. அடி! நானும் அம் மகளிரில் ஒருத்தி. எனக்கும் நிறை அழியாதிருக்க முடியாது.

நிணந்தீயில் இட்டன்ன நெஞ்சினார்க்கு உண்டோ
புணர்ந்தூடி நிற்பேம் எனல். 1260

காட்சி : 21

களம் :—தலைமகன் இல்லம்.
காலம் :—பின்பனிக்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[தலைமகளைக் கலந்து வாழ்ந்திருந்த தலைமகன், சில காலைக்குப் பின்பு, பின்னும் அவளைப் பிரிந்து பரத்தையரிடம் போயினான். அதுகண்ட தலைமகள் அவன் கொடுமை நினைந்து நெஞ்சம் புழுங்கி வாடினாள். ஒருநாள் தோழியை நோக்கி 'அடி! என் தங்கையர்மேல் வைத்த காதலால் கணவர் என்னைக் கையகன்று போயினார். அம்மங்கையர், அன்பில் மிக்கவரோ? அழகில் உயர்ந்தவரோ? ஐயோ! அவர் முன்னே நான் சூடிக்கழித்த சூட்டுமாலை ஆனேனே! என் வினையே!' என்று மானம் சுடுதலால் மனம் வெதும்பி வருந்துகின்றாள். உடன் இருந்த தோழி அவளை நகைமாடு கின்றாள்.]

தோழி : (நகைத்துக்கொண்டே) அம்மா! அவர் பிரியக் குறித்தபோதே நீ பிணங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படிப் பிணங்கிக்கொண்டால், உன் பிணக்கத்திற்கு அஞ்சியாவது அவர் பிரியாமல் இருப்பார்! அன்று ஏனடி நீ பிணங்க இல்லை?

தலைமகள் : அடி! நான் பிணங்குவது எங்கே? காதலை யுடைய நான் பிணங்குவது எங்கே? முடியுமா? காதலுக்கு உள்ள குணம் கள்ளுக்கும் இல்லையே! காதல், தன்னை நினைத்தாலே (உணர்வழியாத) களிப்பைத் தருகின்றது. கண்டாலே, (உணர்வழிந்த) மகிழ்ச்சியையும் தருகின்றது. நினைத்தாலே, களிக்கச் செய்யுமா கள்ளு? அல்லது கண்டாலே மகிழச் செய்யுமா? உண்டால்தானே செய்யும்? இப்படிப்பட்ட காதலை யுடையவள் நான், நான் பிணங்குவது எங்கே? அடி!

உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில் காமத்திற்கு உண்டு. 1281

பெண்டிருக்குக் கணவர்மேல் வைத்த காதலானது பனை யளவாக—மிகுதியாக—உண்டாயிருக்கலாம். இருந்தாலும், அப் பெண்டிர் தம் காதலரோடு தினையளவும் பிணங்க லாகாது. ஆம். சிறிதும் பிணங்காமல் இருக்கவேண்டும். பிணங்கினால், வருத்தமே மிகும்!

தினைத்துணையும் ஊடாமை வேண்டும் பனைத்துணையும்
காமம் நிறைய வரின். 1282

அவர் நம்மைப் பேணவும் இல்லை. அடி! தாம் வேண் டியவற்றையே செய்கின்றார். என்னைப் பிரிந்து பரத்தைய ரிடம் போகின்றார். இப்படியெல்லாம் செய்தாலும், என் கண்கள் அவரைக் காணமல் இரேம் என்கின்றனவே! காணவே விரைகின்றனவே! அப்படிப்பட்டவரோடு நான் எப்படிப் பிணங்குவது? அடி!

பேணாது பெட்பவே செய்யினும் கொண்கனைக்
காணாது அமையல கண். 1283

தோழி! என் நெஞ்சின் செய்கையைக் கண்டாயா? காதலரைக் காணுமுன்னே அவர் செய்த பிழையை எல்லாம் இதற்கு எடுத்துச் சொல்லி வைத்தேன். இதனோடு நினைத் திருந்தேன். அவர் வந்தபோது, அவரோடு பிணங்குவதற்கே நான் சென்றேன். ஆனால், இஃது அவரைக் கண்டதும் நான் சொல்லியிருந்ததை முழுவதும் மறந்தது; திடம் அழிந்தது; கூடுதற்கே சென்றது. நான் என்ன செய்வேன்? என்னால் பிணங்க முடியாதாயிற்று!

ஊடற்கண் சென்றேன்மன் தோழி அதுமறந்து
கூடற்கண் சென்றதுஎன் நெஞ்சு. 1284

அடி! நமது கண்ணும் நாமும் ஒருவகையில் ஒத்திருக்கிறோம், கண்டாயா? எழுதும் முன்னெல்லாம் கண்ணானது அஞ்சனக்கோலினது கருமை கண்டிருக்கின்றது. ஆனால், எழுதுகின்றபோது அக் கோலினது இயல்பைக் காண மாட்டாதாகின்றது. நாமும் கொழுநரைக் காணாதபோதெல்லாம், அவர் பிழையை எண்ணியிருக்கின்றோம். அவரைக் காணுகின்றபொழுது அதை முழுதும் மறந்துவிடுகின்றோம். இந்தத் தன்மையில் இருக்கின்றோம் நாம். இனிமேலும், பிணங்க முடியுமா?

> எழுதுங்கால் கோல்காணாக் கண்ணேபோல் கொண்கன்
> பழிகாணேன் கண்ட விடத்து. 1285

காதலரைக் காணாத காலத்தில் அவருடைய தவறு மட்டுமே நான் கண்டிருந்தேன்—அவர் பிழையையன்றி வேறு ஒன்றும் எனக்குத் தெரிய இல்லை. உன்னோடும் சொல்லிக்கொண்டேனே! இன்று, அவரைக் காணுகின்ற காலத்தில், அவர் பிழையில் ஒன்றும் நான் காண்கின்றிலேன். எல்லாம் நன்றாகவே தோன்றுகின்றன. ஆகையால், நான் பிணங்க இல்லை. அடி!

> காணுங்கால் காணேன் தவறாய காணாக்கால்
> காணேன் தவறல் லவை. 1286

தோழி! என்னைப் பிணங்கச் சொல்லுகின்றாயா? பிணங்கினாலும், பயன் என்னடி? என்னால் கடைசிவரையும் பிணங்கியே இருக்க முடியாதே! ஓடுகின்ற வெள்ளத்தில் பாய்ந்தால் அது நம்மை ஈர்த்துக்கொண்டு போய்விடும் என்று அறிந்திருந்தும் பாயலாமா? பாய்ந்தால், அடித்துக் கொண்டே போய்விடும். நான் பிணங்கினால், பிணங்கியே இருக்க முடியாது. ஆகையால், அந்தச் செய்கையால் பயன் இல்லை. அடி!

> உய்த்தல் அறிந்து புனல்பாய் பவரேபோல்
> பொய்த்தல் அறிந்தென் புலந்து. 1287

காட்சி : 22

களம் :—தலைமகன் இல்லம்.
காலம் :—பின்பனிக்காலத்தில் ஒரு மாலை.
கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

[பரத்தையிடம் பிரிந்திருந்த தலைமகன் சிலகாலம் சென்று தன் இல்லம் திரும்பி வந்தான். வந்தவன் தலைமகளிடம் நேரே செல்ல இல்லை. ஏனென்றால், தன்மேல் அவள் பிணக்கம் கொண்டிருக்கின்றபடியால், தன்னை எதிர்கொண்டு ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மறுக்கவும் கூடும் என்று அஞ்சினான். அவளுடைய பிணக்கத்தை ஒழித்துவரும்படி தோழியை முன்னதாக அனுப்ப எண்ணியிருந்தான்........ இவன இவ்வாறாகத், தலைமகள், தன்னைப் பிரிந்துபோன கொடுமை எல்லாம் நினைந்து மிகவும் பிணங்கி இருந்தாள். ஆயினும், அவன வருகை அறிந்ததும் அவள் நெஞ்சம் அவன் பிழை முழுதும் மறந்தது. பிணக்கமும் ஒழிந்தது. அவனைச் சேரவே விரைந்தது. அதுகண்ட தலைமகள தன்னுடைய நெஞ்சத்தோடு புலந்து கூறுகின்றாள்.]

தலைமகள் : நெஞ்சே ! அவர் நெஞ்சு நம்மை நினைக்கின்றதா ? அவருக்கே ஆகி நிற்கின்றதே !—அவர் எண்ணப்படிககே இசைகின்றதே ! நீ மட்டும் ஏனோ எனக்காக நிற்க இல்லை ? அவரிடம் குற்றம் கண்டும் அவரோடு பிணங்கா தொழிகின்றாய். அவரையே நினைக்கின்றாய்—ஒரு செயலை நீயாகச் செய்யாவிட்டாலும் செய்வாரைக் கண்டாகிலும் செய்யலாகாதா ?—அவர் நெஞ்சைக் கண்டு அதுபோல நீ செய்யலாகாதா ? அதுவும் செய்ய இல்லையே !

அவர்நெஞ்சு அவர்க்குஆதல் கண்டும் எவன்நெஞ்சே
நீஎமக்கு ஆகா தது. 1291

என் நெஞ்சே ! அவர் இப்போது நம்மேல் அன்புடையவர் அல்லர். இந்த உண்மையை நீயும் அறிந்திருக்கின்றாய்.

இருந்தும் அவருடைய பழைய விருப்பத்தை எண்ணி, 'நாம சென்றால், அவர் வெகுளார்' என்று அவரிடம் செல்கின்றாய்! இஃது என்ன மடமை! நீ எண்ணியது முடியுமா?

உறாஅ தவர்க்கண்ட கண்ணும் அவரைச்
செறாஅரெனச் சேறிஎன் நெஞ்சு. 1292

நெஞ்சே! என்னைவிட்டு அவர்பின் செல்வதை நீ முன்னமே பழகியிருக்கின்றாய். இன்றும், என்னிடம் நீ நிற்க மாட்டாய். நீ விரும்பியபடியே அவரிடம் செல்கின்றாய். இதற்குக் காரணம் 'இவள் மானம் அழிந்தாள்; இவள் நட்பால் நமக்கு என்ன வரும்?' என்று எண்ணியோ? அல்லது உன் இயல்போ? சொல்லு.—கெட்டார்க்கு நட்டார் உலகத்தில் இல்லை. தளர்ந்த காலத்திலே கைவிடுவார் தாழ்ந்தவர். இன்று, அவர் உறவே ஆயிற்று உன் உறவும்!

கெட்டார்க்கு நட்டாரில் என்பதோ நெஞ்சேநீ
பெட்டாங்கு அவர்பின் செலல். 1293

நெஞ்சே! முன்னெல்லாம் பிணங்குவதாக எண்ணி இருக்கின்றாய். அவரைக் கண்டபொழுதே இன்பம் உண்ண எண்ணிவிடுகின்றாய். அவர் பிழையை நோக்குகின்றாயா? முன்னே புலவியை உண்டாக்கி, அதனை அளவோடும் அறிந்து, பின்னே இன்பம் உண்ணமாட்டாய். இனிமேல் அப்படிப்பட்டவற்றை—பிணங்கும் முறைகளை—உன்னோடு எண்ணுவார் யார்? நான் அதைச் செய்யேன்!

இனியன்ன நின்னொடு சூழ்வாரியார் நெஞ்சே
துனிசெய்து துவ்வாய்காண் மற்று. 1294

[இவ்வாறு தலைமகள், தனது நெஞ்சத்தோடு புலந்துகொண்டு இருக்கின்றாள். அப்பொழுது அவளை ஊடல் தீர்த்துவருமபடி தலைமகனால் அனுப்பப்பட்ட தோழி அங்கே வருகின்றாள்.]

தலைமகள் : (தோழி செவியில் விழும்படி) ஐயோ! என் நெஞ்சு எக்காலத்தும் நீங்காத துன்பமே உடையதாயிற்று. என்ன செய்வேன்? அவரை அடையாதபோது, 'அடைய இல்லையே!' என்று அஞ்சுகின்றது.—அண்டையில் உள்ள காதலரை அணையாதுவிடுதல் அழகன்று என்று நினைக்கின்றது. அவரை அடைந்தபோது, 'இன்னும் பிரிவரே!' என்று அஞ்சுகின்றது—'முழுதும் இன்பம் உண்ண முடியாது; இவர் பிரிந்து போவார்; என்ன செய்வோம்?' என்று ஏங்குகின்றது. இப்படியே இதையும் அதையும் இடைவிடாது நினைத்து எந்நாளும் துன்பமே அடைகின்றது.

பெறாஅமை அஞ்சும் பெறின்பிரிவு அஞ்சும்
அறாஅ இடும்பைத்துஎன் நெஞ்சு. 1295

அவர் பிரிந்துபோனார். என் நெஞ்சு என்னிடமே இருந்தது. என்னை விட்டுப் பிரிய இல்லை. எதன் பொருட்டு இங்கே இருந்தது தெரியுமா? அவர் கொடுமைகளை எனக்கு நினைவூட்டி ஆற்றாமையை விளக்கவே! ஆம். வேறென்ன?—என் காதலரைப் பிரிந்திருந்த நான், அவர் கொடுமைகளை இந்த நெஞ்சோடு நினைத்தேன். அவ்வளவை அறிந்து, இஃது என்னைத் தின்பதுபோலத் துன்பம் செய்தது.—இன்றைக்கு அந்தக் கொடுமைகளை நோக்கி அவரோடு பிணங்குவதற்கா இருந்தது? இல்லை! இல்லை! என்னைத் துன்பம் செய்யவே!

தனியே இருந்து நினைந்தக்கால் என்னைத்
தினிய இருந்ததுஎன் நெஞ்சு. 1296

ஆ! என் நெஞ்சு! தன்னை மறந்த காதலரைத் தான் மறக்கமாட்டாதது! ஒரு நினைவில்—நிலையில் நில்லாதது! அவர் கொடுமைகளை, அவரைக் காணாதபோது நினைந்து, கண்டபோது மறக்கும் தவறுடையது; அந்தக் கொடுமைகளை

அவரைக் காணாதபோது மறந்து, கண்டபோது நினைந்து பிணங்கும் அறிவற்றது! அவரைக் கண்டபொழுதே கூட்டத்திற்கு விரைவது! இப்படிப்பட்ட மடநெஞ்சுடனே கூடி, ஐயோ! என் நாணத்தையும் மறந்தேனே!—என் உயிரினும் சிறந்த நாணத்தையும் மறந்துவிட்டேனே! ஆ!

நாணும் மறந்தேன் அவர்மறக்க அல்லாஎன்
மாணா மடநெஞ்சில் பட்டு. 1297

இந்த நெஞ்சு உயிர்மேல் காதலை உடையது! இளிவிற்கும் அஞ்சுகின்றது! ஆகையால், கூடவே கருதுகின்றது.—'நம்மை எள்ளிச் சென்றாரென்று நாமும் அவரை எள்ளலாமா? அவருக்கு வாயில் மறுக்கலாமா? மறுத்தோமானால், வழிபடாமை என்னும் பழியும் எம்மைச் சேரும். பிரிவாற்றாமையும் பிறக்கும். நாணும் நிறையும் முதலிய குணங்களை இழத்தலும் வரும். இவ்வளவு இளிவும் உண்டாகும் என்று கருதி அவர் திறத்தினையே நினைக்கின்றது.—அவருக்கு வாயில் நேருகின்றது; அவர் வரவும் உடம்படுகின்றது. இவ்வாறு இளிவிற்கும் அஞ்சி இறக்கவும் மாட்டாமல் கூடவே கருதுகின்ற நெஞ்சத்துடனே நான் என்ன செய்ய முடியும்?

எள்ளின் இளிவாம்என்று எண்ணி அவர்திறம்
உள்ளும் உயிர்க்காதல் நெஞ்சு. 1298

[இவ்வாறு தலைமகள், தன்னுடைய நெஞ்சம் தலைமகனைக்கூட விரைகின்றதையும் தான அவனோடு புலக்க விரும்புகின்றதையும் தோழி கேட்கப் பேசுகின்றாள். அது கேட்ட தோழி, தலைமகள் வழியே நின்று அவளை ஊடல் தீர்க்கவேண்டி இபபடிச் சொல்லுகின்றாள்.]

தோழி : (நகையாடிக்கொண்டு) அம்மா! நீ அவரை விரைந்து சென்று புல்லாதே! இந்தத் தொழிலையே மேலிட்டுக்கொண்டிரு. பிணங்கிக்கொள். விரைவாக இணங்கிவிடாதே ஆமாம்! அப்படிப் பிணங்கினாலே, காதலர் அடையும் அல்லல் நோயை நாம் சிறிது காணலாம்.— துன்பத்தைச் செய்யும் காதல் நோயினால் அவர் படுகின்ற பாட்டை நாம் சிறிது பார்க்கலாம்!

புல்லாது இராஅப் புலத்தை அவர்உறும்
அல்லல்நோய் காண்கம் சிறிது. 1301

ஆனால், நீ நெடுநேரம் பிணங்கியிருக்கக் கூடாது; கூட்டத்தை இன்பம் செய்வதற்குப் புலவியும் சிறிது வேண்டியதே! உண்ணும் உணவிற்கு வேண்டுமளவாக உப்பு இட்டால், அஃது இன்சுவை ஆக்கும். அளவில் சிறிது விஞ்சி விட்டால் அப்பண்டம் கசப்பேறிக் கெட்டுவிடும். அதுபோல இப் புலவியை நீயும் அளவில் சிறிது மிகவிட்டால், கூட்டமானது இன்பம் இழந்து விடும்.— அளவு அறிந்து உணராமல் பிணங்கியே இருந்தால், காதலருக்குக் கூட்டத்தின்மேல் எழுந்த குறிப்பு அடங்கிவிடும். அப்பொழுது புலவி இன்பம் ஆகுமா? ஆகையால், சிறிதும் நீள விடலாகாது.

உப்பமைந்து அற்றால் புலவி அதுசிறிது
மிக்கற்றால் நீள விடல். 1302

[இவ்வாறு தோழி சொல்லக் கேட்ட தலைமகள், தான் கொண்டிருந்த புலவி ஒழிந்தாள். ஒழிந்து, கூட்டத்திற்கே விரைந்து வாயில் நேர்ந்தாள். அது கண்ட தோழி, தலைமகனிடம் திரும்பி வந்து, நகைமுகத்தோடு நின்று, தலைமகள் வாயில் நேர்ந்ததைத் தெரிவிக்கின்றாள்.]

தோழி : (நகைத்துக் கொண்டே) ஏ! கள்வரே! உங்கள் மார்பு எங்களுக்குக் கள்ளே காணும். குடியர் கள்ளை வெறுப்பாரா? விடுவாரா? தன்னை உண்டு களித்தாருக்கு இஃது இளிவரத்தக்க இன்னாதனவற்றையே செய்யும்! நாணம் குறைக்கும்; நிறை கெடுக்கும்; ஒழுக்கம் அழிக்கும்; உணர்வு ஒழிக்கும்—இவை எல்லாவற்றையும் செய்தாலும் குடியர் அதை விடவே மாட்டார்; மேன்மேலும் விரும்புவார். அதுபோல அல்லவோ உங்கள் மார்பு எங்களுக்கு? எவ்வளவு கொடுமையைச் செய்தாலும் அதை விடாமல் விரும்புகின்றோம் நாங்கள். நீங்கள் வஞ்சகர் அல்லரோ?—உங்கள் வரவை ஏற்றுக்கொண்டாள் என் தோழி!

இளிந்தக்க இன்னா செயினும் களித்தார்க்குக்
கள்ளற்றே கள்வநின் மார்பு. 1288

[இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட தலைமகன் உள்ளம் களித்துத் தலைமகளிடம் செல்லுகின்றான்.]

காட்சி : 23

இடம் :—தலைமகன் இல்லம்.
காலம் :—பின்பனியில் ஓர் இரவு.
கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள்.

[பரத்தையிடம் சென்றிருந்த தலைமகன் சிலகாலம் கழிந்து தன்னுடைய இல்லிடம் திரும்பி வந்தான். வந்தானைத் தலைமகள் வரவேற்றுக்கொள்ளாமல் பிணங்கியே இருந்தாள். அவள் பிணக்கத்தைப் போக்கிவரும்படி தோழியை அனுப்பினான். தோழி அப்படியே தலைமகளிடம் சென்று 'அம்மா! நாம் பொருட்பெண்டிரோ? கற்புடை மகளிர், மனையில் இருந்து மணாளரை வழிபடுவோர். மக்களை வளர்ப்பார். விருந்து ஊட்டுவார். அன்றி, ஊடலும் துனியும் கொள்வாரோ?—வண்டை ஒப்பார் ஆடவர்; பூவை ஒப்பார் பெண்கள். நம் கணவர் போம்பொழுது புறம் தொழுது, வரும்பொழுது முன் தொழுது அவரை ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுதல் அல்லது எதிர்த்துக்கொண்டு வழிமறுத்தல் ஆகுமோ? இது நமக்கு நன்றன்று. அவரை வருந்தச்செய்து நமக்கு வருகின்றது என்ன?' என்று பல காரணமும் காட்டினாள். காட்டத் தலைமகள் பிணக்கம் நீங்கினாள். நீங்கினதைத் தோழி வழியாக அறிந்த தலைமகன், தலைமகளிடம் சென்று பள்ளியிடத்தே இருந்தான். அவனைக் கண்டதும், தலைமகளுக்கு உள்ளே இருந்த சினம் பொங்கிற்று; கண் சிவந்தது; நுதல் வேறுபட்டு வேர்த்தது. அவள் சிவப்பு ஆற்றுதற்காகத் தலைமகன் சில குளிர்ந்த மொழி கூறினான். அதுகேட்ட தலைமகள் மனம் வெதும்பி, முகம் திரும்பி பிரிந்து மொழிகின்றாள்.]

தலைமகள் : (கடுகடுத்து) இங்கே வந்துவிட்டீர்களே! ஐயோ! பாவம்! அங்கே உங்கள் காதலிமார் எல்லாம் உங்களைக் காணாமல் கலங்கியிருப்பார்! போங்கள், போங்கள்! இனி, ஆற்றமாட்டார்! உங்களைப் பெறாமல் புலந்த மகளிரைப் புலவி நீக்கிப் புல்லவேண்டாவா? புல்லாவிட்டால், முன்னமே துன்பமுற்று அழிந்தாரை அதன்மேலும் மிக்க துன்பத்தைச் செய்வதே ஆகும். போங்கள், அவ்விடம் போங்கள்.

அலந்தாரை அல்லல்நோய் செய்தற்றால் தம்மைப்
புலந்தாரைப் புல்லா விடல். 1303

எங்களை ஊடல் உணர்த்தல் வேண்டா! நீங்கள் வேறிடத்தே போயிருந்தாலும், எங்கள் புதல்வரைக் கண்டு நாங்கள் ஆற்றியிருப்போம்! உங்களோடு ஊடுதற்கு உரியமோ நாங்கள்? அவர்களே அதற்கு உரியவர்! உங்களோடு ஊடிய காதலிமாரை ஊடல் உணர்த்திக் கூடா விட்டால், முன்னமே நீரைப் பெறாமல் வாடிய கொடியை அடியிலே அறுப்பதே ஆகும்! போங்கள். அவர் ஊடலை நீக்க அவ்விடம் போங்கள். இங்கே வேண்டா!

ஊடி யவரை உணராமை வாடிய
வள்ளி முதல்அரிந் தற்று. 1304

[இவ்வாறு தலைமகள் புலந்து பேசக் கேட்ட தலைமகன், அவளை ஊடல் உணர்த்துவானாயினன். அவன் உணர்த்த உணர்த்தவும், அவள் உணராது புலந்தே இருந்தாள். அதுகண்ட தலைமகன் மனம் வாடி இவ்வாறு சொல்லிப் புலம்புகின்றான்]

தலைமகன்: (தலைமகள் கேட்கும்படி) காமத்தின் மென்மையை எல்லாரும் அறிவாரா? அது மலரைக் காட்டிலும் மெல்லியது ஆயிற்றே!—குறிப்பும் வேட்கையும் நுகர்ச்சியும் இன்பமும் ஒரு காலத்திலே ஒத்து நுகர்தற்கு உரியார் இருவர் அதற்கேற்ற இடமும் காலமும் சார்புகளும் பெற்றுக் கூடியே காம இன்பம் நுகரவேண்டும்! இவற்றுள் யாதேனும் ஒன்றினால் சிறிது வேறுபட்டாலும் அவ்வின்பம் வாடிவிடும். எல்லாவற்றினும் மெல்லியதாகிய மலரும், தொட்டாலன்றி மணச்செவ்வி மாறாது. ஆகையால், காம இன்பம் மலரைக்

காட்டினும் மெல்லியதாயிருக்கும். அப்படி மெல்லியதா யிருத்தலை அறிந்து அதன் செவ்வியைப் பெறுவார் உலகத்துச் சிலரே ஆவர் ! இவள் குறிப்பு வேறுபட்டிருக்கின்றபடியால் நானும் அது பெறுகின்றேனு ?

மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர்அதன்
செவ்வி தலைப்படு வார். 1289

ஓ! இவள் என் காதலி அல்லள்!—முன் ஒருநாள் புல்லல் விதுப்பினுல் சென்றேன். சென்ற என்னேடு அவள் கண் சிவந்தாள். ஆயினும், ஊடி ஒரு சொல்லும் உரைத்திலள். சிவந்திருந்ததும் சில நேரமே! புல்லுதலை என்னினும் அதிகமாக விரும்பினுள். ஆதலால், அச் சிவப்பையும் அப் பொழுதே மறந்து கூடிவிட்டாள். அதனுல், நான் இத் தன்மையேனுகவும் விதுப்பின்றி ஊடி நிற்கின்ற இவள் அவள் அல்லள். அவளேயாயின் இப்படி ஊடல் நீடி உணரா திருப்பாளோ ?

கண்ணின் துனித்தே கலங்கினுள் புல்லுதல்
என்னினும் தான்விதுப் புற்று. 1290

(கூட்டத்தில் விதுப்புகின்ற தன் நெஞ்சைப் பழித்து) ஐயோ ! எனக்கு உரித்தாகப் பெற்ற நெஞ்சமும் எனக்குத் துணையாகின்றதா ? இவளை அன்பில்லாதவள் என்று விட்டு வீடாமல் கூட்டத்திற்கே விரைகின்றதே ! என்ன செய்வேன்? ஒருவருக்குத் துன்பம் வந்தபோது அது நீங்குதற்கு அவர் நெஞ்சமே துணையாகவேண்டும். அது துணையாகாவிட்டால், துணையாவார் வேறொருவர் உண்டோ ? எனக்குத் துணையா வார் யாரும் இல்லை; ஆதலால், துன்பத்தைப் பட்டே ஆகவேண்டும்.

துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் தாம்உடைய
நெஞ்சம் துணைஅல் வழி. 1299

ஒருவருக்கு உரித்தாக உடையது நெஞ்சமே. அஃது அவருக்குத் தமராக வேண்டும். அதுவே உறவல்லாத போது அயலார் அவருக்கு உறவல்லர் ஆதலைச் சொல்ல வேண்டுமோ? இவள் ஒருத்தியைக் காதலி என்று கருதி என் நெஞ்சமே என்னை வருத்துகின்றதே! இவள் என்னோடு புலந்து என்னை வருத்துகின்றது புதுமையோ?

தஞ்சம் தமர்அல்லர் ஏதிலார் தாம்உடைய
நெஞ்சம் தமர்அல் வழி. 1300

[இவ்வாறு தலைமகன் மனம் நொந்து வருந்தினன். அது கண்ட தலைமகள் மனம் இரங்கி ஊடல் தீர்ந்தாள். தீர, அவன் அவளோடு இன்பம் உண்டான். உண்டு, அவ் இன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய புலவியை வியந்து கூறுகின்றான்]

தலைமகன் : ஆ! எவ்வகைப்பட்ட தலைவருக்கும் அழகாவது யாது? பூப்போன்ற கண்ணாருடைய—காதலிமாருடைய நெஞ்சினிடத்து நிகழும் புலவி மிகுதி அல்லவோ? நற்குணமுடைய நல்லாருக்கும்—தவறே இல்லாதவருக்கும்-புலவி மிகுதி இல்லாவிட்டால் இன்பப்பயன் எய்தலாகுமோ? புலவி இல்லாவிட்டால் இன்பம் புல்லென்று போகும். உண்மை இது!

நலத்தகை நல்லவர்க்கு ஏஎர் புலத்தகை
பூஅன்ன கண்ணார் அகத்து. 1305

ஆமாம்! முதிர்ந்த கலாமாகிய துனியும் வேண்டும்! இளைய கலாமாகிய புலவியும் வேண்டும்! இந்த இரண்டும் இல்லையானால், காமமானது பழுத்தளிந்த கனியைப் போல உண்ணுவார்க்கு மிகவும் இனிமை யாகிவிடும். அல்லது

பழுக்காத கருக்காயைப்போல இனிமையே இராது. ஆகையால், துனியும் புலவியும் காதலருக்கு மிகவும் வேண்டும்.

துனியும் புலவியும் இல்லாயின் காமம்
கனியும் கருக்காயும் அற்று. 1306

இப்படி வேண்டப்படுகின்ற ஊடலினிடத்தும், ஓ! ஒரு துன்பம் உண்டு.—'இனிப் புணர்ச்சி நீட்டிக்குமோ அல்லது நீட்டியாதோ?' என்று காதலர் கருதுகின்றார். கருதுகின்றபடியால் அவர் கொண்ட ஊடலே கூடலில் விரைகின்றது. ஆதலால் இன்பத்திற்கு இன்றியமையாத ஊடலினிடத்தும் ஒரு துன்பம் இல்லையா?

ஊடலின் உண்டாங்கோர் துன்பம் புணர்வது
நீடுவது அன்றுகொல் என்று. 1307

காட்சி : 24

களம் :—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு பொழில்.
காலம் :—பின்பனிக்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகன், தோழி.

[தலைமகள் பிணக்கத்தைத் தணித்தற்பொருட்டாகவே தலைமகன் சிலகாலம் பரத்தையிடம் பிரிந்து செல்லாமல் தலைமகளோடு கூடி வாழ்ந்திருந்தான். இருந்தும், தலைமகள், தான் கொண்ட புலவிக் குறிப்பினில்மாறவில்லை. அதுகண்ட தோழி, 'அதற்குக் காரணம் இவளைக் கேட்டறியலாகாது' என்று தலைமகனை நாடிச் சென்றாள். சென்று அவனைப் பொழிலிடத்தே தனிமையில் கண்டு, சார்ந்து வலங்கொண்டு நின்று, 'ஐய! என் தோழியோடு நீங்கள் கூடி வாழ்கின்றீர், வாழ்ந்தும், அவள் புலவிக் குறிப்பைப் போக்காதிருக்கின்றாள். இதற்குக் காரணம் யாதோ?' என்று வினவினாள். இவ்வாறு வினவப்பட்ட தலைமகன் மறுமொழி கூறுகின்றான்.]

தலைமகன் : நங்காய்! உன் தலைவிபுலக்க ஒரு காரணமும் வேண்டுமோ? அன்று ஒரு நாள் மாலையை வளையமாகச் சூடினேன். அதைக் கண்டு கடுகடுத்து நோக்கி 'ஓ! நீங்கள் காதலிக்கின்ற ஒருத்திக்கு இப் பூ அணி காண விருப்பம் போலும்! அவளுக்குக் காட்டவேண்டியே இம் மாலையை இப்படிச் சூடிக்கொண்டீர். இது நான் அறியேனோ?' என்று காய்ந்தாள். பின்னொருநாள், இந்த நிலத்தில் இல்லாத வேறு நிலத்துக் கோட்டுப் பூவைச் சூடினேன். அதைக் கண்டு முகம் சுளித்து, 'இவ்விடத்தே உங்கள் காதலிமார் பலர் இருக்கின்றார்கள். அவருள்ளே யாருக்கு இந்த வேற்றுப் பூ அணி காண விருப்பம்? இது யாருக்குக் காட்டவேண்டிச் சூட்டிக்கொண்டீர்?' என்று வெகுண்டாள். இப்படிப்பட்ட உன் தோழிக்கு என்ன காரணம் வேண்டும்?

கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயும் ஒருத்தியைக்
காட்டிய சூடினீர் என்று. 1313

ஒருநாள் 'எல்லாரைக் காட்டினும் நாம் மிக்க காதலை யுடையோம்' என்றேன். அவ்வளவுதான். அதைக் கேட்டதும் உன் தலைவி கண் சிவந்து நோக்கினாள். 'எல்லாரைக் காட்டினுமா? எல்லாரைக் காட்டினும் என்னிடத்தில் மட்டுமா மிக்க காதலையுடையீர்? ஆயின், உங்களுக்குக் காதலிமார் பலர் இருக்கின்றார்கள்! அவர்கள் எல்லாரிடத்திலும் நீங்கள் வைத்த காதலைக் காட்டிலும், என்னிடத்தில் நீங்கள் வைத்துள்ள காதலே மிகுதியென்றல்லவோ சொல்லுகின்றீர்கள்? ஆ! ஆ! நன்றாய் இருந்தது உங்கள் காதல்!' என்று நகைத்துப் புலந்தாள். கண்டாயா? நங்காய்! 'காமம் உண்ணுதற்கு உரியவர்கள், ஆடவரும் மகளிருமாகிய இருவரே. அவர் யாவரைக் காட்டினும் நாம் இருவரும் மிக்க காதலுடையோம்' என்னும் கருத்தோடு என் அன்பு மிகுதியால் சொன்னேன் நான். அதை அவள் கருத்து வேறுபடக் கொண்டாள். கொண்டு அதுவே காரணமாகப் புலந்தாள். அவள் புலவிக்கு வேறு காரணமும் உண்டோ?

யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று. 1314

நங்காய்! ஒருநாள், என் காதல் மிகுதியால் 'இம்மையாகிய பிறப்பிலே—இப்பிறப்பிலே நாம்—ஒருவரை ஒருவர் பிரியோம்' என்றேன். இதில் என்ன குற்றம்? இப்படிச் சொல்லி நான் வாய் மூடு முன்னே அவள் கண் நிறைய நீர் வந்தது.—'இப்பிறப்பில் மட்டும்தானா? மறுபிறப்பில் என்னை விட்டுப் பிரியவா நினைக்கின்றீர்கள்? என்னைப் பிரிந்து யாரோடு வாழப்போகின்றீர்கள்? மறுபிறப்பிலே பாவி நான்

உங்களோடு வாழத் தகுதியில்லையோ?' என்று கலகல என்று கண்ணீர் சிந்திக் கலங்கினள். நான் வெள்ளையாகப் பேசினேன். அதை அவள் என் உள்ளத்திலே கள்ளம் வைத்துக் குறிப்பாகப் பேசியதாகக் கொண்டாள். நான் என்ன செய்வேன்? என்னிடம் பிழை உண்டா?

இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம் என்றேனக்
கண்நிறை நீர்கொண் டனள். 1315

மற்றொருநாள் நடந்ததைக் கேள்!—பிரிந்திருந்த காலத்தில் உன்னையே இடைவிடாது நினைத்தேன் என்னும் கருத்தால் 'உள்ளினேன்' என்றேன். அதைக் கேட்ட உன் தலைவி உலைவாய்போலக் கொதித்தாள்.—'என்னை உள்ளினீரா? மற்று யாரை மறந்தீர்? உங்கள் காதலியாரில் யாரை யாவது அன்று மறந்திருந்ததற்கு இன்று மனம் வருந்துகின்றீரா?—அல்லது, 'உள்ளினேன்' என்றீர்; ஒருகால் மறந்ததை அன்றோ, பின்னும் உள்ள வேண்டும்? ஆதலால், என்னை மறந்தும் இருந்தீர்; அப்படி மறந்திருந்தபோது யாரை நினைந்திருந்தீர்? எவ்வளவு காலம் நினைத்திருந்தீர்?' என்று சொல்லி, என்னைப் புல்லவந்தவளும் புல்லாதொழிந்து புலந்துகொண்டாள். நான் ஒன்று சொல்லத் தான் ஒன்று கொண்டாள். கண்டாயா?

உள்ளினேன் என்றேன்மற் றென்மறந்தீர் என்றென்னைப்
புல்லாள் புலத்தக் கனள். 1316

உன் தலைவியும் நானும் கூடியிருந்தோம். அப்போது எனக்குத் தும்மல் வந்து தும்மினேன். தும்மிய என்னைத் தன் இயற்கைபோல வாழ்த்தினள். அப்படி வாழ்த்தியவள் தானே, மறுபடியும் புலந்தாள்.—உங்களைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற மகளிர் பலர் உண்டு. அவருள்ளே யாவரோ உங்களை நினைக்கின்றார்கள். உங்கள் மேல் அன்புடையவர் நினையா

விட்டால் உங்களுக்குத் தும்மல் தோன்றியிருக்குமோ? யாவரோ நினைத்தலாலே நீர் தும்மினீர்!' என்று சொல்லிப் புலந்தழுதாள்—இலதாகிய மகளிர் வழக்கையும் உளதாகக் கருதிப் புலக்கின்றாள் உன் தலைவி! நான் என்ன செய்வேன்? நங்காய்!

வழுத்தினாள் தும்மினேன் ஆக அழித்தழுதாள்
யாருள்ளித் தும்மினீர் என்று. 1317

பின்னும் எனக்குத் தும்மல் வந்தது. தும்மினால், உன் தலைவி புலப்பாள் என்று அஞ்சி அந்தத் தும்மலை அடக்கினேன். அப்படி அடக்கியதைக் கண்டும் புலந்தாள்,—'உங்கள் காதலிமார் யாவரோ நினைத்தார். உங்களுக்குத் தும்மல் வந்தது. அத் தும்மலை எனக்கு மறைக்க எண்ணினீரோ? அடக்கி விட்டீரே? ஆமாம். உங்களோடு ஒன்றும் உறவில்லாத நான் அதை அறியலாகாது!' என்று சொல்லித் தேம்பி அழுதாள்—நங்காய்! உன் தலைவிக்குத் தும்மினாலும் குற்றம்; தும்மாமல் ஒழிந்தாலும் குற்றம். இரண்டும் குற்றமானால், என்ன செய்யலாம்?

தும்முச் செறுப்ப அழுதாள் நுமருள்ளல்
எம்மை மறைத்திரோ என்று. 1318

நான் தும்மலை அடக்கியபடியால் ஊடிய உன் தலைவியை எவ்வாறு உணர்த்தலாம் என்று ஆராய்ந்தேன். 'இவள் என்ன சொன்னாலும் தெளியாள்; நம்மேல் ஏற்றிய குற்றத்தை ஒத்துக்கொள்வதே தக்கது என்று துணிந்தேன், துணிந்து, என்மேல் சுமத்திய பிழையை உடம்பட்டுப் பணிந்தேன். அதைக் கண்டதும் அவள் வெகுண்டாள்—'உங்கள் காதலிமார் பலர் உள்ளார். அவர் உங்களிடம் பிழை கண்டு பிணங்குவார் — பிணங்கியபோது என்னைப் பணிந்து

உணர்த்தியதுபோல அவரையும் பணிந்து உணர்த்தமாட்டீரோ?' என்று சொல்லிக் காய்ந்தாள். உணர்த்துதலும் புலத்தற்குக் காரணமானால், இவளிடம் செய்யத்தக்கது என்ன?

தன்னை உணர்த்தினும் காயும் பிறர்க்குநீர்
இந்நீரர் ஆகுதிர் என்று. 1319

ஒன்றைச் சொன்னாலும் பிழையாகின்றது; ஒன்றைச் செய்தாலும் பிழையாகின்றது. எதையும் செய்யாமல் இருப்போம் என்று வாளா இருந்தேன். இருந்தபோது, அவள் உறுப்புகள் ஒன்றை ஒன்று ஒவ்வாமல் அழகாயிருப்பதை நினைந்து அவற்றை நோக்கினேன். அது கண்டு, அவள் கண் சிவந்தாள்.—'எல்லாம் பார்த்து ஆயிற்றா? நான், எல்லா உறுப்புக்களாலும் ஒருத்தியோடு ஒத்திருக்க முடியாது! ஒவ்வோர் உறுப்பால் ஒவ்வொருத்தியை ஒத்திருப்பேன்! ஆகையால், என் பல உறுப்புக்களையும் நீங்கள் பார்த்தபடியால் உங்கள் காதலிமார் பலரையும் நினைத்திருக்கவேண்டும்! யாரை யாரை உள்ளி என் எந்த எந்த உறுப்பை நோக்கினீர்கள்? சொல்லுங்கள்!' என்று புலந்தாள். நான் வாளா இருப்பதும் குற்றமாயிற்று! நங்காய்! இவள் புலக்க ஒரு காரணமும் வேண்டுமோ?

நினைத்திருந்து நோக்கினும் காயும் அனைத்துநீர்
யார்உள்ளி நோக்கினீர் என்று. 1320

காட்சி : 25

களம் :—தலைமகன் இல்லம்.
காலம் :—பின்பனிக்காலத்தில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் :—தலைமகள், தோழி.

[தலைமகனிடம் புலத்தற்கு ஒரு காரணமும் இல்லா திருந்தும் தலைமகள் புலக்கின்றாள் என்பதைத் தோழி கேட்டறிந்தாள். அறிந்து அவ்வாறு காரணம் இன்றியும் புலத்தற்கும் ஒரு காரணம இருக்கவேண்டும்! என்று எண்ணி, தலைமகளை வினவித் தெளிதற்காக அவளிடம் சென்றாள். சென்ற தோழியைத் தனியே இருந்த தலைமகள் மலர்ந்த முகத்தோடும் கைநீட்டி ஏற்று, தன் அருகே இருக்கச் செய் தாள. பின்பு பள்ளியிடத்துத் தானும் தலைமகனும் கூடி யிருந்ததும், அதுபோது அவனிடம் ஊடுதற்கு ஒரு காரண மும் இல்லையாகவும் காதல் கைமிகுதலால் நுண்ணியதொரு காரணத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு, அதை அவன்மேல் ஏற்றித் தான் ஊடியதும், அவ்வாறு ஊடியதனால் தான் அடைந்த இன்பமும், எல்லாம் நினைந்து, தோழியோடு மொழிகின்றாள்.]

தலைமகள்: தோழி! இது கேட்டாயா? நேற்று என் நாயகரும் நானும் பள்ளியிடத்தில் இருந்தோம். அப்போது அவரோடு ஊடி உரையாடாது இருந்தேன். உடனே அவர் ஒன்று செய்தார்—என்ன, தும்மினார். எதற்காகத் தெரியுமா?—தும்மினால் 'நீடு வாழ்க' என்று நான் வாழ்த்து வேன்; வாழ்த்தும்போது அவரோடு பேசுவேன். ஊடலும் நீங்குவேன் என்று இவ்வளவும் எண்ணித் தும்மினார். அவர் கள்ளத்தைக் கண்டாயா? அடி!

ஊடி இருந்தேமாத் தும்மினார் யாம்தம்மை
நீடுவாழ்கு என்பாக்கு அறிந்து. 1312

தோழி: அன்னாய்! அவருக்கு இயல்பாக—இயற்கையில் தும்மல் வந்தே தும்மியிருக்கலாம். உன் ஊடலை ஒழிக்கவா

தும்மினர்? உன் குணம் எனக்குத் தெரியுமே! காரணம் இல்லாமலே புலந்து கொள்வாய். ஏன்! அப்படி வீணே செய்தல்வேண்டும்?

தலைமகள் : ஆமடி! அவரிடம் தவறு இல்லாதிருந்தும் நான் ஊடுகின்றேன்! அதற்குக் காரணம் தெரியுமா? அவர் என்னைப் பாராட்டும் முறை தான்! அவருடைய அன்பான பாராட்டை நான் பெறுகின்றேன். அந்த அருமையான பாராட்டினலே எனக்கு அளவிறந்த இன்பம் விளைகின்றது. அதைக் கண்டதும் இப்படியே வேறு மகளிரும் பெறுவாரே என்று எண்ணுகின்றேன். உடனே பொருமை பிறக்கின்றது. அதனல், ஊடல் உண்டாகின்றது. வேறென்ன?

இல்லை தவறுஅவர்க்கு ஆயினும் ஊடுதல்
வல்லது அவர்அளிக்கு மாறு. 1321

தோழி : ஊடாவிட்டாலும் அவர் பாராட்டைப் பெறக் கூடாதா? அப்படி இருந்தும் ஊடி ஊடி வருந்துவது என்ன அம்மா?

தலைமகள் : அது வருந்துவது ஆகுமா? அடி! ஆகாது. காதலரிடம் தவறில்லாமலே உண்டாகின்ற ஊடல் விரைவிலே நீங்கும். அதனல் உண்டான துன்பமும் நில்லாது. அந்தத் துன்பத்தினலே காதலர் செய்யும் பாராட்டும் வாடாது. வாடுமாயினும் பின்னே பேரின்பம் பயவாதே? அதனல், அது வருத்தமெனப் படுமா?

ஊடலின் தோன்றும் சிறுதுனி நல்லளி
வாடினும் பாடு பெறும். 1322

நாங்கள் நிலத்தோடு நீர் கலந்தாற்போல் இருக்கின்றோம். நிலத்தோடு இயைந்த நீரானது அந்த நிலத்தின் இயல்பாகவே

மாறும். எம்மோடு ஒற்றுமையுடைய காதலரும் எம் இயல் பாகவே ஆயினர். அதுபற்றி அவரோடு புலவி நிகழ்கின்றது. அப் புலவி பின்னை பேரின்பத்தை விளைவிக்கின்றது. இந்த இன்பத்தைப்போல நமக்கு இன்பம் தருவதாகிய ஒரு விண்ணுலகமும் உண்டா? இல்லை யடி!

புலத்தலின் புத்தேள்நாடு உண்டோ நிலத்தொடு
நீர்இயைந்து அன்னார் அகத்து. 1323

தோழி: ஆமம்மா! நீ சொல்லுகிறபடி அப் புலவி, இன்பமே ஆகட்டும். ஆயினும், அஃது எதனால் நீங்கும்?

தலைமகள்: புலவி எப்படிப்பட்டது என்று தெரியுமே? காதலரைப் புல்லிக்கொள்ளவும் செய்யும்; பின் விடவும் ஒட்டாது. இவ்வளவு நன்மையைச் செய்கின்ற அதனிடத்தே என் உள்ளத்தை உடைக்கும் படை உண்டாகின்றது; எப்படித் தெரியுமா? நான் ஊடியிருக்கும்போது என்னைக் காதலர் பணிந்த மொழியாலும் தணிந்த செயலாலும் பாராட்டுகின்றார். அந்த வணக்கமும் வாய்ப்பேச்சும் எனது ஊடிய நெஞ்சத்தை உடைத்து விடுகின்றன. அடி! இப்பொழுது புலவியை நீக்குவது எஃது என்று கண்டாயா?

புல்லி விடாஅப் புலவியுள் தோன்றும்என்
உள்ளம் உடைக்கும் படை. 1324

காட்சி : 26

களம் :- தலைமகன் இல்லம்.
காலம் :—பின்பனிக்காலத்தில் ஓர் இரவு.
கூத்தர் :—தலைமகன், தலைமகள்.

[தலைமகன் மறுபடியும் பரத்தையர் சேரியில் உலாப் போய் வந்தான். அதனை அறிந்த தலைமகள், அவனிடம் அளவில்லாத ஊடலை அடைந்தாள். அவ்வூடலை, அவன், தோழியைக்கொண்டு பல காரணங்காட்டித் தெளிவித்தான். அவ்வாறு தெளிவிக்கப்பட்ட தலைமகள், ஒரு பள்ளியில் இருவருமாகக் கூடியிருந்தபோது காதல் மிகுகின்றபடியால் அவனுடன் புலந்துகொள்கின்றாள்.]

தலைமகள் : ஐய! நீங்கள் பரத்தையர் நேயம் படைத்தவர்! அவரோ நாணமும் கற்பும் முதலிய நற்குணங்கள் ஒன்றும் இல்லாதவர். பெண் இயற்கை மட்டும் உள்ளவர் அவர் யாவரும். நீங்கள் அவருடைய சேரியில் சென்றபோது, உங்களைக் கண்ணால் பொதுவாக உண்டிருப்பாரோ! முறை இல்லாமல் ஒரு காலத்து ஒருங்கே நோக்கி இன்புற்றிருப்பாரே! அப்படிக் கண் எச்சிலாகிய உங்கள் மார்பை நான் கண்டேன். தீண்டாதீர். விடுங்கள்! விடுங்கள்!

பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணின் பொதுஉண்பர்
நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு. 1311

[இவ்வாறு சொல்லிப் புலந்துகொண்ட தலைமகளைத் தலைமகன் கைகூப்பித் தாழ்ந்தான்; தலை தாழ்த்தி வணங்கினான்; குளிர்ந்த மொழி கூறினான். எது செய்தும், அவள் ஊடல் உணர இல்லை; அதுகண்டு, அவன் மனம் நொந்து மொழிகின்றான்.]

தலைமகன் : ஓ! இவள் என் காதலி அல்லள். அவளாயின், என் நோவை அறிந்திருப்பாள். 'இவர் நம் பொருட்டாக

நொந்தார்' என்று ஊடலை இனிது உணர்ந்திருப்பாள். என் நோவை அறியாத இவளோடு புலக்கின்றதனால் பயன் என்ன ? அன்புடையாரைப் பெறாதபோது ஒருவர் நோகின்றதனால் பயன் உண்டோ ?

நோதல் எவன்மற்று நொந்தார்என்று அஃதறியும்
காதலர் இல்லா வழி. 1308

உயிருக்கு இன்றியமையாத நீரும் நிழலிடத்திருந்தால் குளிர்ச்சிமிகுந்து தாகம் தணிக்கும். அதுவே இனிதாகும்! வெயிலிடத் துள்ளதும் இனிது ஆகுமோ? அதுபோலக் கலவிக்கு இன்றியமையாத புலவியும் அன்புடையா ரிடத்தே இனிதாகும். அவரே ஆற்றுமைக்கு நோவார். கூட்டத்தில் வேட்கையுடையாரும் ஆவார். ஐயோ! இவள் என்னிடத்தில், அந்த இரண்டும் இல்லாமையால் இப்புலவியும் துன்பமாகின்றதே!

நீரும் நிழல தினிதே புலவியும்
வீழுநர் கண்ணே இனிது. 1309

ஐயோ! என் நெஞ்சம் ஊடலில் இருந்துகொண்டு மெலிகின்றது. மெலிந்தும், 'இவள் அன்பும் அருளும் இல்லாதவள்; விட்டிருக்கத் தக்கவள்; இவளோடு கூட்டம் முடியாது' என்று எண்ண இல்லை. இவளை அன்பும் அருளும் உடையவளாகக் கருதி இவளோடு கூடுதற்கே முயலுகின்றதே! இப்படி முயலுகின்றதற்குக் காரணம் என்ன? இதன் அவா அல்லது வேறு உண்டா?

ஊடல் உணங்க விடுவாரோடு என்நெஞ்சம்
கூடுவேம் என்பது அவா. 1310

[இவ்வாறு தன்னைத்தானே நொந்துகொண்ட தலை மகனைக் கண்டு தலைமகள், தான் கொண்ட ஊடல் நீங்கினள். நீங்கியவளை அவன் அன்போடு முயங்கினன். முயங்கி, பேரின்பம் அடைந்தான். பின்பு, தான் அடைந்த இன்பத்தைத் தன்னுளே சொல்லுகின்றான்.]

தலைமகன்: ஓ! ஊடலில் உண்டாகின்ற இன்பத்திற்கு ஓர் அளவுண்டா? மகளிரை ஆடவர் மட்டின்றி விரும்புவார்; ஆனல், மகளிரோ 'நீர் தவறு உடையீர்; உம்மைத் தீண்டோம்' என்று அடிக்கடி ஊடிக்கொள்வார். அப்போது அம் மகளிர் மெல்லிய தோளை மேவப் பெறுமல் ஆடவர் பெரிதும் அழுவார். அப்படி அழுகின்றதிலும் அவ் ஆடவருக்கு ஓர் இன்பம் உண்டு. அதை இப்படிப்பட்டதென்று சொல்ல முடியுமோ? ஆடவர் பிழையுடையராஞல் தாம் உண்ட இன்பத்தோடு மேலும் ஓர் இன்பம் அடைவர். பிழையிலராஞலும் அவருக்கும் ஓர் இன்பம் வரும். என் மேல் பிழையில்லாதிருந்தும் இவள் ஊடியது எனக்கு இன்பமே ஆயிற்றே!

தவறுஇலர் ஆயினும் தாம்வீழ்வார் மென்தோள்
அகறலின் ஆங்குஒன்று உடைத்து. 1325

ஆமாம், கூடுதலைக் காட்டினும் ஊடுதலே இனிது! இதுவே பசித்து உண்பவன் சுவைபோலப் பெரிதும் இன்பம் தரும். ஒருவன் மேன்மேலும் உண்டால், நோயே அடைவான். பசித்து உண்டால் அதிகமும் உண்ணுவான்; உண்ணும் உணவும் இன்சுவையாயிருக்கும். அதுபோல, மேன்மேலும் கூடுதலைப் பார்க்கிலும் ஊடிக் கூடுதலே சுவையாகும்! ஊடியிருந்து பின் கூடும் கூட்டம் எத்தனை இன்பம் உடையது! என்னைப் போல அதை உண்டவரே அறிவார்!

உணலினும் உண்டது அறல்இனிது காமம்
புணர்தலின் ஊடல் இனிது. 1326

இன்பம் உண்ணுதற்குரிய இருவருள்ளே ஊடலில் தோற்றவரே வென்றவராவார். அஃது அப்பொழுது அறியப்படாது. பின்னே கூட்டத்திலே அவராலே அறியப்படும்! முன்னே இவள் என்னை முயங்காமல் ஊடிக் கொண்டாள்; இவளுக்கு எதிர்நிற்க முடியாமல் அப்பொழுது இளைத்துப் போனேன். ஆயினும், இப்போது நானே வென்றவன் ஆயினேன். ஏனென்றால், நானே பேரின்பம் பெற்றேன்.

ஊடலின் தோற்றவர் வென்றார் அதுமன்னும்
கூடலில் காணப் படும். 1327

ஓ! இன்னும் ஒருதரம் இப்படிப்பட்ட இன்பம் எனக்கு அடையலாகுமோ? ஆ! இவள் நெற்றியும் வெயர்த்தது; எனக்கு இனிமையும் எய்திற்று. கண்டும் கேட்டும் உண்டும் தீண்டியும் மோந்தும் அறிதலாகிய எல்லா இன்பமும் ஒருங்கே அடைந்தேனே! இவ்வகையான இனிமையை இன்னும் ஒருகால் இவள் ஊடவும் நான் பெறவும் வல்லனோ? இல்லை! முடியாது!

ஊடிப் பெறுகுவம் கொல்லோ நுதல்வெயர்ப்பக்
கூடலில் தோன்றிய உப்பு. 1328

ஒளியிழையே! இன்னும் ஒருமுறை நீ ஊடிக்கொள்ளாயோ? ஊடிக்கொள். ஊடிக்கொள். உன்னை வேண்டிக் கொள்கிறேன். அப்பொழுது இரவே! நீ விடியாமல் நெடுநேரம் நீட்டிக்கவேண்டும். ஆம்! நீ நீட்டிக்கவேண்டும் விரைவிலே விடிந்துவிட்டால், இவள் நெடுநேரம்.

என்னோடு ஊடிநிற்கவும் முடியாது; அதை உணர்த்த வேண்டி இவளை நெடுநேரம் நான் இரந்து நிற்கவும் முடியாது. ஆதலால், இரவே ! நீ நீட்டிக்கவேண்டும்.

ஊடுக மன்னோ ஒளியிழை யாம்இரப்ப
நீடுக மன்னோ இரா. 1329

காமநுகர்ச்சிக்கு இன்பம் யாது? அக்காமத்தை உண்ணுதற்கு உரிய இருவரும் ஆராமைபற்றித் தம்முள் ஊடுதல் அன்றோ? அந்த ஊடுதற்கு இன்பம் யாது? அவ்வூடலை அளவறிந்து நீங்கித் தம்முள் கூடி முயங்குதல் கூடுமானால். அம்முயக்கம் அன்றோ? ஊடலில் ஒத்த அளவினராக வேண்டும். முதிர்ந்த தனியானால் துன்பம் பயக்கும், முதிராத புலவியானால் கலவி இன்பம் பயவாது; இரண்டிற்கும் இடையாகிய அளவறிந்து நீங்குதலே காதலர் கடமை; அதுவே ஊடுதற்கு இன்பம். ஓ! இவ்விரண்டு இன்பமும் என்னைப்போலப் பெற்றவர் யாவர்?

ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்குஇன்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின். 1330

முற்றுப் பெற்றது.

இந்நாடகத்தில் வந்துள்ள அகப்பொருட் கிளவிகளுக்குரிய விளக்கம்

1. **களவியல்** : *தலைமகனும் தலைமகளும் தமக்குள் எதிர்ப்பட்டுக் காதலாற் கலந்து புறத்தார் அறியாமல் மறைவாக ஒழுகும் ஒழுக்கம்.*

2. **இயற்கைப் புணர்ச்சி** : *ஊழ்வினை வயத்தால் தலைமகன் தலைமகளை எதிர்ப்பட அவ்விருவரும் மனம் இயைந்து தாமே கூடுதல்.*

3. **பாங்கற் கூட்டம்** : *தோழனது உதவியால் தலைமகன் தலைமகளைக் குறிப்பிட்ட அடையாளமுள்ள இடத்தில் கூடுங்கூட்டம்.*

4. **இடந்தலைப்பாடு** : *இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து சென்ற தலைமகன் அடுத்தநாள் அவ்விடத்தே வந்து தலைமகளைக் கூடுதல்.*

5. **மதியுடம்பாடு**: *தோழி தலைமகளின் வேறுபாடு கண்டு இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை அறிந்து தன் அறிவை உடன்படுத்தல்.*

6. **மடல் திறம்** : *தலைமகளோடு கூட்டம் பெறாத தலைமகன் வருத்தமுற்றுத் தோழியிடம் தான் மடலேறப்போவதாகக் கூறுவது.*

7. **சேட்படை**: *தோழி தலைமகளின் அருமையை உணர்த்த விரும்பி தலைமகனின் குறையைத் தீர்க்க உடன்படாது மறுத்தல்.*

8. **பகற்குறி** : *தலைமகன் குறிப்பிட்ட அடையாளமுள்ள இடத்தில் பகற்பொழுதில் தலைமகளைக் கூடுதல்*

9. **இரவுக்குறி** : *தலைமகன் தலைமகளின் வீட்டுப்புறத்தே இரவுப் பொழுதில் தமக்குள் குறிப்பிட்டுக்கொண்ட அடையாள ஒலிகளைச் செய்து அதன்படி தலைமகளை வரப்பெற்றுக் கூடுவது.*

10. **வரைவு முடுக்கம்** : *தோழி தலைமகன்பால் களவொழுக்கத்தில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளை எடுத்துக் கூறித் திருமணம் செய்துகொள்ளு மாறு வற்புறுத்தி விரைவுபடுத்தி வேண்டுதல்.*

11. **உடன்போக்கு** : *களவொழுக்கம் நீட்டிக்க இயலாமையான், தலைமகனும் தலைமகளும் திருமணம் செய்துகொள்ளும் பொருட்டு தோழியின் இசைவுடன் பிறர் யாரும் அறியாவண்ணம் வேற்றூர்க்குச் செல்லுதல்.*

12. ஒருவழித் தணத்தல் : தலைமகளைத் திருமணம் செய்துகொள்ளுதற்கு உடன்பட்டுத் தலைமகன் தன் ஊருக்கு ஒருவழிப் போய்வருவதாகக் கூறிப் பிரிந்து செல்லுதல்.

13. வரைபொருட் பிரிவு : தலைமகன் மணவினைக்கு வேண்டிய பொருள் காரணமாகப் பிரிந்துசெல்லுதல். இது "வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல்" எனவும்படும்.

14. கற்பியல் : திருமணம் செய்துகொண்ட தலைமகனும் தலைமகளுக் பெரியோர் கற்பித்தவாறு இல்லறநெறியிற் பிறழாது வாழ்தல்.

15. அறப்பிரிவு : மேற்கல்வி கற்றல், நாடுகாத்தல், பகை தணிவினை முதலியன தலைமகனுக்கு உரிய அறமாதலின் அவற்றின் பொருட்டுப் பிரிதல்.

16. ஓதல் (பிரிவு) : உயர்கல்வி கற்கும் பொருட்டுத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லுதல்.

17. காவல் (பிரிவு) : தலைமகன் நாடுகாத்தற் பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லுதல்.

18. பகை தணிவினை (அல்லது) தூது (பிரிவு) : அரசர்கள் தங்களுக்குள் போர் செய்து கொள்ளுங்கால் அவர்களைச் சந்து செய்விப்பதற்குத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் பிரிவாகும்.

19. துணை (வயிற்பிரிவு) : தன் நண்பனாகிய அரசனுக்குப் பகை மன்னர்களால் இடையூறு நேர்ந்தவழி அவ் விடையூற்றைத் தீர்த்தற் பொருட்டுத் துணை செய்வானாய்த் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லுதல்.

20. பொருட் பிரிவு (பொருள்) : இல்லறத்தை இனிது நடத்துதற்குப் பொருள் ஈட்டுதற் பொருட்டுத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லுதல்.

21. இன்பப் பிரிவு (பரத்தை) : தலைமகன் பரத்தையின்மேற் காதல் கொண்டு தலைமகளைப் பிரிந்து பரத்தையர் மனைக்குச் செல்லுதல்.

காமத்துப்பால் இருநூற்றைம்பது

திருக்குறட் பாக்களின் அகரவரிசை

[எண் : பக்கஎண்]

வள்ளுவர் கோட்டம்

தலைமை நிலையம்:

79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

கிளை நிலையங்கள்:

திருநெல்வேலி-6.

மதுரை-1. கோயமுத்தூர்-1.

கும்பகோணம்-1. திருச்சிராப்பள்ளி-2.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.